

КАТРИН КАУАТЪР

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ИЗМАМАТА

СЮЖЕТИТЕ И СА ГРЕХОВНО ВКУСНИ И НЕУСТОИМИ!

Катрин Каултър

Измамата

Първа глава

Лондон

2 декември, 1814 година

Пламналото му тяло тръпнеше от нетърпение. Единственото, за което мечтаеше, бе да потъне в нея и да забрави поне за миг, че там някъде вилнеят чудовища, които могат да побъркат човек. Когато най-сетне успя да се намести отгоре ѝ, от гърдите му се изтръгна стенание.

– Съжалявам! – Гласът му прозвуча дрезгаво. Болката разяждаше душата му. – Много съжалявам...

Знаеше, че не я прави щастлива. Не можеше да заблуди и себе си дори в миговете, когато избухваше дълбоко в нея и губеше представа за собственото си „аз“, за това кой е и откъде идва. Отломките на душата му се рееха в забрава, която е неизмерима наслада. Ала след отшумяването на разтърсващото удоволствие, отново го обгръщаше невероятна самота. И отново си спомняше за злото, бродещо навън в нощта.

Отдръпна се от нея много бавно. Реалността болезнено се завръщаше. Отраженията от огъня играеха по стените срещу леглото. Всичко излъчваше сива пустота. Или тя бе дълбоко в душата му...

Обърна се към нея. Лежеше по гръб, с все още разтворени крака, а нежната ѝ ръка бе отпусната върху белия корем. Той я взе, повдигна я леко и повтори:

– Съжалявам. Следващия път ще се представя по-добре.

Нямаше никакво намерение да му казва, че за нея фактът, че е третирана като съд за изливане на мъжкото му удоволствие, е без значение. Защото имаше значение. И то голямо. Познаваше го от две години – време, съвсем недостатъчно за разбирането на един толкова сложен, противоречив, горд и изпълнен с алчна сексуалност човек като Ричард Кларъндън. Затова каза:

– По-добре си признай какво не е наред.

Той докосна нежно пръстите ѝ с устни и отново ги отпусна върху корема ѝ. Погали я и промълви:

– Красива си!

Гласът му долетя от далечината, в която се рееха и мислите му.

– Да, знам, но това сега е без значение. Ти също си красив. Няма ли да ми кажеш какъв е проблемът, Ричард?

Изправи се бавно и се приближи към огъня. Ярките пламъци се бяха укротили и превърнали в меки проблясъци. Протегна се. Тялото му се обля в златисто.

– Уморен си?

– Да, много...

Бе се надявал, че като отиде при нея, ще се възстанови, ще започне отново да усеща живота в цялата му пълнота, но сгреша. Сега се чувстваше още по-уморен.

Тя стана, приближи се и се притисна в тялото му.

– Свързано е с онова момиче, нали? Онова, което се омъжи за Филип Мерсьоро и те изостави? Все още я желаеш?

Думите ѝ го накараха да се усмихне. Нещата щяха да бъдат много по-прости, ако именно Сабрина бе виновна за болката, спотаена толкова дълбоко в душата му, че едва ли някога щеше да отшуми.

– Навярно гордостта ти е наранена?

– Сабрина няма нищо общо с настроението ми. Двамата с Филип взеха възможно най-разумното решение. Сега тя е бременна, а Филип е по-щастлив от всякога.

Тя кимна. Усещаше, че ѝ казва истината.

– Тогава какво те притеснява? Да не би майка ти да е болна?

– Не, в отлично здраве е.

– Значи ти липсва баща ти?

– Естествено. Той беше изключителен мъж. Ще ми липсва винаги.
– Замълча, вгледа се в прекрасното лице пред себе си и допълни: – Май не смяташ да се откажеш, Моргана?

– В никакъв случай. – Сложи ръка на рамото му. В този жест нямаше съблазн, но тялото му мигновено реагира. Тя усети възбудата и струящата енергия и бързо се отдръпна. – Преди да скочиш пак върху мен, искам да ми кажеш какво не е наред!

– Добре. Става въпрос за убийство. За едно безсмислено убийство. За един човек, който ми беше много близък и не трябваше да умира толкова рано.

– Отмъсти ли?

Небрежността, с която Моргана зададе въпроса, изуми херцога, който замислено прокара пръсти през черната си коса и накрая отговори:

– Не. Не знам точно кой го е убил. Ако знаех, бих го пратил в ада. Ала повече ме тревожи друго – какво стои зад него. Мисълта за това ме влудява. И понякога, когато ме обземе отчаянието, се питам дали вече

който и да е от нас може да бъде сигурен за живота си.

Кларъндън се обърна към огъня с наведена глава и тя разбра, че няма да ѝ каже нищо повече. Видя, че душата му го боли и ѝ се прииска да му помогне. Той ѝ плащаше, за да бъде винаги на негово разположение и да задоволява прищевките му, но в този момент с удоволствие би го взела в обятията си само за да го утеши.

– Съжалявам! – Притисна се в него. Усети възбудата му. Целуна го по рамото и сложи глава на гърдите му. – Ела, нека ти помогна да забравиш. Поне за малко...

Не я отведе в леглото. Просто я повдигна и проникна дълбоко в нея. Запита се дали не ѝ причинява болка, но когато я докосна, тя издаде онзи мек, дълбок, гърлен звук, който предхождаше оргазма ѝ.

Четиридесет и пет минути по-късно Моргана осъзна, че Ричард все още не се е измъкнал от мрачната бездна намислите си.

Втора глава

Ромий-сюр-Сен, Франция 10 февруари, 1815 година

Еванджелин остави четката на тоалетката, до гребена със сребърната дръжка. Чувстваше се прекалено уморена, за да сплита косата си. До ушите ѝ достигаше безгрижният смях и тананикането на камериерката ѝ Маргьорит, която приглаждаше гънките на синята кадифена рокля.

Втренчи се в отражението си в огледалото. Прекалено бледа. Безкрайно уморена. Чак до дълбините на душата си.

Искаше да се върне у дома, в Англия. Мразеше Франция.

Но не можеше да го каже на баща си – подобно признание би го наранило дълбоко. А тя го обичаше повече от всеки друг човек на тази земя. Когато се разбра, че Наполеон е победен¹ и че англичаните ще върнат Луи² на френския престол, той бе изпаднал в такава безумна радост, че я бе грабнал и завъртял в буен танц.

Преди шест месеца се бяха върнали в Ромий-сюр-Сен, но не в стария си дом, а в едно по-малко имение, което се намирало на около три километра от замък, където сега живееше някакъв заможен търговец с тлъстата си съпруга и шестте си отрочета.

Но баща ѝ не се притесняваше от този факт. Той беше щастлив, че отново е у дома, че може да говори родния си език и да се смее на онези неща, на които само един французин е в състояние да се смее. Така и не успя да разбере напълно английския хумор. Според нея той просто отказваше да допусне близо до себе си всичко английско. Говореше великолепно езика, но мислеше винаги на френски. Еванджелин се питаше понякога какво ли е смятала майка ѝ – англичанка до мозъка на костите си – по този въпрос.

Бе прекарал двадесет и пет години в Кент³, женен за дъщерята на

---

1. Наполеон Бонапарт – френски император (1804–1815). Тук става въпрос за Абдикацията му през 1814 г. в резултат на неуспешната инвазия на Русия (1812) и погрома на армията му по време на Битката на нациите (1813). Изпратен е на заточение. През 1815 г. се връща и се опитва да възстанови Империята. Периодът става известен като „Стече дни“. – Б.пр.

2. Луи XVIII – заточен в Англия по време на Френската революция (1791–1814) и върнат през 1815 г. – Б.пр.

3. Кент – графство в югоизточна Англия, близо до Лондон. – Б.пр.

местен барон, който след като бе изгубил парите си на хазарт, се бе преместил при тях. Еванджелин много обичаше английския си дядо. Съмняваше се, че сега би гледала на него по същия начин, но понятията на едно дете за света и хората са много различни. Той обаче бе починал преди неизбежното съзряване на разума и оценките ѝ и по този начин си бе останал за нея един романтичен герой.

Самата тя бе огледален образ на баща се. Говореше френски като истинска французойка, но не беше такава. И по-скоро би умряла, ако трябваше да се омъжи за Анри Моро, граф дьо Пуий. Той бе богат и красив млад благородник, но не предизвикваше никакви чувства у нея.

Изминалата вечер се бе оказала дълга и изтощителна, най-вече благодарение на Анри, който по незнайно каква причина бе решил ужасяващо категорично, че Еванджелин е идеалната съпруга. Добрият граф знаеше, че тя е безразлична към него, но бе толкова дебелокож, че не преставаше да настоява. При всеки удобен случай се опитваше да я притисне до някоя стена или дърво или да я набуца в някой храст, за да я целуне. Веднъж дори бе успял. Тя му бе захапала здраво езика.

На вратата на спалнята ѝ се почука леко. Еванджелин се усмихна и стана – знаеше, че е баща ѝ. Идваше при нея всяка вечер преди лягане. Това бяха едни от най-приятните ѝ мигове.

– Entrez!⁴

Красивият Гийом дьо Бошан прекрачи с широки крачки прага. Дъщеря му го гледаше усмихната, докато той приближаваше с разтворени обятия. Жените обикновено се тълпяха около него. Дори и да им говореше за метафизиката на Декарт⁵, те просто му се усмихваха и пристъпваха още по-близо до него. Природата го бе дарила с лице и осанка на войн. Величествен! Великолепен! Много малко хора обаче знаеха, че има слабо сърце, което много тревожеше Еванджелин. Скоро бе навършил петдесет и пет и английският лекар ѝ бе казал, че не може да се направи нищо, за да му се помогне. Трябвало само да почива повече и да не се тревожи. А той толкова се вълнуваше, докато четеше Монтен!⁶

– Tu est fatigüee, ma fille?⁷

– Oui, Papa, un peu.⁸

---

4. Entrez (фр.) – Влезте! – Б.пр.

5. Рене Декарт (1596 1650) – фр. философ, физик и математик. Основател на аналитичната геометрия. – Б.пр.

6. Монтен (1533–1592) – френски моралист. Есетата му са смятани за първия опит за пълен автопортрет в европейската литература. – Б.пр.

7. Уморена ли си, момичето ми? – (фр.) – Б.пр.

А на ум си каза, че е много повече от уморена. Цяло той същество бе уморено и обезверено. Обърна се към камериерката си:

– Margueritte, c'est assez. Laissez – nous maintenant.⁹

За пореден път, докато говореше на френски, мислите ѝ течаха на английски.

Пълните пръсти на Маргьорит изгладиха още една гънка на роклята, после тя отправи похотлив поглед към мосю дьо Бошан, изчурулика пожеланията си за „лека нощ“ и затвори вратата след себе си.

Двамата се спогледаха и се усмигнаха, заслушани в отдалечаващото се тананикане на момичето.

– Е, татко, *assieds-toi*¹⁰. Доста дами омая тази вечер.

Той въздъхна, направи се, че не забелязва езиковия ѝ преход и отговори на френски:

– Дори и в присъствието на съпрузите си те не могат да се въздържат да не флиртуват с мен. Много е обезпокоително. Просто не ги разбирам, Еванджелин. Аз не ги предизвиквам.

– О, татко! – Тя се разсмя – Ти се чувстваш великолепно, когато ти обръщат внимание. Освен това знаеш много добре, че привличаш дамите дори само с прочутото си отнесено изражение. А сега искам да ми отговориш на един въпрос: само философстваше ли пред десетината обожателки, които се надпреварваха да те превъзнасят колко си красив?

– Естествено! Говорих за Русо!¹¹ – отсече Бошан. – Голям тъпанар, но идеите му освежават. А и все пак е французин. Човек трябва да му обръща внимание от време навреме.

Еванджелин се заля от смях. Баща ѝ се загледа в нея, наклонил леко глава настрани – жест, който тя бе наследила. Когато накрая спря да се смее, изтри очи и възкликна:

– Ти си най-добрият баща на света! Обичам те! Моля те, никога не се променяй!

– Майка ти, Бог да я прости, беше единственият човек, който се опита да ме промени.

Еванджелин, все още през смях, отвърна:

– Майка ми просто се опитваше да измъкне от съпруга си нещо по-различно от непрекъснатите блънвания с метафизен привкус. От което

---

8. Да, татко, малко. – (фр.) – Б.пр.

9. Маргьорит, достатъчно. Сега ни остави. – (фр.) – Б.пр.

10. Седни – (фр.) – Б.пр.

11. Жан-Жак Русо (1712–78) – фр. писател, роден в Женева. Отрича абсолютизма и рационализма. Възхвалява природата. Идеите му проправят пътя на Романтизма. – Б.пр.

пък стигам до заключението, че дълг на всяка съпруга е да привлече вниманието на половинката си и да не ѝ позволява да се впуска твърде често в търсене на отговори на абсурдни въпроси.

– Очевидно ми се подиграваш, момичето ми, но тъй като си ми много скъпа, прощавам. – Бошан се облегна на стола, склочи ръце и след кратка пауза продължи: – Безспорно ти много се забавлява тази вечер, *ma fille*¹². Беше заобиколена от много младежи, все благородници, които ти се възхищаваха дотолкова, че аз успях да си открадна само един танц. Скъпият Анри също се държа изключително приятно и внимателно.

– У Анри няма нищо приятно. Той е по-упорит от гладен гларус и по-инат от козела ни Доркас в Кент. А ръцете му са все потни. Ако осъзнае, че по широкия свят има и други неща освен конете, задните ми части и рентата, вероятно бих могла да изтърпя компанията му повече от пет минути, без да изпитвам неустойимо желание да го зашлевя.

– Малко попрекали, Еванджелин, но той се опитва да те прелъсти. Задните ти части, а? Май ще трябва да си поговоря с това момченце!

– Той не е момченце. На двадесет и шест е.

– *Oui*¹³, но това е младенческа възраст за един мъж. Момчетата съзряват по-късно от момичетата. Голямо нещастие, наистина, но очевидно такъв е Божият план. Анри вероятно действа малко глупаво понякога, но с годините ще улегне. Той се ползва с изключителното благоволение на семейството си и вече управлява фамилното имение, докато чичо му прекарва цялото си време с Луи в Париж. Ти си вече почти на двадесет години, скъпо мое дете. Отдавна ти е време да се омъжиш. Вече си съзряла. Да, нуждаеш се точно от съпруг. Постъпих твърде егоистично, като се опитах да те задържа при себе си.

– Не, егоистката съм аз, татко. Защо да се омъжвам, когато имам теб?

– Ти още не си се влюбвала! – Бошан сбърчи чело, а в красивите му очи проблеснаха весели пламъчета. – В противен случай не би казала подобна глупост.

Еванджелин се приведе към него. Косата ѝ падна напред и почти закри лицето ѝ, което бе станало изключително сериозно.

– Според мен бракът не е чак толкова чудесно нещо. Какво ще кажеш за съпрузите на всички онези дами, които припадат по теб?

---

12. Момичето ми, дъщеричката ми. – (фр.) – Б.пр.

13. Да – (фр.) – Б.пр.

Влюбени ли са? Струва ми се, че бракът е само повод дамата да се прехвърли от къщата на баща си в тази на съпруга си, да ражда деца и да изпълнява всяка прищявка на съпруга си. Не, не желая да се омъжвам, татко.

Мосю дьо Бошан само поклати глава. Тази негова дъщеря е голям инат, също като скъпата си майка. Колко пъти Клаудия му бе тропвала с крак? А възможно ли е Еванджелин да е по-упорита дори от нея? Нима е инат като пралеля си Марта? Очевидно трябваше да подходи с твърда ръка – мисълта не му допаднаше особено, но това бе негов бащински дълг. Затова се въоръжи с възможно най-сериозния си глас и изрече:

– Дете мое, любовта не е необходима за един успешен брак.

– Искаш да кажеш, че не си бил влюбен в мама?

– Разбира се, че бях, но както вече отбелязах, това не е необходимо.

Необходими са сходство в мисленето, в ценностите, в житейската философия. И известно уважение един към друг. Нищо повече.

– Никога не съм чувала мама да се съгласява с теб за каквото и да било, ала съм ви чувала да се смеете често, когато оставахте сами в спалнята. Често ви подслушвах на вратата. Камериерката Беси веднъж ме хвана и ми каза никога да не си и помислям да го правя отново. А после цялата се изчерви. – Еванджелин се засмя, защото и баща ѝ порозоя. – Няма нищо, татко. Както ти сам каза, аз съм почти на двадесет години – достатъчно голяма, за да поназнайвам какво се случва между съпруг и съпруга. Но доколкото си спомням, никога не сте били на едно мнение, дори по въпроса какво да се приготви за вечеря. Мама мразеше сосовете, а ти не можеше без тях. Що се отнася до взаимното уважение, аз не желая подобен брак. Освен това в Анри няма нищо анг...

Тя се усети и замръзна.

– Аха! – кимна баща ѝ.

Еванджелин му отправи леко глуповата усмивка, склочи ръце и побърза да допълни:

– Истината е, че трудно намирам думи, когато говоря за него.

– Вероятно искаше да кажеш, че в горкия Анри няма нищо английско.

Мосю дьо Бошан се вгледа замислено в дъщеря си с красивите си и изразителни сиви очи. Душата му се изпълни с безпокойство. В този момент си даде ясна сметка, че Еванджелин никога няма да свикне с неговата родина. Само ще се преструва – заради него. И накрая ще се примири. Нали и самият той се бе предал и се бе примирил с Англия?

– Татко, много съжалявам! Но предпочитам да напусна този свят

като съсухрена стара мома, отколкото да се омъжа за Анри Моро. Да не говорим пък за Етиен Дедард и Андре Лафей! Невероятни мазници! Когато говорят, изобщо не те поглеждат в очите. Съвсем не са по мой вкус. А и политическите им възгледи... Как само говорят за краля.¹⁴

Еванджелин сви рамене по толкова типично галски начин, че предизвика незабележима усмивка върху устните на баща си. Този жест определено не се дължеше на английския ѝ произход.

– В последно време нещата доста се промениха, дъще. След завръщането си във Франция Луи не се държи достойно. Колкото и да ми е неприятно, трябва да призная, че много французи се чувстват предадени от непрозорливостта му.

– Не мисля, че французите имат кой знае какви основания за претенции. Самите те са толкова дребни душици, че непрекъснато се заяждат един с друг. И на всичко отгоре имат безочията да се подиграват на англичаните, които ги спасиха! – Еванджелин разтри челото си. – Съжалявам, татко, просто съм много уморена. В такива моменти езикът ми не винаги се подчинява на разума. Държа се непристойно. Прости ми.

Мосю дьо Бошан стана, приближи се до дъщеря си и я вдигна от стола. Вгледа се в кафявите ѝ очи. Очите на Клаудия – огромни, изразителни и толкова дълбоки, че един философ би могъл да открие в тях много отговори. После я потупа по рамото и я целуна леко по двете бузи – това си беше техен ритуал.

– Красива си, Еванджелин. А душата ти е още по-красива от лицето.

– В сравнение с теб съм само една безлична, сива птичка.

Бошан ѝ се усмихна в отговор и леко погали бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си.

– Освен това си прекалено привързана към флегматичните безстрастни англичани. Всъщност те са нация, сред която човек би могъл да се чувства много спокоен, стига да няма нищо против тежката храна и отегчителните разговори.

– Значи обичаш само френската половинка в мен, така ли? Доколкото си спомням, мама никога не е била отегчителна.

– В теб обичам всичко, *ma fille*. Що се отнася до скъпата ти майка, убеден съм, че носеше душа на францужойка. Тя ме обожаваше... Ала май се отклонявам от темата. Вероятно просто трябва да приема факта,

---

14. В този междинен период, както и до края на властването си през 1824 г. Луи XVIII разочарова много свои привърженици и се прославя с изключително реакционното си управление, подкрепян от ултрароялистите. – Б.пр.

че ти си повече англичанка, отколкото францужойка. Искаш ли да се върнеш в Англия, Еванджелин? Не съм сляп и много добре виждам, че откакто дойдохме тук, не си щастлива.

Еванджелин го прегърна силно, опряла буза в неговата – беше много висока за жена.

– Татко, мястото ми е тук, при теб. Ще свикна. Но няма да се омъжа за Анри Моро.

Внезапно някой затропа силно по тежката врата на къщата, сякаш я риташе с ботуши. После долетя писъкът на Маргьорит. След него и уплашеният вик на Жозеф. Още един писък. Удар – като че ли събориха някого на земята. Висок мъжки глас.

– Не мърдай оттук – прошепна мосю дьо Бошан и се втурна навън.

Дъските на коридора проскърцваха под тежките ботуши. Отнякъде изникнаха двама мъже с огромни наметала. Имаха пистолети.

Единият, с хлътнало и брадясало лице, пристъпи напред и се втренчи в Еванджелин. Очите му зашариха по гърдите ѝ, а после и по корема. Обзе я неистов ужас.

– Погледни я! Ошар ще бъде много доволен.

Другият, който бе дебел, с бледо подпухнало лице, се втренчи също в нея. Тогава Гийом дьо Бошан изрева, измъкна пистолета си и го заби с все сила в огромния му корем.

– Само да си я докоснал, свиня такава!

Черният отвърна на удара. Еванджелин се втурна към баща си и се опита да го хване, докато той падаше на пода в безсъзнание. Не успя. Човекът с хлътналото лице отново вдигна пистолета. Тя закри с тяло главата на баща си.

Дебелият, който все още се държеше за корема и едва си поемаше дъх от болка, простена:

– Недей! Не го удрай втори път! Няма да ни бъде от полза, ако умре.

– Но този мръсник те удари!

– Ще го преживея.

– Старецът ще си плати някой ден! – закани се черният и се обърна към Еванджелин.

Ошар му бе обяснил значението на страха. Затова той се втренчи в гърдите ѝ и бавно изрече:

– Събличай веднага тази нощница! Бързо, да не ти помогна аз!

Трета глава

Замъкът Числи близо до Дувър, Англия

Противният дъжд най-сетне бе престанал. И сега късното следобедно слънце светеше необичайно ярко. Чайките кръжаха във весел танц над океана, който се плискаше на по-малко от стотина метра. Бризът довяваше на талази мириxa на море.

Ричард Челси Сейнт Джон Кларъндън, осми херцог на Портсмут, насочи дорестите коне по чакълената алея към родовото си имение, замъка Челси – стара постройка от сив камък, която бранеше тази част от южния английски бряг вече четиристотин двадесет и две години. Спря пред огромния вход с колоните. Една чайка прелетя над главата на Джон и херцогът се засмя, забелязал ужаса, изписан в красивите очи на животното.

– Спокойно, юнак! – извика той и скочи от кабриолета.

Главният коняр Маккоумър стоеше и наблюдаваше конете с любов. После потърка мазолестите си ръце и пое поводите.

– Бяхте ли добри, момчета? – Погали първо Джон, а после Бенджамин, подаде им по парченце ябълка и започна да им разказва за родословието им, чистокръвно и неопетнено от поне петстотин години насам.

– Разчехи ги хубаво, Маккоумър! – усмихна се херцогът. – Днес се потрудиха добре. Чудя се защо ли чайките станаха толкова агресивни изведнъж?

– Иде буря!

– Току-що отмина една.

– Ами, първо е зима, второ сме в Англия, ваше благородие. А пък чайките може и да са надушили контрабандисти.

– По тези краища не сме ги имали вече петдесет години. Май нещо не си добре, Маккоумър. Грижи се за себе си. Басирам се, че си го прихванал от Джунипър, който ще направи най-хубаво да си лежи завит в леглото и да не мърда никъде.

– Как да прихвана нещо от този червей, когато никога не се приближавам до него?!

Лакеят Джунипър и Маккоумър се мразеха – херцогът така и никога не разбра защо. Омразата им очевидно беше стара, упорита и

неизлечима – чувство, на което човек не можеше да не се възхити.

– Все пак внимавай с проклетия пудинг.

– Да, ваше благородие! Ама истина е, дори и кихавица не бих прихванал от този никаквец. Да говори таквиз неща за майка ми!

И конярът продължи да изстрелва по хиляда думи в минута, докато водеше любимите си жребци към импозантните конюшни в северната част на огромния двор, които бащата на херцога бе разширил преди тридесет години.

Слънцето вече залязваше. Вятърът се усилваше. Студът бавно се завръщаше. Херцогът вдиша дълбоко соления въздух и отправи поглед към отиващото си огнено кълбо, което не се бе показвало от три дена.

Изневиделица пред него изскочи Джунипър. Трябваше да е в леглото, а той тичаше като луд и пурпурната му ливрея се развяваше.

– Ваше благородие! Тук съм! Боже мой, нарочно помолих Басик да ме уведоми, когато пристигнете. Но очевидно той харесва повече Маккоумър. И аз закъснях! О, боже, взел е жребците, нали? Взел е моите момчета!

– Да, но няма да им направи нищо лошо. Връщай се в леглото, Джунипър. Имай ми доверие – конете ще бъдат добре. А ти няма да си показваш носа навън, докато не спреш да кашляш.

Джунипър преглътна, закашля се и отново преглътна.

– Не е нищо особено, ваше благородие – отвърна той, отправил взор към конюшните, където дорестите жребци лудуваха щастливо зад онзи мошеник Маккоумър.

– Нямам желание все още да те погребвам, Джунипър. Махай ми се от очите!

Ала Джунипър продължи да гледа с надежда към херцога – красив млад мъж, който май не бе боледувал от нищо, освен от препиване на бренди. За него беше нещо съвсем естествено да се вози в открит кабриолет, дъждът да плющи отгоре му, а морските ветрове да свистят в гъстата му коса. Ако Джунипър стореше нещо толкова неблагоприятно тук-така щеше да се озове на два метра под земята, с камък върху главата и маргаритки, посадени над корема.

Въздухът и сега бе достатъчно влажен. Вятърът направо пронизваше. Той потрепера.

– Заминавай! – повтори херцогът.

– Да, ваше благородие! О, забравих да ви дам това. Донесе го преди час един от онези мъже, които работят за вашия приятел лорд Петигрю.

И той подаде на херцога тънък лист с подгънати краища.

Господарят му нетърпеливо го пое. „Това е.“, помисли си той. „Най-сетне всичко ще свърши.“ Разкъса плика и зачете:

Пак ни се изплъзна. Съжалявам, Ричард. Не губи вяра. Ще го заловим.

Д.Х.

Внезапно притъмня. Мрачни облаци покриха небето и го заляха с най-отвратителния нюанс на охрата. Херцогът смачка писмото. Всички бяха толкова сигурни, че ще хванат противния изменник, който по най-брутalen начин бе удушил из засада Роби Фарадей в една малка уличка близо до Уестминстър в началото на декември.

Засърбяха го юмруците. Обърна се рязко и видя Джунипър, който се беше втренчил в него с благоговееен ужас.

– Прибирай се, Джунипър! Веднага!

Джунипър побягна по широкото стълбище, недоумяващ какви ли ужасяващи новини е имало в писмото.

Очевидно младият херцог имаше много проблеми на главата си тези дни, но лакеят нямаше никакво понятие за тяхното естество. Може би бяха свързани с жена. Беше всеобща тайна, че херцогът е див и необуздан млад мъж – толкова необуздан, че вече се бе превърнал в жива легенда по тези краища. Това му напомни за камериерката Поли. Дали няма да успее да я придума да му донесе малко от горещата пдпдъчена супа на госпожа Дент. И да я прикотка да му кусне от нея с лъжицата. А пък, след като се нахрани, току-виж я убедил някак си, че не е чак толкова болен и има сили да я погали по хубавата коса.

Мрачното лице на херцога се поразведри. Той се втренчи за миг с присвити очи в Джунипър и в момента, в който лакеят стигна до найгорното стълпало, се провикна:

– Само да си посмял да закачиш Поли! Не я искам болна. Прибирай се и стига си мечтал!

Точно в този момент величествените дъбови врати се разтвориха и на прага им застана икономът, стар колкото света, с разкошна бяла коса, на която мъжете от всички епохи биха завидели. Херцогът си спомни как в детството си мислеше, че Господ несъмнено прилича на Басик. Баща му се бе усмихнал и бе отвърнал: „Не, не Господ, а Мойсей. Басик прилича на Мойсей.“

– Басик, повикай Мърдок!

Едва ли бе изминала и половин минута, когато до херцога се озова

висок риж лакей, облечен с впечатляваща ливрея в пурпурно и златисто.

– Придружи Джунипър до леглото му и го завий добре. Ако не иска да лежи, завържи го. Кажи на готвачката да му приготви някаква питателна супа. Предупреди Поли да не му вярва абсолютно за нищо и непременно да стои далече от него.

Мърдок отправи към Джунипър поглед, пълен с огромно съчувствие, и го отведе. Макар и тихо казани, до ушите на херцога достигнаха следните думи:

– Негово благородие не би трябвало да знае тези неща.

– Да, прав си, но ето, че знае. Веднъж пък разбра, че си съблякох ризата, за да покажа на Бетси белега на дясното си рамо – Мърдок дълбоко въздъхна. – А тя направо се влюби в този белег.

– Тогава защо се омъжи за сина на месаря в Истборн?

„Този въпрос ще остане без отговор“, помисли си херцогът и се усмихна, ала лицето му отново притъмня, когато погледна смачканото писмо в ръката си. Проклятие! А бяха толкова близо! От два дена очакваше вест, че най-сетне са успели.

– Джунипър – извика Кларъндън, – Басик ще помоли госпожа Нийдъл да се погрижи за теб. Прави каквото тя ти каже. Това е заповед.

Джунипър простена, а Мърдок го потупа окуражително по гърба.

Басик заговори по типичния си бавен и достолепен начин:

– Госпожа Нийдъл го стряска, ваше благородие. Тя има излъчване на вещица с тази сива разрошена коса, през която прозира розовият ѝ череп. Дори си има гърне, което все къкри на огъня. Ако е малко по-голямо, спокойно минава за магьоснически казан. Отварите, които приготвя, са доста по-миризливички от обичайното. А на всичко отгоре си говори сама. Това е твърде изнервящо за по-необразованите от нас, ваше благородие.

– Във всеки случай няма да накърни мъжествеността му – отвърна херцогът. – А това е единственото, което тревожи Джунипър. Що се отнася до госпожа Нийдъл, майка ми смята, че тя е върнала много повече хора към живота, отколкото Господ би успял.

Басик прочисти достопочтеното си гърло и каза:

– Доколкото ми е известно, в момента госпожа Нийдъл възхвалява възстановителната мощ на смес от греяно вино, пикантна френска горчица и щипка пресни водорасли. Не съм сигурен обаче дали се пие, или се маже.

– Да се надяваме, че няма да ни се наложи да разберем.

Басик каза „Амин“ и хвърли поглед към втория етаж на северното

крило. Стори му се, че усеща непоносимата воня от билковата лаборатория. Херцогът се обърна и се заизкачва по извитото каменно стълбище. Дори не дочака икономът да го настигне, за да поеме палтото и ръкавиците му. Без да се обръща назад, продължи по мраморното фоайе. Хесенските му ботуши¹⁵ отекваха силно. Искаше по-скоро да се усамоти. Искаше да размисли и да състави нов план. Този път щеше да включи в него и самия себе си. Ако трябваше примамка, той щеше да стане примамката.

– Ваше благородие! Един момент, ако обичате! Забравих да ви кажа нещо важно!

Черните вежди на херцога се смръщиха. Без да се обръща, той извика:

– Може да почака, Басик. В момента съм в отвратително настроение. Над главата ми е надвиснал градоносен облак. Остави ме на мира! И за известно време дръж далече от мене всички останали.

– Но, ваше благородие, това е нещо, което наистина трябва да знаете!

Херцогът разпозна в гласа на Басик признаците за надвиснала опасност. Ако сега се поддаде, едва ли би могъл да се отърве от него чак до полунощ.

– Остави ме на мира! Ще те извикам, когато поискам да узная важното ти съобщение. Ако си наел две нови прислужници – добре. Увеличавай персонала. Защо пък да не наемем всички работоспособни хора в графството?! – Извърна се леко и махна с ръка, за да отпрати стареца, който бе иконом на замъка Челси още отпреди раждането му. – Никои да не се приближава до библиотеката! Ако наистина се тревожиш за мен, това е единственото, което можеш да сториш в момента, за да ме направиш щастлив.

– Но, ваше благородие...

Неприятно предчувствие прониза сърцето на херцога и той рязко запита:

– С лорд Едмънд всичко наред ли е?

– Разбира се, ваше благородие. Негова светлост прекара следобеда на понито си. А сега е в детската стая и вечеря с Елън.

– Отлично. Не искам да знам повече. Ако госпожа Дент бие миячката на чинии, погрижи се за този проблем сам.

---

15. Високи ботуши с пискюли, носени от армията на пруската провинция Хесен, на мода сред благородниците във Великобритания в началото на 19 век. – Б.пр.

С тези думи херцогът се завъртя на пети, светлокафявото му палто се изви около глезените му и той пое с широки крачки през фойето, покрай средновековните гоблени, които покриваха като дебели завеси древните каменни стени. Басик остана зад него с непристойно отворена уста, не успял да изрече думите, които толкова го притесняваха. Сините му воднисти очи издаваха силно смущение.

„Стига толкова!“, мислеше си херцогът. Не само че прекара цели два часа с приятеля на баща си, барон Уислекс, който очакваше храбро смъртта, докато синът му потриваше ръце, нетърпелив да наследи фамилната титла, ами и получи тази проклета новина от Дрю Халси, лорд Петигрю!

Изведнъж болка прониза крака му и го закова на място.

Сега пък и камък в ботуша! Седна на един тежък стол в стил „Тюдор“, поставен под портрета на негов далечен предшественик с перука – някакъв пра-прачичо от миналия век – и издърпа ботуша си. Изтърси виновното камъче, разтри ходилото си и, без да си прави труда отново да се обува, стана и тръгна по коридора. Малко по-късно пхна ботуша под мишница и отвори вратата на библиотеката.

Библиотеката на замъка Челси беше любимото му място. Това мрачно помещение със своята строгост и тайнствени сенки ухаеше винаги на восък и стари книги. Кларъндън хвърли поглед към стените – вградените рафтове се издигаха осем метра нагоре, а тесните прозорци бяха покрити с пищни завеси от светлокафяво кадифе, окачени от баща му преди по-малко от две години. В дълбоката камина приятно гореше огън. Един свещник отблъскваше тъмнината на спускащата се нощ. Както винаги Басик бе предвидил скорошното му завръщане и бе създал всички необходими удобства.

Библиотеката имаше мъжко, изключително успокояващо излъчване. Скоро херцогът усети, че започва да се отпуска – дивата ярост и чувството за безпомощност полека-лека отшумяваха. Смъкна ръкавиците и палтото. Хвърли ги на облегалката на един стол в тъмносин брукат. Седна и започна да си нахлузва ботуша. Тъй като обаче рядко му се случваше да се занимава сам с тази работа, осъзна, че проклена собствената си непохватност.

Изведнъж от мрака долетя тих, музикален смях. Херцогът се извъртя рязко и съзря една жена в сенките до камината, обгърната от глава да пети в тъмна пелерина.

– Благородникът и неговите ботуши! – Тя поклати глава. – Чудя се как ли се справят простосмъртните. Нека ви помогна.

Дамата очевидно се забавляваше.

Четвърта глава

Херцогът скочи. Едва не се спъна. Добре, че си беше обул вече ботуша.

– Можех да ви убия! Много глупаво от ваша страна да се криете там.

– Така ли? И как щяхте да се отървете от мен? Вероятно като ме замерите с ботуша си?

– Ако имах пистолет, сега щяхте да лежите на килима е куршум в гърлото. Понякога наистина нося оръжие. Днес не, обаче разполагам с ръцете си и несъмнено красивото ви вратле щеше да се окаже много лесно между тях.

– О, добрият иконом не би позволил под носа му да се извършват убийства.

– Не ви съветвам да разчитате много на това.

– Той е удивителен! Ако носеше бяла роба, щеше да прилича на библейски пророк.

– Но не е. От него се очаква само да пази моите владения. Та, коя, по дяволите, сте вие? Как се вмъкнахте тук?

Тя не отговори, а продължи да си стои там – като призрак с черно наметало. Постепенно гневът започна да измества изненадата му. Бе мечтал да остане сам, а някаква непозната особа се бе промъкнала в библиотеката му.

Усети как ръцете го засърбят. Внезапно всичко му се изясни.

– Главата на Басик ще изхвърчи заради това! Проклетие! Входят за прислугата е в северното крило. Ако искаш да запазиш работата си в Челси, съветвам те в бъдеще да използваш именно него и да не припарваш в тази част на замъка! Кажете на Басик, че не желая да те интервюирам. Махай се! Веднага! Искам да остана сам!

– Интересни неща казахте. Чух всичко, но не ви разбрах напълно. Бихте ли повторили? Но този път ви моля да сведете мисълта си само до най-важното.

Тази жена имаше безочие да звучи едновременно развеселена и обидена. Но като че ли в тона ѝ преобладаваше иронията? Ръцете го засърбяха отново.

Изпъна рамене и като че ли се извиси още повече – същински господар в най-заплашителния си вид. Беше видял да го прави дядо му, а на

баща му се удаваше най-добре. Засел родовата поза, херцогът заговори с ледено надменен тон:

– Достатъчно, момиче! Изнасяй се моментално отгук! Не желая да бъда притесняван, без значение какво би могла да ми предложи една проститутка. А икономът ще трябва да отговори на доста въпроси.

– За първи път през живота ми ме наричат проститутка. Винаги ли сте толкова груб? Или просто това се дължи на факта, че е сряда – може би средата на седмицата ви обижда по някакъв начин? Или е от времето? Аз самата си отдъхнах, когато дъждът спря. Имах чувството, че ако бе продължил, щях да се превърна в желе.

– Млъкни, по дяволите!

Тя замълча, но не свали поглед от него. Молеше се да не го е преценила погрешно.

Тогавя нещо неочаквано като че ли просветна в съзнанието му. Беше се превърнал в затворник на чернилката в собствената си душа. Проклятие! Това не можеше да е прислужница, очакваща господаря си в библиотеката за интервю! Говореше твърде изискано. И май се усещаше някакъв много лек френски акцент? Но каквото и да е тя не трябваше да е тук. В неговата света я светих! В душата му се надигна безсилен гняв.

Пристъпи към нея. Тя не помръдна дори на сантиметър. Пък и, ако го беше направила, щеше да падне в огъня.

– Ти ме наричаш груб, така ли? – Просъска го през зъби, съвсем близо до потъналото ѝ в сянка лице. – Груб, а? Имаш наглостта да ме наричаш *груб*? А какво ще кажеш, пачавро, ако нашаря задника ти с една дряновица?

– Ще кажа, ваше благородие – отвърна бавно тя, пристъпвайки встрани и развързвайки връзките на пелерината си, – че вероятно допускате някаква грешка. Защото аз не съм нито проститутка, нито пачавра.

Обърна се към него и смъкна качулката си. Свещта озари лицето ѝ. Херцогът се дръпна като попарен. Имаше чувството, че нечий огромен юмрук се е стоварил в корема му.

Не бе много сигурен какво бе очаквал, но младата дама, която се вириаше в него с високо вдигната брадичка, представляваше пълна загадка. Втрени се в бялата ѝ кожа, високите скули, поруменели от огъня, и в гордия ѝ прав нос. Косата ѝ не беше нито кестенява, нито руса, а нещо средно със силен, наситен цвят и пишчна и мека като руно. Беше я прибрала на грозен кок на тила си. Пред лицето ѝ падаха само няколко освободили се кичурчета. Много нежни... Беше красива. Е, не чак толкова красива като някои жени, на които се бе възхищавал и които бе

вкарвал в леглото си. В никакъв случай. Едва ли биха я поканили за кръстница на кораб. Ала бе много странна. Лицето ѝ криеше безброй загадки и неизмеримо богатство от изражения и нюанси, които просто настояваха да бъдат изследвани. Очите ѝ бяха тъмнокафяви – твърде обикновен и напълно безинтересен цвят. Ала в необятните им дълбини се криеха толкова тайни! Бадемовидната им форма му се стори смътно позната.

Но това бе абсурдно! Стоеше втрещен в нея и я гледаше, както прегладнял човек поглъща с очи богата трапеза. А само преди четири дена се бе насладил на такова разкошно угощение в Лондон. Моргана бе най-вкусното и пищно блюдо. Без да усети, Кларъндън вдигна отново поглед към лицето на непознатата. Пълните ѝ устни се извиха бавно в усмивка. Показаха се прекрасни бели зъби.

– Надявам се, че скоро ще приключите с огледа си, ваше благородие. Вече имам усещането, че съм на тържище за роби. Да продължа ли да се усмихвам?

– Да, имате чаровна усмивка. Навярно се чудите дали ще реша да ви купя?

Върна ѝ го. Обаятелните ѝ очи се разшириха едва забележимо. Но тя изобщо не се смути и почти без колебание изрече:

– Всъщност питах се дали поддържате убеждението на титулуваните си предшественици, че всяка жена, която пристъпи тези владения, е длъжна да изпълнява вашите прищевки?

– Разбира се!

– Какво се разбира?

– Естествено, че поддържам това убеждение. Може би е малко старомодно, но не мога да не се запитам защо някоя жена ще настоява да влезе в моята територия, ако не желае да ми стане любовница.

Осъзна, че изобщо не се държи като джентълмен. Всъщност поведението му си бе съвсем мръснишко. Ала дори и да се бе притеснила от опипващия му поглед ѝ грубостта му, тя с нищо не го показва. Просто си стоеше и го наблюдаваше. Какво ли си мислеше за него, по дяволите?

Заговори бавно, опитвайки се да звучи не чак толкова заплашително:

– Крайно време е да ми кажете коя сте и какво правите в моята библиотека.

Тези нейни очи... Формата им... Защо му се струваха толкова познати?

Осъзна, че го оглежда така внимателно, както допреди малко той бе

оглеждал нея. Не се бе променил. Все така едър и внушителен, както и преди шест години. Вярно, че контурите на тъмните му черти се бяха изчистили, а лицето му бе отслабнало и добило волево изражение, но си бе все така неустоймо. Явно през тези шест години очите му бяха видели много. Бе страдал...

– Няма ли да ми отговорите?

– Да, мисля, че се налага.

Когато се бе появил в стаята, хванал под мишница единия си бутуш, Еванджелин се бе запитала как ли ще се справи със ситуацията. Несъмнено той бе в отвратително настроение, но не това я притесни. Смути се единствено от факта, че херцогът явно нямаше никаква представа коя е. Заболя я, макар че би било цяло чудо, ако се бе сетил.

– Не ме ли познахте?

Кларъндън сви рамене.

– Да не сте никоя отхвърлена моя любовница? Надали е било много отдавна, тъй като сте прекалено млада. Логично е да ми се сърдите, че съм ви забравил.

– Никога не съм ви била любовница! – Гласът ѝ стана леден.

– Така ли? Слава Богу, защото бих си помислил, че сте родили дете от мен и сега сте тук, за да си получите дължимото. Много конфузна ситуация – надявам се, че ме разбирате.

Тя стоеше и го гледаше, втрещена глупаво в него, неспособна да изрази с думи чувствата си. Накрая каза:

– Нямам дете от вас!

– Е, камък ми падна от сърцето. Не смятам, че един благородник трябва да пълни страната с копелетата си. Това не говори добре нито за него, нито за семейството му. Значи не сме спали заедно. Тогава коя сте?

– Когато се видяхме за последен път, ваше благородие, ако ме бяхте завели в леглото си, щяхте да бъдете обвинен в развращаване на малолетна.

Той наклони глава и се загледа в нея. Нахалница! Очевидно го изпитваше. Кларъндън почисти несъществуваща пращинка от ръкава си и каза:

– Радвам се, че случаят не е такъв – само от мисълта за подобно обвинение ми прилошава. Та на колко години сте сега? А, една жена никога не си го признава. Но аз се славя със способността си да отгатвам женската възраст с точност до месец, след като разгледам гърдите, корема и краката. Не ви ли е много топло с тази дебела пелерина?

Видя я как преглътна с усилие. Бе сигурен, че устата ѝ е пресъхнала. Никоой не беше в състояние да го надприказва още по-малко пък едно непознато момиче, намърдало се в библиотеката му.

– Стига игрички! Коя, по дяволите, сте вие?

– Да. Топло ми е.

– Тогава нека ви помогна да свалите наметката си. С мен сте в безопасност. Никога не съм бил склонен към изнасилване, госпожо. Колкото добродетел все още притежавате, ще си остане непокътната.

– Не мисля, че бихте стигнали чак дотам. Пък и това би се отразило много неприятно на името ви.

– Compliment? Не, по-добре не ми отговаряйте.

Тя разтвори пелерината и я смъкна от раменете си.

– Преди да решите да разгледате тялото ми, ваше благородие, нека ви предупредя, че подобно поведение би се счело за крайно непристойно, когато се отнася за братовчедка.

– Братовчедка?! По дяволите! Вие сте моя братовчедка? Невъзможно!

– Не точно. Всъщност съм роднина на съпругата ви. Мариса ми беше първа братовчедка.

Кларъндън се втрещи. Смайването му я ободри. Върна му го! Усети, че търси у нея прилики с Мариса.

Еванджелин насочи към него пръст като въображаем пистолет и бавно дръпна спусъка.

– Нали си спомняте Мариса?

– Въпросът ви е меко казано неуместен – отвърна отнесено той, изучавайки лицето ѝ. – Да – кимна накрая, – бадемовидната форма на очите! Точно по това приличате на Мариса. Името ви, мадмоазел?

– Дьо ла Валет, ваше благородие.

– Името на жена ми беше Бошан.

– Да, това е и моето бащино име. Дьо ла Валет е името на съпруга ми.

– Вие сте омъжена? Но това е нелепо! Не ми приличате на омъжена.

– Защо? Допреди няколко минути се питахте дали не сте спали с мен. Нали бракът е именно това?!

– Е, но не само това. В никакъв случай. И къде е този ваш прекрасен съпруг? В дрешника ли се крие? Или зад бюрото ми?

– Не.

– Сигурно ме разбирате. Не съм свикнал да заварвам самотни дами

в библиотеката си. Та щом има съпруг, къде е? Зад ламперията?

Внезапно Еванджелин усети, че не издържа повече.

– Може ли да седна? Прекарах доста тежък ден.

– Докато си почивате, защо не взема да потърся този ваш мистериозен съпруг?

Тя не отговори нищо, просто се отпусна в огромния кожен фотьойл до камината. Пламъците бяха утихнали. Жаравата излъчваше топло сияние. Еванджелин приглади старомодната си рокля в гълъбовосиво, очевидно скъпа, но вече поохетяла и недвусмислено говореща, че дамата под нея е в затруднено положение. Ошар се бе засмял самодоволно, когато я бе накарал да я облече. Беше й казал, че метресата му й я е избрала. После допълни, че херцогът, бидейки човек с голям житейски опит, въпреки младостта си, веднага ще разбере каква е.

– Добре тогава – каза накрая домакинът. – Ясно, че няма никакъв съпруг наоколо. Оставил ви е сама, при това в доста незавидно положение. Та да си дойдем на думата. Аз съм човек, обкръжен от вярна прислуга, мадам. Бихте ли били така добра да ми кажете как успяхте да се настаните в библиотеката ми, без да ме уведомят за пристигането ви?

– Дойдох малко преди вас, ваше благородие. Икономът ви бе така любезен да не ме кара да чакам във фойето. Бях много намръзнала и той направи всичко възможно да ми помогне да се почувствам удобно.

– Значи това е искал да ми каже Басик. „Ваше благородие, приготвил съм ви едно красиво младо парче в библиотеката, готово да ви достави всякакви удоволствия.“ Би било в негов стил, но той, разбира се, не е предполагал, че аз... Няма значение. Надявам се, че вече се чувствате достатъчно удобно. Чай? Бренди? Или пък може би нещо за ядене, сервирано в най-скъпия ми порцелан?

Беше неуловим. Изплъзваше й се. Беше тайфун, който я повлича и я очарова.

– Не, ваше благородие.

Кларъндън се настани на едно канапе срещу нея и протегна дългите си крака. Черните му ботуши блестяха. След като кръстоса ръце върху корема си, рече:

– Та кога ще благоволите да се появи този ваш съпруг?

– Той не е тук. Всъщност не знам точно къде е. Наскоро почина. Аз съм вдовица.

– Не сте ли твърде млада, за да бъдете оставена в това пренеприятно положение, мадам? – отбеляза херцогът, отпуснал се небрежно на

канапето.

– Самият вие твърде рано останахте вдовец.

Думите ѝ се нижеха спокойно и естествено.

– Останах вдовец на много по-зряла възраст. Сега съм на двадесет и осем. Смея да твърдя, че вие сте на не повече от двадесет.

– Навърших ги миналата седмица. – Сведе очи, но това изобщо не я улесни в изричането на следващите думи: – Омъжих се на седемнадесет. А вие бяхте само на двадесет и две, когато се оженихте за Мариса, нали? Самата тя пък току-що бе навършила осемнадесет.

– Добре сте информирана.

– Имам отлична памет. А и бях на вашата сватба, ваше благородие.

– Ясно. Всъщност вече започвам да си спомням. Имате ли деца?

Тя поклати глава.

– Ще ме питате ли друго? Започнах да ожаднявам.

– Разбира се, но засега нека се върнем за миг в миналото. Ожених се за Мариса преди шест години и половина. Тогава вие трябва да сте били на тринадесет.

– Да. И след сватбата повече не ви видях.

– Значи съпругът ви е мъртъв. А баща ви в Англия ли е?

„Най-сетне в свои води“, помисли си тя. И макар да знаеше, че това, което се кани да отговори, не е истина, самото изричане на думите на глас като че ли им придаваше някаква достоверност. За неин огромен ужас успя да го каже без колебание:

– Не. Почина неотдавна. Майка ми, която беше англичанка, умря преди три години. След абдикацията на Наполеон и повторното възкачване на Бурбоните на френския престол, двамата с татко се върнахме във Франция. Здравето му беше доста разклатено. Но, слава на Бога, краят му беше лек.

В действителност, в момента баща ѝ се намираще в Париж, в една удобна стая с прислужник и готвачка. Тя бе настояла да му предоставят всички книги, които той пожелае. Мръсникът Ошар се бе съгласил! Защо да не се съгласи?! Разполагаше и с лекар, тъй като тя бе заявила, че в противен случай няма да си помръдне и пръста. Опита се да го успокои, че с нея всичко ще бъде наред.

– Съжалявам. Знам, че загубата на родителите е много болезнена. И моят баща почина миналата година. Обичах го с цялото си сърце. Много съжалявам.

– Благодаря – Еванджелин сведе очи. Внезапно си представи баща му – красив, обаятелен мъж, висок и строен, по-тъмен дори от сина си.

– Съжалявам за баща ви. Спомням си го. Той беше много добър с мен.

Херцогът кимна, облегна се и я погледна. Прииска му се да не е толкова бледа и баща ѝ да не е починал, защото сам знаеше колко трудно се преживява подобна загуба.

– Да, вече всичко се изяснява. Бащата на Мариса мразеше Наполеон, както вероятно го е мразил и баща ви. Не желаше да се върне във Франция, докато той е на власт. Всъщност все още живее в Лондон и е щастлив в новата си родина. Чичо ви знае ли, че сте тук?

– Не. Дори не знае, че с татко сме заминали за Франция. Отдавна не поддържа връзка с неговото семейство, както и с вашето.

– А съпругът ви в Англия ли почина, мадам? Той също ли беше емигрант?

Очакваше този въпрос. Ошар я бе подготвил за него. И въпреки това леко ѝ прилоша. Дали накрая ще може да различава истината сред толкова лъжи?

– Да, ваше благородие. И той беше емигрант като баща ми. Но вече много ожаднях, ваше благородие. Може ли да получа чаша чай, преди да си тръгна?

Кларъндън стана, отиде до стената и дръпна шнура. После, без да изрече и думица, излезе.

„Това е повече от странно“, помисли си тя и се приведе над огъня, за да постопли ръцете си.

Пета глава

Появи се след не повече от десет минути, понесъл в ръце огромен поднос. Беше съвсем сам.

– За толкова непочтен гост ли ме смятате, че не желаете прислугата ви да ме вижда? Или се страхувате, че ще започнат да шушукат, че сте сам с една млада жена, която изобщо не би трябвало да е тук?

Усмивката му бе опустошителна. Тя осъзна, че е не само порочно красив, а и че излъчва неповторим чар – ако, разбира се, решише да го покаже, какъвто очевидно бе настоящият случай, защото чарът му се таеше в усмивката. Тя би могла да обезоръжи и най-силната жена.

– Как се досетихте? А, да, вероятно вече сте чули някои неща от прислугата ми. Често се случва да забавлявам млади дами в бърлогата на порока. – Постави подноса на масичката и умело наля чай. – Не се ли сещате за някакъв пиперлив отговор? Е, не ви обвинявам. Пък и казаното от мен бе изключително глупаво, мадам. А сега опитайте лимоновите тарталети. Все още не желая да ви виждат, докато не реша какво ще правя с вас. Не мога да си представя, че сте дошли чак до замъка Челси за един следобеден чай... Хайде, заповядайте, опитайте лимоновите тарталети! Малко сте слабичка, макар че дамските ви прелести са в добра форма – поне от моя гледна точка. А сега, след като си напълнихте уста-та, разкажете ми за вашия съпруг. В Англия ли го срещнахте?

– Да – отвърна тя, докато дъвчеше.

Сладкишът бе толкова хрупкав и с толкова остър лимонов вкус, че очите ѝ се насълзиха. Това бе най-прекрасната лимонова тарталета, която бе яла през живата си. Веднага посегна за втора. За нейна изненада, херцогът хвана ръката ѝ.

– Няма смисъл да се тъпчете с едно и също. Ето, опитайте и ябълковите пирожки. Нашата готвачка е такава майсторка на сладкишите, че коремът ти направо запява.

Еванджелин изяде ябълковата пирожка на две хапки. После посегна за още, но сама си дръпна ръката. Струваше ѝ огромно усилие на волята да не лапне онова самотно сладкишче, натъпкано, доколкото можеше да види, със стафиди и круши.

– Много умно от ваша страна, че се въздържате. Възхищавам се на човек с подобна воля. Един мой приятел, Филип Мерсьоро, е също горд и ревнив работодател на отлична готвачка. Замислили сме състезание

между двете кухни, но все още не сме решили кога да го направим. Като Филип, и аз много внимавам колко ям, когато съм тук. Така беше и с баща ми. – Усмихна ѝ се и допълни: – Той винаги ми казваше, че дамите не си падат особено по мъже с дебели кореми.

– Вашият не е дебел.

– Благодаря, че забелязахте.

– Все пак не мога да бъда сигурна. Вие сте все още с пелерината си.

Точка за нея. Той стана, развърза наметалото си и го хвърли на облегалката на канапето. Остана прав за момент, давайки ѝ възможност да го разгледа.

– Мисля, че все още нямате тлъстини.

– Естествено. Бях послушен син. Винаги изпълнявах съветите на баща си. – Седна отново, склочи ръце и продължи: – А сега нека се върнем на съпруга ви.

– Срецнах го тук, докато живеехме в Кент. И тук се оженихме.

– Как е цялото му име?

– Андре дьо ла Валет. Баща му беше граф. Но името му си отиде с него, което е жалко.

„Не казвай нищо повече“, я бе предупредил Ошар. „Нека се чуди. Доставя му удоволствие да гадае. Не забравяй, че лесно се отегчават.“

– Разбирам. А сега като че ли трябва да ви запитам защо сте тук.

Тя се приведе напред.

– Както знаете, ваше благородие, никога не съм виждала братовчед си Едмънд. Мама беше много болна и трябваше да се грижа за нея. Освен това, струва ми се, че имаше разрыв между нашите две семейства и гостуванията не бях препоръчителни.

– Предполагам, че нито баща ви, нито многоуважаваният ви чичо са ви разказали причината за това отчуждаване? – появиха се гневни пламъчета в очите му.

– Много бих искала да я разбера, ваше благородие. Бях привързана към Мариса и тя много ми липсваше, когато се омъжи. Отдавна ми се иска да се запозная със сина ѝ.

Херцогът се изсмя. Ала този път в смеха му имаше повече гняв, отколкото веселие.

– Вероятно някой ден ще я разберете. Щом баща ви не ви е казал, не е моя работа да го правя. Що се отнася до вашия братовчед и мой син, той е едно чудесно петгодишно момченце.

Тонът му се смекчи. Бащинска гордост проблесна в тъмните му очи. Безспорно много обичаше сина си. Еванджелин зачака. Херцогът

постави на масичката празната си чаена чаша и заяви:

– Стига увъртания, мадам. Надали сте дошли чак дотук само за да се насладите на гледката от моите прозорци, макар тя наистина да е величествена, стига проклетият дъжд да спре и да просветне. Кажете ми какво мога да направя, за да ви помогна.

Еванджелин го погледна право в очите и простичко рече:

– Нямам пари. След смъртта на баща ми французите ми взеха всичко. Уж не сме били лоялни към родината си, затова аз не получих нищо от неговото състояние.

– Защо просто не ми писахте?

– Нямахме време. Пък и вие бихте могли да не обърнете внимание на едно писмо. Друго е да застана лично пред вас.

Кларъндън не отговори, просто продължи да я наблюдава.

– Нямахме къде другаде да отида. Доста мислих, преди да предприема тази стъпка, ваше благородие. Не искам да бъда бедна роднина, която ви тежи на врата. Затова, ваше благородие, бих искала да остана тук, в замъка Челси, и да стана бавачка на Едмънд. – Най-накрая го каза! Повече не можеше да издържа на напрежението. – Моля ви, ваше благородие! Аз не съм безотговорно момиченце. Образована съм – баща ми се погрижи за това. Той беше блестящ философ. Познавам класиците. Обичам децата.

– Това много ме успокоява.

Над лицето ѝ се спусна тъга и той прочете в очите ѝ огромна самота и уязвимост, когато я чу да казва:

– Похарчих последните си франкове, за да се кача на пощенския кораб от Кале до Дувър. Имах късмет, че видях един от ковачите ви – той ме докара с каручката си дотук.

– Валеше ли? – Сам се изненада от въпроса си.

– Спря малко след като излязохме от Дувър.

– А откъде знаехте, че в момента съм в замъка?

Еванджелин отпи от чая си.

– Всъщност не знаех. Просто се надявах да ви открия тук.

Знаеше, разбира се, но не можеше да му каже истината.

– Баща ви успя ли да ви настрои срещу мен?

– Той доста ви харесваше, макар че бе прекъснал всякакви връзки с брат си. Не ми е известно обаче защо и много бих искала да узная.

Това беше истина. Тя не знаеше нищо. Преди години бе дочула прислугата да шушука, че чичо ѝ бил влюбен в майка ѝ, но сигурно причината се коренеше в нещо съвсем различно. А преди да я натоварят

като пощенска пратка от Париж за Англия, изобщо не ѝ бе хрумнало да занимава баща си с нещо толкова маловажно.

– А ако не ме бяхте открили тук какво щяхте да правите?

– Ами – насили се да се усмихне, – вероятно щеше да ми се наложи да си построя колиба от върбови клони в края на гората Грампстън и да ви чакам.

– Посред зима! Щяхте да се разболеете от пневмония!

– Да, но вие сте тук! – Пое си дълбоко дъх и продължи смело: – Ще ми позволите ли да видя Едмънд? Ако се харесаме, ще ми разрешите ли да остана като негова бавачка?

– Допреди няколко часа изобщо няхах представа за вашето съществуване, мадам, а сега вие седите в библиотеката ми и си предлагате услугите. Трябва да се съгласите, че това е твърде неочаквано за мен.

– Напълно съм съгласна с вас и много съжалявам. Просто няхах никакъв друг избор. Не исках да ставам метреса на мосю Дюморни. Това беше единствената алтернатива.

– Кой е този Дюморни?

– Един от така наречените приятели на баща ми. Сигурна съм, че съпругата му няма ни най-малка представа, че той с радост би ми купил къща и би ме издържал. Тя е прекрасна жена, а той е жалък похотлив пръч.

– Повечето мъже от неговата прослойка са такива. И така, водите ли си камериера?

Еванджелин поклати глава и крадешком хвърли поглед към една особено съблазнителна кифличка. Май със стафида...

– Нямах пари. Маргьорит остана във Франция.

– Ясно.

Отново се бе превърнал в студения учтив благородник. Седеше втрънен в пламъчетата, които от време на време литваха от тлеещите въглени в камината. Изглеждаше така, като че ли всеки момент ще задреме.

Ако имаше в ръцете си камък, щеше да го захвърли по него. В следващия миг Еванджелин скочи и грабна пелерината си. Очевидно той не проявява никакъв интерес към нея. Изобщо не му пукаше дали ще умре наред пътя, или ще хване пневмония.

Бе си позволила да наруши усамотението на един арогантен мръсник! Единственото, което искаше сега, бе да напусне проклетия му замък и никога да не се връща.

Ала не можеше.

Пое си дълбоко дъх и се овладя.

– Гладна съм. Преди да ме изхвърлите, може ли да хапна нещо? В кухнята, при божествената ви готвачка.

– Засега изяжте кифличката, от която не можете да откъснете поглед – херцогът бавно се изправи.

Еванджелин осъзна, че се взира в снежнобялото му копринено шалче на врата. Тя бе висока, много по-висока от всички други жени, които познаваше. Томи Баркли като дете я наричаше „върлина“. Но когато вдигна глава и погледна херцога в очите, се почувства смешно ниска. Усещането бе много странно. Той я съзерцаваше замислено, с поглед, който все още ѝ бе много трудно да разгадае.

Не отронваше и дума. Просто стоеше и я наблюдаваше.

Всичко свърши. Беше се провалила.

Завладя я ярост. Изпъна рамене, стегна се и заяви:

– Ясно. Не съм чак толкова гладна. И не желая онази кифличка. Тръгвам си.

Той обаче я сграбчи за лакътя с големите си ръце и меко каза:

– Ще ви нахраня, макар че не смятам, че онази кифличка ще задоволи лакомията ви. Май искате месо и зеленчуци?

Направи пауза, после добави:

– И все пак не мога да повярвам, че млада дама като вас е пропътувала целия този път от Франция дотук без придружител.

– И е какво щях да му платя на този придружител? С ботуша си ли?

– Ако аз бях придружителят, щях да поискам да ми платите и с два-та си ботуша, както и с възможността да се възползвам от вас.

Не можеше да повярва, че я бе обидил така. Очите ѝ си смениха цвета от наситено кафяво в светло уиски. Това го зашемети.

– Аз съм вдовица, ваше благородие – изрече го много бавно, – а не уличница.

– Знам го, по дяволите! – И все пак не се извини, а само каза: – Ще извикам икономката Роли да ви настани. А с Едмънд ще се запознаете утре сутринта. Имате ли някакъв багаж?

Очевидно все още се колебаеше. На негово място тя би реагирала по същия начин. В крайна сметка се отнасяше за сина и наследника му, когото той толкова обичаше.

– Само един куфар. Оставих го при Басик. – Не издържаше повече. – Не съм дошла да прося за помощ. Дойдох, за да предложа услугите си като бавачка. Единственото, за което моля, ваше благородие, е почтена работа. Няма да ви открадна среброто. Напълно отговорна съм, кълна

се! Няма да останете разочарован.

Тонът ѝ бе отбранителен. Не приличаше много на бавачка. Или поне не приличаше на неговата собствена бавачка, госпожа Такър, която го притискаше към масивната си гърд, пееше му, удряше го през пръстите, когато заслужаваше, и го обичаше до сетния си дъх преди десет години.

Възнамеряваше да остане цяла вечер в самота и да се отдаде на гнева в душата си и на абсолютната безпомощност пред факта, че мръсникът, който уби Роби Фарадей, е все още на свобода и се присмива на всички. Ала вече мисълта за самотна чаша бренди съвсем не го привличаше.

Не можеше да я остави да вечеря уединена в стаята си. Щеше да бъде изключително невъзпитано от негова страна. А май и нямаше нищо против да вечерят заедно.

– Знам. – Каза го след дълга пауза. Изобщо не си спомняше последните ѝ думи. Като че ли обаче звучаха изключително жално. Прокара пръсти през косата си. – Проклятие!

– Боже мой, не съм предполагала, че ще ви разстроя толкова, ваше благородие!

От нея бликаше остроумие – поне когато не изпитваше ужас, че ще я изрита. Дори се опитваше да го надприказва с хапливия си език още от мига, в който бе прекрачил прага на библиотеката.

– Имам предвид благоприличието, мадам. Майка ми е в Лондон. Тук няма никой, който би могъл да пази доброто ви име.

– Но това няма никакво значение! – усмихна се тя. – Аз съм вдовица, ваше благородие, а не някое младо момиче, чисто и невинно, с надежда за богат съпруг. А и в известен смисъл съм ваша роднина. Никой не би и допуснал, че ще се държите с мен непочтено.

– Явно изобщо нямате представа за репутацията ми, мадам.

– Напротив, чувала съм много пикантни истории за вас. Но, както вече казах, аз съм вдовица, зряла жена, която не би представлявала никакъв интерес за никого.

– Вие сте не само ужасяващо невежа, но и несъобразителна.

– Аз съм ваша братовчедка. С роднините нещата стоят по съвсем различен начин.

Явно не знаеше нищо за репутацията му. Безспорно обаче нямаше никакви средства. Къде би могла да отиде? Налагаше се да остане тук. Кларъндън реши да направи всичко възможно никой да не разбере причината за идването ѝ. Фактът, че е братовчедка на починалата му

съпруга, още повече влошаваше нещата.

– Вие несъмнено сте права, мадам. Забравихте обаче напредналата си възраст.

– Напротив, казах ви, че съм зряла жена. Зрелостта означава именно напреднала възраст.

– Винаги съм мразел тази дума. Красивата ми майка също не я обича.

В следващия миг се появи госпожа Роли. Стъпваше леко като самодива, а безупречно изгладената ѝ пурпурна пола приятно шумолеше. Беше дребна, с разкошна бяла коса, вдигната в красив кок и изключително младоллика. На тънката ѝ талия висеше огромна блестяща халка за ключове, която майката на херцога ѝ бе подарила преди няколко години.

– Госпожо Роли – заговори с усмивка господарят. В дни, когато носеше пантофи с токчета, тя му стигаше едва до рамото. – Това е мадам дьо ла Валет, моя братовчедка. Всъщност тя е братовчедка на нейно благородие, лека ѝ пръст. Дошла ни е на гости, за да се запознае с лорд Едмънд. Ако успея да я убедя, възможно е да стане и негова бавачка. За нещастие всичките ѝ куфари са потънали по време на буря в Ламанша. Останал е само един. Придружителката ѝ пък се е разболяла и настояла да се върне във Франция.

Еванджелин толкова хареса разказа му, че едва не изръкопляска. Постъпката му наистина бе благородна.

– Госпожо Роли – обърна се към дребната жена с огромната халка за ключове и ѝ кимна приветливо.

Икономката направи изящен лек реверанс и възкликна:

– Колко сте висока – също като майката на негово благородие! Радваме се, че сте сред нас, мадам! Лорд Едмънд ще бъде очарован. Бихте ли ме последвали до спалнята? В шест ли желаете да вечеряте, ваше благородие?

– Да, госпожо Роли – кимна херцогът. – И на всяка цена предайте на госпожа Дент, че си има още един почитател.

– Госпожа Дент ще бъде много поласкана, ваше благородие. Освен това ще ѝ кажа, че мадам е прекалено слабичка и има нужда от подсилване. Сигурна съм, че това ще се превърне за нея в свещена цел!

– Защо не настаните мадам в спалнята на херцогинята?! Предполагам, че ще се чувства добре там.

Госпожа Роли се обърна към нея и поясни:

– Поддържаме я в изрядна чистота, но никой не е отсядал там, откакто нейно благородие ни напусна преди повече от две години. Беше

такъв тежък удар за всички ни. Надявам се, че ще ви хареса, мадам.

– Сигурна съм. – Еванджелин кимна на херцога и последва младолуката икономка.

До ушите на Кларъндън достигна мелодичният глас на госпожа Роли:

– Представям си какъв удар е било за вас, мадам, да изгубите не само багажа, но и камериерката си. Цяло чудо е, че сте успели да закопчате сама всички тези копчета на роклята си! Ще изпратя Дори да ви помогне. Ако ви допадне, може да стане ваша камериерка по време на престоя ви в замъка.

Само преди час той бе съвсем сам. А сега в дома му имаше някаква братовчедка. Млада и, ако не се лъжеше (а той никога не се лъжеше, когато ставаше въпрос за жена), с красиви гърди.

Неведоми са пътищата божи.

Кларъндън заключи смачканото писмо от Дрю Халси в най-горното чекмедже на бюрото си. После се приближи до камината и се втренчи замислено в тлеещата жарава. Сега си спомняше добре високото тринадесетгодишно момиче. Тогава я бе възприел като необикновено надраснала годините си. Имаше гордо изправени слаби рамене и огромни сериозни тъмнокафяви очи. Сега, седем години по-късно, магнетичната сила на тези умоляващи очи бе толкова огромна, че той, като неин родственик, не можа да остане безразличен.

– В какво ли се забърках току-що?

Шеста глава

– Ваше благородие!

Херцогът се закова в подножието на широкото масивно стълбище и се обърна към иконома си:

– Не се притеснявай, Басик. Нямах никаква вина. Аз отказах да те изслушам. Благодаря ти, че си се погрижил за удобството на моята братовчедка.

Басик приближи и зашепна:

– За мен беше удоволствие, ваше благородие. Тя е много приятна млада дама. Ще поостане ли?

– Точно това все още не е изяснено. Ще те уведомя, когато взема решение по въпроса.

– Разбира се, ваше благородие. Успях най-накрая да изкопча от Джунипър, че сте получили писмо от лорд Петигрю. Лоши ли са новините, ваше благородие?

– Възможно най-лошите. Изменникът все още е на свобода. Дрю не иска аз да се забърквам, но така или иначе вече съм го направил. Смъртта на Роби няма да остане неотмъстена. Заклех се пред съпругата му. По дяволите! Две момченца близнечета, малко по-големи от лорд Едмънд, останаха без баща! – Обзе го безсилна ярост. После се овладя. – Извинявай, Басик. Та, доколкото разбрах, мадам дьо ла Балет е пристигнала с двуколката на ковача?

Икономът кимна и прошепна:

– Тя не ме забеляза, но аз платих на човека. Той се надяваше да получи нещичко, а мадам явно бе в пълно неведение по въпроса. Млада дама да пътува съвсем сама! Направо настръхнах, като я видях. Защото тя безспорно е дама. Разбира се от пръв поглед.

– И аз настръхнах, като разбрах как се е добрала дотук. Но, слава богу, сега е при нас, в абсолютна безопасност.

С тези думи херцогът се обърна и се за изкачва по стъпалата, ала внезапно спря и се засмя.

– Както правилно си се досетил, тя е пристигнала без никакви средства. Не виждам защо да не ти кажа и това, че иска да стане бавачка на лорд Едмънд. Но засега нищо не е решено. Ти какво мислиш по въпроса?

– Косата ми побелява само като си го представя, ваше благородие.

– Тя вече е побеляла, Басик.

– Не използвах най-подходящите думи, ваше благородие. Засега единственото, което се сещам да кажа, е, че дамата май има непоколебим дух и желязна воля.

– Скоро ще разберам – изсумтя херцогът и се насочи нагоре към детския апартамент.

Зави към източното крило. Знаеше, че навсякъде има прислуга, но наоколо не се виждаше никой. Тръгна по коридора, покрай редицата от портрети. Пред вратата спря и се заслуша в смеха на момчето. Той винаги извикваше усмивка на устните му.

Едва бе отворил и Едмънд се втурна към него, за да скочи в обятията му. Херцогът, който бе свикнал с подобно посрещане, го вдигна високо, а после го сложи на пода и притисна към гърдите си жилавото малко същество.

Едмънд се отдръпна леко и гордо заяви:

– Татко, Елън подреди масата ми точно както Басик сервира твоята. Тъкмо започвах третото си блюдо. Рибa. Нали така, Елън? Ти каза, че сега трябва да се преструвам, че ми поднасяш печен морски костур?

– Точно така, лорд Едмънд. Костурът е по рецепта на госпожа Дент и е много вкусен.

– Елън е моят иконом – поясни детето.

Херцогът забеляза, че обикновено твърде срамежливата деветнадесетгодишна дъщеря на местна шивачка сега носеше черен фрак, вероятно зает от Басик. Беше навила ръкавите, а около врата си бе вързала бяла кърпа, която заместваше задължителното мъжко шалче.

– Използва ли вече правилно приборите, Елън?

– Той е направо блестящ, ваше благородие.

– Татко, какво не е наред?

– Чудя се добре ли чух. Никога не съм допускал, че си блестящ. Така ли е наистина?

– Напълно вярно, ваше благородие! – възкликна момичето и отстъпи три крачки назад.

Херцогът я плашеше, макар че правеше всичко възможно да се държи благо с нея. Тя се справяше отлично с работата си. Кларъндън й се усмихна и отново прегърна сина си.

– Щом ти преценяваш така, Елън, няма да споря.

Всеки път, когато влизаше в детската стая на Челси, у него нахлуваха цял рояк спомени. Именно това беше най-значимото помещение в замъка, а не голямата приемна на долния етаж. Защото тук преминаваха

най-важните години за оформянето на характерите на всички момчета и момичета от рода. Когато Едмънд бе започнал обучението си миналата година, Кларъндън бе поръчал да пребоядисат стаята и да сменят тапетите в цветовете, които синът му харесва. Тук всеки обитател оставяше по нещо от себе си. От Кларъндън бе красиво резбованата лавица за книги в дъното, която носеше неговите инициали. Бе работил почти година върху тази поставка, а накрая, след много експерименти, я бе боядисал с онзи особен светъл нюанс на кафявото, който толкова бе търсил. Родителите му го бяха засипали с хвалебствени слова.

Сега премина с широки крачки по дебелия килим и застана до камината, пред която Елън бе приготвила тържествената трапеза за детето. Остави сина си на пода и го проследи с поглед как се насочва към масата и изчаква момичето да му дръпне стола. Изражението му бе сериозно и някак си отнесено. Дали не се опитваше да му подражава. После осъзна, че точно така се държеше и баща му, а вероятно и бащата на баща му. Не бе за пренебрегване и благотворното влияние на Басик. В този момент Едмънд избра правилната вилица и вдигна изпълнен с радостна възбуда поглед към баща си.

– Наистина блестящо! – Херцогът се усмихна на Елън. – Напълно си права.

Петгодишният му син започна внимателно да реже едно сладкишче, което готвачката бе приготвила във формата на малка рибка. После постави деликатно хапката в устата си, задъвка бавно и кимна замислено:

– Превъзходно! Моля те, предай комплиментите ми на готвачката.

Постигаше дори тембъра на баща си. Това откритие бе едновременно плашещо и успокояващо. Елън наруши за кратко почтителната си поза – колкото да прегърне детето. Очевидно тя обичаше Едмънд много повече, отколкото собствената му майка. Но по-добре да не мисли за Мариса. Вече нямаше никакъв смисъл.

– Докато се справяш с този морски костур, нека ти кажа, че Басик ме информира, дето днес следобед си яздил Панзи¹⁶.

Лорд Едмънд предложи на ужким на баща си въображаема чаша вино, уж отпи от своя красив бокал и отвърна:

– Да, сър, а след като оставихме Панзи в конюшните, двамата с Гримс предприехме изследователска експедиция по плажа. Построихме замък с кулички и ров. Гримс предложи да си представим, че приливът е

---

16. Pansy (англ.) – трицветна теменуга. – Б.пр.

Уилям Завоевателя¹⁷. После се изкачихме на скалата и наблюдавахме как замъкът изчезва. Нищо не остана от него. Уилям победи.

Херцогът клекна до сина си, за да се изравни с него, и каза:

– Приливът не е мислещо същество, Едмънд. Той просто унищожава. Ако ти или аз обаче решим да атакуваме замъка, няма да искаме да го разрушим, а ще го превземем. Ще искаме да го укрепим, за да могат нашите поданици да работят спокойно в него, да живеят добре и да се замогнат. А сега имам една изненада за теб – дошъл е гост.

– Кой? Филип?

– Не, не Филип Мерсьоро. Той е в Динуити Манор с новата си съпруга, Сабрина. Сигурен съм, че ще я харесаш. Тя може да поведе дори кавалерията.

– Не знаех, че дамите са и войници.

– Образно казано. Имах предвид, че е много храбра жена, с характер. Нали познаваш Филип? Една дама трябва да е добър стратег, за да се справи с него.

– Тогава Дрю?

– Не, не е и Дрю. И тъй като не искам да прекарам три часа в игра на отгатване, ще ти кажа, че гостът ни е дама, която никога не си виждал. Тя е братовчедка на майка ти. Казва се... – Почувства се като глупак – нямаше представа как е името ѝ. – Ще я наричаш мадам дьо ла Валет. Може би, ако се държиш мило с нея, тя ще ти каже и малкото си име.

– Чужденка ли е, татко?

– Само наполовина. Всъщност е типична англичанка. А сега трябва да се преоблека за вечеря. Утре сутринта ще я доведе да се запознаете. Елън, пригответи го предварително за срещата с неговата братовчедка.

– Да, ваше благородие.

– Нямам избор, татко, нали?

– Не. Едмънд, нямаш.

– Тя сигурно ще ме потупва по главата и ще се опитва да изглежда заинтересувана от мен – омърлушено промърмори детето. – Или още по-лошо – ще иска да ме целуне и да ми шепне мили думички в ухото.

– Ако се покажеш достоен за проява на интерес, може би наистина ще се заинтересува от теб. А ако не – ще бъде просто учтива, нищо

---

17. Вилхелм (Уилям) Завоевателя (1027–1087) – херцог на Нормандия. Нахлува в Англия и след решителна победа над Харолд от Уесекс при Хейстингс (1066) се провъзгласява за крал на Англия, известен като Уилям I. Налага волята си в страната със сила и меч. – Б.пр.

повече. Ще се радвам да не си толкова безочлив.

– Може ли да се сравни по красота с Елън или баба?

Елън ахна изумено, а херцогът отговори:

– Може би. Сам ще прецениш.

– Е, знам, че не може да бъде хубава като майката на Роуън. Тя е най-красивата дама в целия свят.

Вероятно бе така. Шарлот Карингтън бе истинска богиня, вълшебното създание, Венера в английско облекло. Херцогът бе дочул, че тя давала на Сабрина уроци по флиртуване с очи, за да омае съпруга си.

– Премини към четвъртото блюдо, Едмънд. – Кларъндън потупа си на си по рамото, кимна на Елън и излезе от детската стая.

В интерес на истината, след като се натъпка с разкошните сладкиши, Еванджелин изобщо не беше гладна, ала храната, която все пак опита по време на вечерята, бе наистина несравнима.

– Превъзходно, ваше благородие. Готвачката ви е истинска магьосница. Направо гений! – Еванджелин въздъхна доволно, облегна се и изтри пръсти във фината салфетка.

– Благодаря ви. Басик, моля те предай на готвачката комплименти на мадам. Бихте ли желали малко шери?

Докато изричаше тези думи, като че ли чу как ги повтаря синът му. Усмивна се и отправи поглед към гостенката си.

Еванджелин преглътна с мъка. Пак тази усмивка! Би трябвало да бъде обявена извън закона. На никой мъж не трябва да се разрешава да се усмивва така на една беззащитна жена! Насили се да не откъсва поглед от иконома, който вече наливаше шери в елегантната чаша.

– Няма да имам повече нужда от теб, Басик – обърна се към него херцогът. – Знам, че с госпожа Роли всяка сряда вечер играете вист. Трябва да защитиш мъжкото ни достойнство. Очаквам от теб да победиш.

– Ще се опитам, ваше благородие. Ала госпожа Роли е изключително опасен противник.

След като Басик подкара пред себе си двамата лакеи, херцогът се отпусна на високата облегалка на изкусно резбования стол, достоен за кралска особа, и отправи поглед през масата към братовчедката на жена си.

– Разстоянието е прекалено голямо. Досега не съм си давал сметка за това. Ще поръчам на Басик да свали допълнителните крила на масата.

Така ще ни делят не повече от три метра. – Вдигна чашата си. – Добре дошли в Челси, мадам. Ще бъде ли много нахално от моя страна, ако пия за вашето здраве?

– Много мило, ваше благородие! – Еванджелин също вдигна чаша и отпи много малка глътка. Шерито беше божествено, силно и гъсто, с разкошен аромат. – Трапезарията ви е грандиозна. Предполагам, че капацитетът на масата е четиридесет души.

– Да, приблизително. Басик обича да я оставя в цялото ѝ великолепие. Поне махна трите вътрешни плоскости, та да можем да се виждаме. Между другото, докато бях със сина си, се сетих, че не знам името ви.

– Дьо ла Валет.

– Малкото ви име.

– Еванджелин, ваше благородие.

– Прекрасно!

По време на вечерята тя се бе държала изключително изискано и точно според етикета – в присъствието на иконома и лакеите говореше само протоколно. Херцогът партнираше великолепно, с уместни паузи, точно като учтив домакин, който не се интересува особено нито от вечерята, нито от госта си.

– Майка ми го е избрала. Родила ме е в по-напреднала възраст и ме е приела като божие чудо. С името ми е изразила своята благодарност.

Изведнъж осъзна, че онова, което току-що му разказа не бе споделяла с никой друг. Втренчи се безмълвно в него.

– Баща ми ми е разказвал – поде на свой ред той, – че когато съм се родил, майка ми ме погледнала и възкликнала: „Слава на Бога! Най-накрая дарих рода с наследник!“ Преди мен е имала три помятания.

– Значи и вие сте били чудо.

– Когато се запознаете с майка ми, ще трябва да я попитате.

– Съмнявам се това да стане някога.

В този миг забеляза, че е изцапала ръкава на роклята си със сос. Пое дълбоко дъх, за да овладее паниката – това беше единствената ѝ прилична вечерна рокля. Дрехата бе с висока талия, от тъмносин муселин, без къдрички, дантели и бродерии. Но поне си беше нейна, а не нещо, избрано от Ошар или проклетата му метреса. Еванджелин отправи поглед през масата към домакина си – на светлината от свещите тъмната му коса проблясваше, а официалното му черно вечерно облекло и снежнобялата риза бяха достойни за възхищение. Бе великолепен и очевидно напълно го съзнаваше.

Тази мисъл я накара да се усмихне. Тя изглеждаше точно така,

както искаше той да я възприеме. Следователно и двамата имаха вида, който държаха да покажат пред света.

– Усмивхате се на чашата си с шери?

– О не, усмивката ми няма нищо общо с питието.

– А с какво?

– Ще ви кажа истината, ваше благородие. Мислех си, че двамата с вас отговаряме абсолютно точно на онова, което искаме да сме.

– Аз съм джентълмен, а вие сте дама. В това не виждам нищо смешно. Онова, на което бих се усмихнал, е една красива жена на прага, покрита само с воали.

– Съмнявам се, че е джентълменско. Значи с воали, а?

– Майка ми би предпочела само да си мисля за подобни неща. Макар че сега, като се върна назад, струва ми се, че си спомням как чувах родителите ми да се смеят, без да знаят, че съм наблизо.

– Великолепно! Моите родители също се смееха. И то в най-невероятни моменти.

– Много добре ви разбирам. Веднъж видях баща ми да целува майка ми. Беше я притиснал до стената и я покриваше с целувки. Това е сцена, която никога няма да забравя. Макар че навремето изобщо не я разбрах. – Направи пауза, а после тихо добави: – Мама много трудно прие смъртта на баща ми.

– Вие също.

– Да. Всички мои приятели се изредиха да ме посетят след смъртта му просто защото той беше най-добрият родител на света. Разбираше се с всички, отнасяше се с тях като със синове, вдъхваше им смелост и чувство за стабилност и лично достойнство.

Нещо като че ли заседна в гърлото му. Колкото и да искаше, не можеше да се овладее. Представи си Едмънд и си помисли колко много изгуби това дете със смъртта на дядо си. Поклати глава, сякаш да пропъди тези мисли, и запита:

– Харесва ли ви спалнята?

– Много. Мариса имаше изискан вкус. Стаята съчетава любимите й цветове: светлосиньо и кремаво.

– Нямам никаква представа за вкуса на Мариса. Никога не съм стъпвал в спалнята ѝ.

Седма глава

Никога не е стъпвал в спалнята на съпругата си?

На Еванджелин ѝ се прииска да го запита как тогава е успял да създаде своя син.

А Кларъндън много добре разбра какво се върти в главата ѝ в този момент – експресивното ѝ лице издаваше всичко. В нея нямаше никакво притворство.

– Спал съм е жена си. Но не в нейното легло. Всъщност Мариса изобщо не е стъпвала в останалата част на замъка. Тя не искаше да стои тук. Предпочиташе Лондон. Живя в Челси само докато беше бременна с Едмънд. – Взе една вилица и започна да почуква с нея по бялата покривка. – Мразеше морето и влажния въздух. Очакваше с нетърпение раждането на сина ни, за да се върне пак в Лондон. Погребана е в семейната гробница край селото. Ако желаете, можете да посетите гроба ѝ.

Каза всичко това с безразличие.

– Прекарвате ли много време тук, в Челси, ваше благородие?

– Поне три месеца. Но освен с къщата в Лондон, където сега живее майка ми, нашият род разполага с още три къщи, пръснати из цяла Англия, а аз нося отговорността за всички тях.

Думи на истински херцог! Е, тя поне ще остане в Челси. Ошар бе абсолютно непреклонен по този въпрос.

– В интерес на истината, и майка ми, и аз предпочитаме Лондон. Там имаме много приятели. А и развлеченията са неизброими.

– Аз пък предпочитам много повече провинцията и морето. Винаги съм изпитвала отвращение от големите градове. Толкова мръсни и шумни! Ако ми позволите да остана, ваше благородие, може да бъдете напълно сигурен, че ще се чувствам щастлива тук, в замъка. Та това е една от най-величествените аристократични резиденции в цяла Англия. Е, не е Бленъм¹⁸, разбира се, но наистина е великолепен.

– Бленъм е безвкусна купчина камъни. Градините му са достойни за презрение, а горите – за съжаление. Лишени от приемственост и

---

18. Замъкът Бленъм – дом на херцозите Марлбъро (и рождено място на сър Уинстън Чърчил) Построен между 1705 и 1722 г., подарък на първия херцог Марлбъро от кралица Ана в знак на благодарност за победата му над Луи XIV във Войната за испанската корона, чиято решаваща битка е през 1704 г. край селцето Бленъм, недалеч от Оксфорд. – Б.пр.

старинност. Та колко поколения са живели там? Една шепа! Виж Уоруик¹⁹... Неговите стени са напоени с многовековни трагедии и триумфи. За нещастие, моите предци не са разполагали с позициите и средствата на графовете Уоруик. – Херцогът сбърчи чело и допълни: – Аз не съм безполезен безделник, мадам. Не ме гледайте така изненадано. Понякога обръщам внимание и на политиката.

Сърцето ѝ заби учестено. Какво имаше предвид с тези думи? На всяка цена трябваше да разбере! Ошар ѝ бе казал, че херцогът не благоволява да поглежда към политиката.

– Какво искате да кажете, ваше благородие? Да не би да сте член на Камарата на лордовете? Сигурно се занимавате и със законодателство?

– Нищо подобно. Но това не е важно. Всъщност, ако трябва да бъда по-точен, опитвам се да правя онова, което ми доставя удоволствие. А повечето от предпочитанията ми не са подходящи за слуха на една дама.

Несъмнено не ѝ каза всичко. Какво ли скри?

– Доколкото си спомням, това не ви притесняваше нито следобед в библиотеката, нито преди половин час.

Херцогът се засмя.

– Предавам се, мадам! Вероятно бихте желали да отидем в гостната? Предполагам, че скоро Басик ще ни сервира чая.

– Но ние току-що привършихме вечерята си!

– Басик смята, че чаят е в основата на щастието, здравето и човешкото благополучие. Ако се пренесем в гостната, подносът ще се появи след не повече от час.

Там херцогът я настани във великолепен фотьойл до камината, тапициран в бледосиня коприна. Той самият остана прав, със скръстени на гърди ръце.

– Мислихте ли вече по въпроса за моето оставане тук, ваше благородие?

– Вие пристигнахте само преди четири часа, мадам.

– Опасявам се, че е така. – Сведе поглед към ръцете си.

– Няма да ви изритам от замъка – в това поне можете да сте сигурна.

– И вероятно ще ми позволите просто да остана, без да върша нищо. Не желая да бъда камък на шията ви. Бих предпочела да си тръгна.

– Защо сте толкова изнервена, по дяволите?

---

19. Уоруик – замъкът на графовете Нортъмбърлънд, графство Уоруикшър, централна Англия, построен в началото на 15 век. – Б.пр.

– Защото все още не сте ми казали дали мога да бъда бавачка на Едмънд.

– Вие сте млада, мадам. Струва ми се, че бихте предпочели да влезете в обществото. Като ваш родственик мой дълг е да ви устроя добре – така, че да не се нуждаете от нищо. Знам, че майка ми с радост ще ви въведе във висшите кръгове. С вашата френска жилка и безспорно прекрасни лице и тяло, сигурен съм, че тутакси ще пожънете успех. Аз не съм скъперник, мадам, и ще ви осигуря достатъчно добра зестра за един подходящ втори брак.

Никога не й бе хрумвало, че той ще се окаже толкова великодушен и щедър. Ала тя трябваше да остане в Челси на всяка цена!

– Много повече съм англичанка. Дори не обичам французите.

– Аз също, особено Наполеон.

– И не желая да ходя в Лондон.

– Моля?

– Нямам абсолютно никакво желание да напускам Челси. Вече ви казах: обичам и замъка, и морето. Искам да остана с Едмънд. Макар че все още не сме се запознали, сигурна съм, че ще се харесаме.

Внезапно Кларъндън осъзна, че му писва от нея. Усети, че цинизмът му се събужда. Отвори уста, за да каже нещо, но се задоволи само със свиване на рамене.

Еванджелин скочи толкова рязко, че събори стола върху красивия Аксминстърски килим.

– О, боже! – Притесни се и се наведе да го вдигне.

– Виждам, че сте смутена?

– Не разбирам скептицизма ви, ваше благородие. Аз ви казах съвсем ясно какво искам, а вие се преструвате, че не ми вярвате.

– Благоприличието ви забранява да се веселите? Ако търсите изолация по тази причина, то аз ще я приема.

– Овдовях преди повече от година, ваше благородие. После почина и баща ми. Единственото, от което се нуждая сега, е мир и спокойствие.

– Сигурно сте били много привързана към вашия съпруг. – Каза го неочаквано резервирано.

– Не... Всъщност – да. Андре беше страхотен човек.

– И очевидно беден.

– Аз съм оставена без пукнат грош, защото не му родих наследник. Така е по целия свят, дори в Англия. Сега господар на всичко е по-малкият му брат. Никога не съм се разбирала добре с нето. Затова, след като Андре почина, се върнах при баща си.

– Оня млад глупак да не се е опитал да ви прелъсти? – Пак цинизъм.

– Като че ли. Не можех да търпя вечно вмиряната му на чесън уста, затова си тръгнах.

– Ясно. – Херцогът заоглежда нокътя на палеца си, който бе леко нащърбен. – Та кой точно беше съпругът ви, мадам?

– Най-големият син на граф дьо ла Валет – Андре Нежон.

– Не мога да продължавам да ви наричам „мадам“ или „братовчедке“. Ще разрешите ли, Еванджелин?

Произнесено от него, името ѝ звучеше нежно като милувка. И съблезително... И предизвикателно... Странен човек бе домакинът ѝ. Красив, мрачен и неразгадаем. Вероятно само баща му е успял да го разбере.

– Разбира се, ваше благородие.

– А вие ме наричайте Ричард.

Еванджелин кимна, макар че не искаше да се сближава чак толкова с него. Щеше ѝ се да го държи далече от себе си. Вместо да въздъхне от облекчение, че я бе приел толкова бързо, тя умираше от срам и ѝ идеше да потъне в земята.

– Ако наистина желаете да останете в Челси в компанията на сина ми, от моя страна би било много грубо и неразумно да не ви разреша. Но към вас, естествено, няма да се отнасят като с бавачка. Очаквам да бъдете господарка на замъка в мое отсъствие.

Втрени се невярващо в него. Думите замръзнаха на устата ѝ. После закрачи напред-назад. Роклята засвистя около краката ѝ.

– Но това е нелепо! Вие не ме познавате! Аз съм никоя. Никога няма да се съглася на подобно нещо! Ще бъда част от персонала, наред със стотината ви прислужници.

– Откъде знаете точно колко човека е прислугата ми? Да не сте ги броили?

– Не, обаче този замък е огромен, а всеки път, когато вдигна глава, виждам някой лакей или прислужница на не повече от три крачки от мен.

– Но все пак сте първа братовчедка на покойната ми съпруга. Няма те си близки, с изключение на един чичо, който дори не знае, че сте в Англия. По тази причина вече аз съм глава на вашето семейство или, ако предпочитате, вие ставате член на моето. Така че сега аз нося отговорност за вас. И не мога да ви настаня в някоя задушна таванска стаичка.

– Нямах предвид точно това. Но ситуацията наистина е абсурдна. Простете ми, моля ви!

Усети, че той се затваря все повече в себе си – все едно бе излязъл от стаята и я бе оставил сама. Излъчваше абсолютно безразличие, когато каза:

– Всеки мой познат благородник би позеленял от ревност, когато се разчуе, че прекрасната ми братовчедка е отседнала в Челси. А и майка ми ще настоява да се спазят формалностите. Ако не желаете да се съобразявате с тях, би било жалко, но съм сигурен, че ще го направя. Щом се настаните, ще я доведа, за да се запознаете. Тя ще ви изложи много пространно причините, поради които приличието не позволява да живеете тук без подходяща придружителка. Не можем да позволим репутацията ви да пострада поради съжителството ви с мен. Вероятно майка ми сега наистина трябва да се върне тук, въпреки че морският въздух не се отразява добре на здравето ѝ.

– Аз вече съм била омъжена. Така че репутацията ми не може да пострада заради вас. Ала виждам, че моето присъствие, както и целият този разговор доста ви отегчават. Затова ще се извиня и ще ви напусна.

– На отегчен ли ви приличам? Нищо подобно! Значи не мога да опетня репутацията ви, така ли? Като вземем предвид факта, че сте наполовина французайка, намирам вашето отношение по въпроса за изумително наивно. Къде е прехваленият ви френски здрав разум, мадам? Несъмнено вие все пак възнамерявате отново да се омъжите някога. Позволете ми да ви уверя, че за благородника, когото ще изберете, репутацията ви ще е от голямо значение!

– Нямам никакво намерение да се омъжвам повторно. Освен това, самата мисъл да довлечете тук бедната си майка само заради някакъв си морал, е направо абсурдна. Аз съм просто една бедна роднина. На кого му пука дали репутацията ми е опетнена?

– Добре, но след около месец, когато Едмънд ви побърка напълно, ще отидете на гости на майка ми в Лондон. Обещавам ви, че няма да е необходимо да се омъжвате за когото и да било там.

– Никога няма да пожелая да напусна Челси.

– Ще видим... – Кларъндън извади часовника си от малкото джобче на жилетката и го погледна. – Късно е вече. Вероятно глупавите ви съждения са в резултат на умората.

– Ваше благородие, вие ме считате за глупава само защото не харесвам вашия начин на живот. О, боже! Обидих ви, нали? Много съжалявам. Все още ли смятате, че можете да ми позволите да остана като

бавачка на Едмънд?

– Знаете ли – каза той след известна пауза, – мисля, че никога не съм срещал жена като вас. Уж вървите съвсем последователно в дадена посока, а после най-неочаквано я сменяте. Абсолютна загадка! Обикновено съм твърде добър в разрешаването на загадки, но с вас засега срещам известна трудност. Защо просто не кажете „лека нощ“? Не, не прознайте нищо повече! Давам ви възможност да напуснете гостната без още обиди към вашия домакин.

Пристъпи една крачка към нея, но рязко спря и потри брадичка с дългите си пръсти.

– Преди да се оттеглите, позволете ми да попитам точно какъв според вас е моят начин на живот?

Еванджелин го погледна право в очите.

– Вие сте светски човек, който получава почти всичко, което пожелае, само с едно щракване на пръстите. Иначе казано – човек, който поради богатството, обществения си ранг и личните си качества, може да се отдаде на всяко занимание, което му хрумне.

– Не особено достоен за уважение човек?

– Винаги ще ви считам за достоен за уважение, ваше благородие – без никакво колебание отвърна тя. – Според мен вие сте много мил и внимателен. Как бих могла и да си помисля нещо друго?! – Обърна се и тръгна към вратата. Вече с ръка на бравата, довърши през рамо: – В края на краищата, не позволехте ли на една далечна роднина да нахлуе без предизвестие във вашата крепост?!

– Забелязвам нещо ново у вас. Надявам се да не съжалявате за пристигането си тук.

– Не бих могла да си го позволя, ваше благородие! – прошепна Еванджелин и бързо напусна стаята.

Начинът, по който се изрази, го озадачи. Насочи се към библиотеката. Когато след около час тръгна към спалнята си, вече бе решил да отложи заминаването си в Лондон поне със седмица – докато се увери напълно, че гостенката му и Едмънд се разбират добре.

Осма глава

Дъждът плющеше и обливаше старата сграда от сив камък. От откритата канавка пред нея се разнасяше непоносима воня. Ботушите й отекваха по каменния под. Никога през живота си не бе изпитвала такъв смразяващ страх. Един от двамата мъже я бутна през някаква врата, малка, тясна стаичка само с едно високо прозорче. Появи се кльощав млад мъж. Приличаше на монах. По старото зацапано бюро до него нямаше абсолютно нищо. Пристъпи една крачка към нея – очите му не се откъсваха от лицето й. Беше облечен в черно, като че плесенясало, вълнено палто.

Хвана брадичката й с дългите си тънки пръсти и вдигна главата й. Тя се опита да се отскубне от него, но единият от мъжете, които я бяха довели, изви назад ръката й и просъска:

– Стойте мирно, мадамозел, или ще счупя красивото ви крилце!

Пръстите стиснаха брадичката й още по-здраво. После внезапно се отпуснаха. Мъжът посочи към един стол.

– Седнете!

Тя седна. Нямаше друг избор. Искаше да попита къде е баща й, но устата й беше пресъхнала. Защо ги бяха довели тук, в Париж? Изпитваше неопишуем страх. Мъжът изрече:

– Казвам се Ошар. Имам нужда от вас. Ще правите точно онова, което ви наредя, в противен случай ще убия баща ви.

Къде се бавеха думите, с които да му се разкрещи и да поиска някакво обяснение!

– За мен е огромно облекчение, че изглеждате така. Херцогът харесва само красивите жени. Ако се наложи, ще спите с него.

Тя скочи от коравия стол и изкрещя:

– За какво говорите? Какъв херцог? Не познавам никакъв херцог! И какво сте сторили с баща ми?

– Познавате херцога, и още как! А скоро ще го опознаете още по-добре! Наполовина англичанка сте, а вие, проклетите англичани, сте винаги толкова уверени в абсолютната си правда! Чудя се дали аз първи да не легна с вас, за да съм сигурен, че ще знаете как да съблазните херцога, ако, разбира се, възникне такава необходимост.

Обърна се към помощниците си и запита:

– Съблякохте ли я, за да я разгледате?

– Пиленцето беше твърде уплашено, а бащата – твърде разярен. Не ми се искаше да се налага да го убивам. Желаете ли сега да я съблека?

Ошар я погледна и бавно поклати глава. После изведнъж се заля от смях. Накрая пропя на латински – с плътен монотонен глас, като свещеник, благославящ паството си.

Двамата мъже зад нея също запяха. Гласовете им бяха високи и кристално чисти като на момченца, а латинският им – безупречен и красив. Песнопението им отекна в подобната на монашеска килия стаичка.

Еванджелин се стресна и се събуди. Сърцето ѝ лудо биеше, лицето ѝ бе обляно от пот, а дишането ѝ – толкова неравно, че едва не се задави.

Сън.

Само сън. Но по-голямата част от него наистина се бе случила. Защо обаче бе сънувала, че Ошар и копоите му пеят на латински? Нищо не бе разбрала от думите, а вероятно именно в тях се криеше посланието на съня. Сега нямаше никаква представа какво ѝ предстои.

Сън...

Еванджелин тръсна глава и отметна завивките си. Трябва да се справи! Защото, ако не успее, баща ѝ ще умре. Засега поне бе преодоляла най-голямото препятствие – херцогът я бе приел и приветствал като член на домакинството на замъка Челси. Спектакълът сътворен от Ошар, бе започнал и никой, включително и тя самата, не можеше да предотврати участието си в него.

Утринното слънце блестеше ярко в прозорците на спалнята ѝ. Огънят в камината не беше запален, но и нямаше нужда от него. Беше толкова топло, че сякаш само за една нощ лятото беше дошло. Еванджелин си спомняше подобни зими от детството си в Англия. След проливните дъждове, смразяващите студове и снежните бури понякога настъпваха толкова топли дни, че човек започваше да мечтае за горещини и зеленини. Вдигна глава и погледна към голите клони на брястовете. Зимата си беше тук.

И на нея ѝ предстояха толкова много неща... Най-важното бе да се сприятели със сина на херцога. Ако той още от пръв поглед не я хареса, свършено е. Спомни си как изтъкна този довод пред Ошар, на което той ѝ се бе заканил с пръст: *„В такъв случай, скъпа, предлагам ти да се подготвиш за погребението на баща си. Единственият проблем ще бъде, че никога няма да можеш да откриеш тялото му.“*

Облече се и се приготви да излезе от спалнята. Точно в този момент дочу тежки тътрещи се стъпки, които приближаваха все повече към вратата ѝ.

Заля я вълна от неистов ужас. Все още не можеше да се освободи от образите и гласовете на двамата мъже, които бяха нахлули в дома им и отвлекли нея и баща ѝ. Дебелият се казваше Бирон. На другия не помнеше нито името, нито лицето, – само гласа му. Имаше излъчване на невестулка и приличаше на човек, който не е казал добра дума на никого през целия се живот. Поне не бяха причинили нищо лошо на двамата им прислужници – Маргьорит и Жозеф. Просто ги бяха оставили да се взират в недоумение през прозорците на гостната с измъчени и изпити под светлината на свещите лица. Нея я бяха хвърлили в едната карета, а баща ѝ – в другата. Призори бяха пристигнали в Париж. После онази стаичка...

Толкова бързо... Толкова бързо и невъзвратно се бе променил животът ѝ...

Държеше се като глупачка. Нали сега се намираше в Англия, в спалнята си в замък Челси, и никакви мъже не дебнеха пред вратата ѝ, за да я завлекат нанякъде! Еванджелин бързо щипна бузите си, за да възвърне цвета им. После потупа до скука изрядното копче на тила си и извика на перфектен ясен френски:

– Entrez!

Чу как някой отвън промърморва нещо и повтори на английски:

– Влезте!

Мърморенето продължи. Недоумяваща, Еванджелин отвори вратата.

На прага стоеше една старица в красиво тъкана тъмносиня рокля, стегната към мършавата ѝ талия по модата на миналия век. Лицето ѝ приличаше на блед пергамент, а гърбът ѝ бе приведен от тежестта на годините. Доста оредялата ѝ бяла коса бе вдигната на малко кокче и под нея прозираха петна от розовия ѝ череп. Стигаше ѝ едва до брадичката. Изглеждаше толкова крехка, че всеки момент можеше да се разпадне. Когато вдигна глава и я погледна, Еванджелин видя, че красивите ѝ сини като лятно небе очи излъчват мъдрост, интелигентност и едновременно с това – младежка енергия.

Някоя побъркана пралеля, която херцогът крие на тавана? Еванджелин си помисли, че няма да е зле да има готовност да задържи старата дама, ако тя все пак реши да се разпадне пред очите ѝ.

– Аз се казвам Еванджелин. А вие коя сте?

Старицата не пророни и думица. Стоеше, втренчена в момичето, с леко наклонена наляво глава като любопитно врабче.

– Мога ли да ви помогна с нещо, госпожо? Ако сте се изгубили, опасявам се, че съм безсилна. Пристигнах в Челси едва вчера следобед.

– О, знам къде съм и знам коя си, малка девойко. Ти си братовчедката на нейно покойно благородие. Вече си пораснала.

Гласът ѝ бе мек и нежен, с напевен шотландски акцент. Звучеше като музика.

– Е, не съм точно малко девойче – усмихната отвърна Еванджелин. – Баща ми ме нарича „моего голямо момиче“. Бихте ли желали да седнете, госпожо? Мога да позвъня да донесат чай?

– О, не, аз не кусвам тази проклета отвара. Пия само чай от прецедени борови кори с цвят на охра. А ти си наистина височко момиче. Май си мислиш, че ей сега ще се разпадна на килима, а, девойче?

– Искрено се надявам, че това няма да се случи. Седнете, моля ви! Кажете ми коя сте и какво мога да направя за вас.

– Аз съм госпожа Нийдъл. – Очевидно очакваше Еванджелин да знае много добре с кого си има работа.

– Здравейте, госпожо Нийдъл! Радвам се да се запозная с вас.

– Не си красива като нейно блаженопочившо благородие, ама имаш повече характер от онази хитра малка кокошка, на която мозъкът ѝ надали щеше да се събере в напръстник. И този пламък в очите! Умни очи... Не като на нейно благородие – буреносни и гневни всеки път, когато не ставаше нейната. Дребна душица беше: ту разглезена, намусена и капризна, ту хитра чаровница и съблазнителна, която си играе с момчето ми. Жалко, че се опита да го измами и да му причини такава мъка само защото се ужасяваше да не умре, ако роди още едно бебенце. Накрая пак си умря де... Да, а тази брадичка – силна и волева. Даваш много и искаш да получаваш много. Какво ще кажеш, девойчето ми?

След цялата тази тирада на шотландски диалект, Еванджелин зададе въпроса, който я притесняваше най-много:

– Какво искате да кажете с това, че имам пламък в очите?

Старицата се разтресе от смях.

– О, малко девойче, няма да знаеш, докато той не сложи ръцете си върху теб. Щом веднъж това стане, ти вече няма да си същата. Ще бъдеш едновременно изгубена и намерена, точно както трябва да е, само че още не е било за моето момче.

– Госпожо Нийдъл?

Госпожа Роли стоеше на прага с ръце на кръста и изражението ѝ

беше такова, като че всеки миг щеше или да припадне, или да повърне. Днес беше в рокля с цвят на нежна лавандула, с по-тъмни дантели на китките и на врата. Разкошната ѝ коса бе вдигната високо. Халката ѝ с ключовете изглеждаше дори още по-блестяща от вчера.

– Госпожо Нийдъл, какво правите тук?! Това е братовчедката на негово благородие, мадам дьо ла Валет. Все още е много рано. По това време вие би трябвало да сте в стаята си и да си почивате!

Еванджелин вече не искаше да пуска старицата да си ходи – не и преди да е разбрала напълно каква е тази работа с пламъка в очите. Ала очевидно засега нямаше да узнае нищо повече.

– Ти ли си, Клоринда? Винаги си пъхаш носа, където не ти е работа. Имам да си поговоря още малко с момичето. Тя е идеалната, не мислиш ли? Аз чаках ли чаках и все казвах на нейно благородие, а тя само поклащаше глава. Съмняваше се. Но тя дойде! Точно както си и знаех, че ще стане!

– Госпожо Нийдъл, мадам трябва да закуси. Вероятно ще може да ви посети по-късно.

– Всъщност, госпожо Роли, аз изобщо не съм гладна, пък и ние тъкмо...

– Не, девойче, ти си върви с Клори да не се притеснява. Всичко ще бъде добре, ще видиш. Знам, че се страхуваш, но всичко ще се нареди. Обещавам ти. Вече съм го видяла. Ти и моето момче се смеете. Това е на добро.

Еванджелин се втренчи в нея като хипнотизирана. Тази луда старица знаеше, че се страхува? Но откъде? И откъде беше толкова сигурна, че всичко ще бъде наред? Тя и нейното момче се смеят? Глупости! Бръщолевения на побъркана бабичка. Вече нищо не можеше да бъде наред. Единственото, на което се надяваше, бе да спаси баща си. Ако Ошар ѝ позволише...

А всичко останало бе предателство.

– Ей сега идвам! – С тези думи Еванджелин се обърна към госпожа Роли, а на старицата каза: – Може ли да ви придружа до стаята, госпожо Нийдъл?

Странната дама се засмя дрезгаво и махна с малката си ръка, набраздена от изпъкнали вени.

– Не, момичето ми. И сама ще се затъртя до Северната кула. Ти не се тревожи за нищо. Ама за нищо, чуваш ли!

– Хайде, госпожо Нийдъл – намеси се икономката, забелязвайки преbledнялото лице на Еванджелин, – нали не искате да притесните

мадам? Тя все още не ви разбира. Дайте ѝ малко време.

– Времето бърза. Трябваше да дойда сега, а ти си гледай твоята работа, Клори. Е, вече можеш да заведеш малкото ми момиченце долу на закуска.

Старицата затътри крака навън, но внезапно се обърна, втренчи се в Еванджелин и каза:

– Ти скоро ще дойдеш до Северната кула. Сигурна съм, че единствените ти спомени от братовчедка ти са от детството. Но сега си си у дома, точно както се надявах. Ще си поговорим, момичето ми. Да, има много неща да си кажем, и то скоро. Остава толкова малко време.

– Ще дойда – отвърна Еванджелин.

Стоеше като закована и не откъсваше поглед от отдалечаващата се фигурка, която бавно и болезнено напредваше по дългия коридор. Тръпки полазиха по цялото ѝ тяло.

Госпожа Роли въздъхна и леко потупа ръката ѝ.

– Госпожа Нийдъл беше бавачка на стария херцог. Някои казват, че е дошла още с Уилям Завоевателя. Настоящият херцог ѝ позволява да прави всичко, което си поиска. Но тя е абсолютно безобидна. Ако все пак решите да отидете до Северната кула, нека ви предупредя – тя е нещо като вещица и знахарка. Сама ще усетите миризмата на отварите ѝ още преди да сте прекрачили прага на нейната светия светих.

– Но вие сте много бледа, мадам! – възкликна след кратка пауза икономката. – Да не би тя да ви разстрои с нещо? Естествено. Тя е винаги толкова мистериозна, че обърква хората. При това го прави с удоволствие. Хайде елате, ще я забравите, щом сложите в уста една малинова кифличка.

– Тя вероятно е много стара...

– Което си е истина, истина е – кимна госпожа Роли, пристъпвайки безшумно до нея. – Негово благородие не иска и да чуе да я изгони от Челси. Не че някой някога е предлагал подобно нещо, макар че, когато вятърът духа от север, отварите и усмърдяват целия замък. Веднъж очите на всички ни сълзяха два дни. Съвсем ясно си спомням – изгоряла канела. Истински кошмар! Но негово благородие тогава само се засмя. Той изпълнява всяка нейна прищявка... Все пак не мога да не ѝ призная, че билковата ѝ лаборатория е направо вълшебна. Хората ѝ носят клончета и коренчета от какво ли не – от всички краища на света. Много е интересно. Тя обикновено не напуска Северната кула, но ето че дойде да ви види лично. Вероятно е дочула за вас и ѝ е било любопитно. Съмнявам се, че ще ви притесни втори път.

Еванджелин потрепера. Знаеше, че тя самата ще отиде в Северната кула.

– Изненадана съм, че ви заварих будна и облечена толкова рано, мадам – отбеляза госпожа Роли и крадешком хвърли поглед към сивата муслинена рокля, с която гостенката бе облечена и вчера. – Жалко, че се е случило така с багажа ви. Ще видим какво херцогът желае да направи по този въпрос.

– Уверявам ви, че херцогът няма да направи абсолютно нищо, госпожо Роли.

– Защо, та той вече определи Дори за ваша камериерка!

Еванджелин се замисли.

– Да, права сте. Очевидно действия светкавично.

– Щом херцогът реши нещо, то става мигновено. По-бърз е и от котарака Ламбърд. Между другото, харесвахте ли Дори?

– Да, много приятно момиче.

– Не ѝ позвънихте тази сутрин. Точно за това дойдох, за да се уверя лично, че всичко е наред. Бедното момиче се притесни много, че ви е разочаровало.

Еванджелин си спомни за своята скъпа Маргъорит – винаги тананикаща, винаги усмихната, винаги бърбореща и все похотливо гледаща баща ѝ.

– Допада ми напълно, госпожо Роли. Обещавам ви, че довечера ще ѝ позволя да ми помогне.

Еванджелин си помисли, че вероятно е първата бавачка, към която прикрепят камериерка. Нямахше съмнение, че и икономката, и целият персонал бяха убедени, че работата ѝ с Едмънд е само лек за наранената ѝ гордост.

– Негово благородие е вече в салона за закуска. Той винаги става рано. Казал е на Басик, че няма да тръгва за Лондон днес. – Икономката потри изящните си ръце и допълни: – Ще остане при нас най-малко още една седмица – или поне така смята господин Басик, а той никога не греша. Това ни радва много, мадам, и ние всички ви благодарим, че го задържахте тук.

Тя да го е задържала тук? Положително някакви други причини оправдаваха оставането му, освен, разбира се, ако не желаше да се увери, че няма да удуши лорд Едмънд в леглото му. Щеше да бъде по-лесно, ако просто я бе настанил и си бе заминал. Ала нещата не винаги се нареждат точно както ни се иска.

Внезапно се озова в Париж, в онази тясна стаичка. Там беше той, гледаше я втренчено и питаше:

– Знаеш ли какво да правиш в леглото с един мъж?

Еванджелин потрепера. Лицето ѝ пребледня.

– Ти си почти на двадесет години, а не някое наивно момиченце. Спала ли си някога с мъж?

Поклати глава. Чувстваше се като заек, който гледа как змията пълзи към него и нищо не може да направи. Той се приближи бавно, усмихна се ехидно, стисна гърдите ѝ и тихо каза:

– Херцогът ще ги хареса. Естествено, ти ще сториш всичко необходимо в името на успеха.

Тя се бе дръпнала, но той я държеше здраво. Болеше я и едва си поемаше дъх.

– О, боже! – възкликна и се препъна.

Девета глава

– Мадам, какво става?! Боже мой, добре ли сте? – Госпожа Роли сграбчи здраво ръката ѝ.

Еванджелин тръсна глава, ала Ошар не благоволи да изчезне. Винаги беше с нея. Понякога образът му беше толкова ясен, че тя имаше чувството, че ако протегне ръка, ще го докосне. Говореше ѝ с непоносимо отчетлив и силен глас или я галеше с толкова нежност, колкото би вложил в погаланването на дръжката на стола.

– Съжалявам, госпожо Роли! – Успя да имитира една измъчена усмивка. – Просто си мислех за нещо друго, нещо, което ми се случи във Франция. Простете разсеяността ми. Кой е онзи благородник с огромната бяла перука? – Сочеше към голям портрет в тежка златна рамка, рисуван в началото на миналия век.

– О, това е четвъртият херцог на Портсмут – Еверет Арисдейл Челси. Чувала съм, че бил много необуздан. Твърде красив, ако ме питате. Всички момичета припадали по него. Е, вече повечето от копелетата му са мъртви.

Еванджелин изобщо не се вълнуваше от четвъртия херцог на Портсмут, а от настоящия, който също бе твърде красив. Чувстваше болезнено присъствието му във всеки един миг не само защото се ужасяваше, че той няма да ѝ позволи да остане, а и защото я гледаше така, както само още няколко мъже я бяха гледали, най-вече граф дьо Пуий. С тази разлика, че погледът на херцога изобщо не я дразнеше. Напротив – караше я да чувства странно затопляне на места, на които досега не бе обръщала никакво внимание и леко губеше равновесие, но тъй като това бе постоянното ѝ състояние от една седмица насам, изобщо не го намираще за странно. Ала затоплянето бе нещо съвсем ново и необяснимо. Знаеше единствено, че ѝ харесва.

Бе изиграла наложената си роля. Бе парирала въпросите му с наизустените си отговори.

Настроенията му се меняха изключително бързо – от арогантна надменност, която безспорно му беше вродена, до хладна учтивост, когато се затваряше дълбоко все бе си.

Но тя трябваше да успее! Нямахме друг избор.

Грациозните движения на госпожа Роли и веселото ѝ бърбене ѝ действаха успокояващо. Минаха по дългия, покрит с килим коридор на

западното крило и се озоваха пред широкото стълбище, което се виеше величествено чак до най-горния етаж. Еванджелин последва икономката през просторното фоайе в италиански стил, над което на сребърна верига висеше масивен полилей. Прекосиха и официалната трапезария и влязоха в малка осмоъгълна стая, през чиито широки стъкла нахлуваше ярката светлина на утрото. Нямаше нито тежки мебели, нито тъмна ламперия – само една малка масичка, а боядисаните в бледожълто стени създаваха усещане за спокойствие и простор. Някои прозорци бяха отворени и нежният топъл бриз издуваше ефирните пердета.

Еванджелин се закова и възкликна:

– Но тук е прекрасно!

– Много ви благодаря. Несъмнено и майка ми ще оцени признанието ви. Именно тя поръча да направят стаята по този начин преди двадесет години.

Стресната, Еванджелин потърси с поглед херцога. Оказа се седнал в единия край на малката маса е вестник в ръце, който вече сгъваше. Носеше светъл кожен жакет и великолепни плетени бричове за езда. Тъмната му коса беше разрошена, а лицето му – свежо и леко загоряло от слънцето. Очевидно допреди няколко минути беше яздил по крайбрежните скали.

Той безспорно бе най-прекрасният мъж, когото бе виждала през живота си, макар че нямаше много опит. Вероятно лондончани биха го засенчили с красотата си, но Еванджелин дълбоко се съмняваше.

Изведнъж осъзна, че се е втренчила в него, и бързо сведе поглед към пантофите си.

– Да не би да има някакъв проблем, мадам?

„Ти си проблемът. Боли ме, когато те погледна. Още от дете не мога да те забравя. Надявах се, че сега ще изглеждаш по-различно... Изгубих си ума по теб.“

– Не, няма никакъв проблем, ваше благородие. Просто се отнесох.

Стори й се, че той се изсмя. Внезапно си спомни как преди години бе завидяла на Мариса и на късмета й, че го е спечелила. Но май не бе извадила чак толкова голям късмет. Умря, току-що навършила двадесет. Нещастен случай, или поне така й бяха казали.

Отправи му предизвикателен дяволит поглед, който бе изчакавал дълбоко в душата й да се появи той, за да излезе наяве. Разбра, че му хареса. Сви рамене – ситуацията беше безнадеждна. Забеляза, че й се усмихва разбиращо, като че ли знаеше какво си мисли. Дяволитата й усмивка стана още по-многозначителна.

– В интерес на истината, смятам, че изглеждате великолепно.

Кларъндън се облегна и скръсти ръце на гърдите си.

– Малко френска откровеност! Благодаря ви за комплимента. Ако бях дама, щях да изпърхам с клепки и да ви помоля да споделите мнението си в по-големи детайли, но уви! Тъй като съм джентълмен, трябва да се задоволя и с това. Макар че много ми се ще да знаех подробностите.

Дяволитата ѝ усмивка угасна.

– Смутих ли ви? Да, доколкото виждам вратът ви започва дискретно да се изчервява. Хайде, елате да седнете. Госпожа Дент ни е приготвила закуска, след която ще се чувстваме нашишкавели като евнуси.

Еванджелин седна вдясно от него, без да го поглежда. Знаеше, че той е свикнал на безсрамни ласкателства и на безкрайно обожание. Спомни си как Ошар ѝ бе описал с най-малки подробности какво предпочита херцогът особено когато се отнася за жени и ѝ се прииска да потъне в земята от срам.

Ала тази информация надали щеше да ѝ бъде някога от полза. Херцогът не би я възприел като нещо повече от една безинтересна вдовица без пукнат грош, дошла да се грижи за сина му, ако, разбира се, този син бъде така добър да я хареса от пръв поглед.

Басик се приближи усмихнат към нея, наля ѝ силно черно кафе, а после с леко кимване към херцога напусна стаята.

Тя бе англичанка – или поне винаги се бе представяла по този начин. Винаги бе искала да заличи от себе си френската половинка. Смешното обаче бе, че още от дете не обичаше тежките английски закуски. Ала сега дотолкова бе погълната от спомена за Ошар, че без да се усети, отрупа чинията си с бърбечета, бъркани яйца, пушена риба и бекон. После много бавно се пресегна и за една препечена филийка, която намаза с дебел пласт краве масло.

– Явно не сте спали добре.

Еванджелин едва не се задави. Насили се да съдвче бавно. Преглътна, отпи от кафето си и с хладна усмивка отвърна:

– Грешите, ваше благородие. Как е възможно да не се спи добре в такава красива стая и толкова удобно легло?!

– Според мен никой не спи спокойно на ново място. Не чухте ли някакви странни звуци? Дрънчене? Стенания? Когато от Ламанша връхлети буря, човек понякога има чувството, че ще бъде погребан под каменните стени. Но постепенно ще свикнете.

– Разбирам какво имате предвид, просто бях забравила за стенанията и дрънченето.

Кларъндън не се усмихна, а започна бавно да върти вилицата в ръка.

– Още от ранни зори ли имате готовност за словесен двубой?

– Не винаги. Добре, щом искате да знаете, ще ви кажа. Не спях хубаво, защото се страхувах, че днес няма да ме одобрите и ще ме изхвърлите, а не ми се иска да остана на пътя, ваше благородие.

– Това ли било? Но аз не съм променил решението си. Така че престанете да се тревожите.

– Рано тази сутрин ме посети госпожа Нийдъл.

Тънкото парче шунка, което бе набол на вилицата си, спря по средата на пътя към устата му.

– Госпожа Нийдъл е дошла да ви види? Много странно. Тя почти никога не напуска Северната кула. И какво искаше от вас?

– Просто да се запознае с братовчедката на Мариса. Каза ми доста загадъчни неща, но иначе беше много мила с мен.

– Тя е вещица.

– Точно това ми обясни и госпожа Роли, но уточни, че не е зла и лекува.

– Е, опитва се. Снощи цери лакея на каретата ми, Джунипър. Засега не съм чул нищо, затова предполагам, че човекът все още мърда. Но вие изядохте само една препечена филийка! Госпожа Дент ще се поболее, ако не ви угои до пролетта. Хайде, опитайте бъбречетата! Много са вкусни.

Еванджелин погледна лакомствата в чинията си.

– Вие сте висока, мадам, но прекалено слаба, с изключение на...

Втренчи се безсрамно в гърдите ѝ. Поне не го каза на глас. Това все пак говореше за известни задръжки. „*Нека да видим докъде може да стигне*“.

– С изключение на какво, ваше благородие?

– Докато ви гледах как си мажете филийката с масло, не можех да не забележа пръстите ви, мадам. Имате дебели пръсти. Извинявам се за откровеността, но вие настояхте. Възможно ли е френската ви жилка да е виновна за това?

Прииска ѝ се да скочи, да сграбчи стола си и да го захвърли по него.

– Дебели пръсти ли? Но това е нелепо! Знаете много добре, че гледахте моите... Не, няма да го кажа. Не е прилично. Пък и вероятно вие ще ми се изсмеете и ще ми се прииска да се скрия зад ламперията, а тъй като тук няма такава, ще бъда принудена да остана на мястото си и да се

червя.

Той не се засмя. Еванджелин се вторачи в дългите си бели пръсти.

– Добре го измислихте. Дали госпожа Нийдъл не би могла да ме снабди с някоя отвара, която да удължи тези къси дебели пръсти?

– Първо трябва да ги разгледам по-внимателно и тогава ще ви отговоря. Пък и това не е толкова тежък физически недостатък. Аз съм толерантен. Всички го знаят и го оценяват – както и вие вече, надявам се.

Еванджелин отвори уста, за да каже нещо, но не успя. Кларъндън се приведе към нея, облакът на масата, и запита:

– Приятно ли ви е да се дуелирате с думи, мадам?

– О, да! И на вас, доколкото виждам. Вероятно още от люлката разказвате шеги и се задявате. Много сте добър, не може да ви се отрече. Обаче след не повече от година аз ще стана по-добра от вас и тогава ще видим кой ще увесва нос, без да се сети какво да отвърне!

– Чак дотам ли ще стигнем? Хм, май наистина ще трябва да ви наричам „Еванджелин“, „мадам“ звучи прекалено достолепно, почти като „сестро“.

– Никога не съм била особено религиозна.

Той я изгледа стресната, после се засмя.

– Обръщали ли са се някога към вас с по-кратко име?

– Майка ми ме наричаше „Ева“.

– Интересно. Не мога да не се сетя за библейската Ева. И за онова, което е сторила на бедния Адам. Заради нея са го изгонили от Рая – заради нея и дяволските ѝ помисли, които вероятно са започнали с дяволита усмивка. Доколкото си спомням, никога не е носила дори и парченце плат. Харесвал ѝ е начинът, по който той я е изпивал с поглед, обичала е да го подлудява.

– Мисълта ви като че ли броди по неутъпкани пътеки.

– Като видя такава пътека, изпитвам непреодолимото желание да я преброя – заяви със самодоволна усмивка той, направи пауза и добави: – Често съм се чудил къде ли точно се намира раят. Сигурен съм, че в никакъв случай не е близо до английските брегове. Защото там не може да има стенещи замъци и ледени бури, а само топлина и красота. Е, стение, разбира се, има. Чудя се какво ли би казал бедният ви съпруг за вашата пълна неосведоменост за рая.

Нейният съпруг. Бедният ѝ непрежалим съпруг. Филийката се изпъзна от пръстите ѝ и падна на покривката. Добре, че той разбра погрешно реакцията ѝ.

– Съжалявам, Еванджелин. Не исках да ви нараня.

Тя отговори с метален глас:

– Вече ви казах, че съпругът ми Андре беше прекрасен човек, с чувствителна душа. Аз го боготворях. Той ме научи на всичко, което трябва да знам за този ваш рай.

– Нямам спомени от вчерашния ни разговор, че той се е бил издигнал до такива върхове на съвършенството. Не, съжалявам. Нека оставим скъпия Андре да почива в мир. А сега, Еванджелин, ако сте хапнали достатъчно, че да се държите на краката си, ще ви заведе да се запознаете с Едмънд. Той се надяваше гостът ни да е Филип Мерсборо – един мой приятел, който винаги му носи подаръци и го качва на коня си, или Роуън Карингтън – друг мой дългогодишен приятел, който отглежда невероятни екземпляри за котешките надбягвания. Той му разказва безброй истории за тези четириноги. Роуън е собственик на прославената шампионка Джили. А пък Филип открай време си мечтае да тренира котенце. Вероятно сега, след като вече е женен, братята Харкър, които са водещи специалисти в областта, ще го удостоят с честта. Котешките състезания се провеждат от април до октомври. Били ли сте някога на такава зрелище?

– Не, но съм чувала за тях. А вие имали ли сте някога котка за надбягвания?

– Вероятно някой ден... Братята Харкър все още не са ме счели за достоен. Казват, че съм твърде неспокоен и не се задържам на едно място, а подобно животинче трябва да бъде управлявано с твърда ръка и собственикът му винаги да бъде около него. Хайде да отидем да видим сина ми.

Десета глава

Лорд Едмънд изтърпяваше процедура по измиване на лицето и ръцете, извършвана от разцъфналата в усмивка Елън, която редуваше ожесточеното търкане с целувки.

Щом видя баща си, Едмънд изкрещя, стрелна се към него и скочи в обятията му – това бе обичайният му начин на посрещане. Херцогът го гушна, подхвърли го високо във въздуха и предизвика водопад от детски смях, който стопли бащиното му сърце.

– Е, момчето ми, успял си да измиеш почти всичкото яйце от устата си. Добро утро, Елън. Изяде ли си Едмънд закуската?

– Справи се много добре, ваше благородие.

– Къде е братовчедката ми, татко? Донесла ли ми е подарък? Нали няма да й позволяваш да ме потупва покровителствено по главата? – Детето внезапно млъкна. Погледна над рамото на баща си и прошепна разтревожено: – Това ли е дамата, която е дошла да ме види?

– Косата ѝ с цвят на мед ли е? – Херцогът едва съдържаше смеха си. – А очите – много кафяви? Като кал... Висока ли е почти колкото мен?

– Да, татко, голяма е. Обаче не съм сигурен за очите ѝ...

– Исках да дойда първо сам, за да те подготвя, но очевидно тя е вървяла след мен.

Без да пуска Едмънд, херцогът се обърна:

– Еванджелин, това е синът ми Едмънд. Едмънд, запознай се с братовчедка си.

Детето я разглежда внимателно.

– Не мисля, че очите ѝ приличат чак толкова на кал. А сега ме пусни, татко, за да мога да се поклоня както трябва.

Изумен, баща му го остави на пода. Едмънд направи дълбок реверанс, като „показа великолепен крак“, както би се изразила баба му, и изрече:

– Добре дошли, братовчедке Евалин. Елън каза, че госпожа Роли ѝ е обяснила, че си наполовина чужденка. Французойка.

– Да, наистина съм наполовина чужденка.

Еванджелин клекна, за да се изравни с него.

– Добре дошли в моя дом. Това е Челси.

– Благодаря.

– Представи се великолепно, Едмънд! Браво! – Херцогът се обърна

към Елън: – Справила си се много добре.

Елън, която никога не можеше да погледне господаря си, без да се изчерви, отвърна:

– Лорд Едмънд настоя да се упражняваме, ваше благородие. Каза, че честта му зависи от това.

– И е напълно прав. Едмънд, защо не наричаш братовчедка си Ева? Много по-лесно е. Нали нямате нищо против, мадам?

– Разбира се, че нямам. Аз бях първа братовчедка на майка ти, Едмънд. Отдавна искам да се запозная с теб.

Едмънд постави малките си пръстчета в дланта ѝ и запита:

– Приличаш ли много на мама? Аз не си я спомням добре.

– Не особено. Майка ти беше красива, истински ангел нежна и бяла, със златисторуса коса и небесносини очи. Като изключим по-тъмната ти кожа, ти малко приличаш на нея. – Разбирайки, че последните ѝ думи не се харесаха особено на лорд Едмънд, тя добави: – Но мисля, че ще станеш голям и красив мъж като баща си. Имаш неговата черна коса и същото дяволито пламъче в очите. И прекрасен смях. Знаеш ли, много е важно да можеш да се смееш от сърце. А тъй като вече съм чувала как баща ти се залива от смях, сигурна съм, че и ти ще заприличаш на него.

– Точно това искам и аз – кимна Едмънд. – А мама ниска ли беше? Нямам никакво желание да бъда нисък, когато порасна.

– Да, но не забравяй, че тя беше вълшебна принцеса. Принцесите са винаги ниски, ефирни, грациозни и красиви. Що се отнася до теб, ти си син на принц, а принцовете никога не са ниски и ефирни. Да, ти ще станеш точно като баща си. Няма защо да се притесняваш. Погледни си краката, Едмънд. Огромни! Тялото ти ще израсне съразмерно с тях. Имаш и дълги тънки пръсти. Да-а, пред себе си виждам бъдещ великан. Може дори да надминеш баща си. Всъщност той не е чак толкова висок, прекрасен и забележителен.

– Винаги съм мислел, че кучетата растат съразмерно с лапите си – отбеляза херцогът, без да се обръща конкретно към никого.

– Да, и те – съгласи се Еванджелин.

– Значи аз съм принц?

– Образно казано, ваше благородие.

– Харесва ми да бъда принц. Но наистина ли не съм забележителен? Не ми ли казахте само преди час, че съм прекрасен?

– Не си спомням...

– Наистина ли ще стана по-висок от татко?

– За мен няма никакво съмнение.

Едмънд засия от щастие.

– Тогава много се радвам, че ти си тук, а не Филип или Роуън. Знаеш ли някоя история за Джили?

– Засега не, но можеш да бъдеш сигурен, че ще открия такава.

– А дали случайно ми носиш подарък?

– Едмънд, ти си едно алчно просяче! – намеси се херцогът. – Братовчедката ти ще си помисли, че те лишавам от играчки.

– Всъщност аз ти нося подарък, Едмънд. Надявам се да ти хареса. – Еванджелин извади от джоба на роклята си малка опакована кутийка.

На Кларъндън му стана много приятно, че се е сетила за сина му. Детето разкъса хартията, а когато отвори капака, ахна от удоволствие и извади красиво изработен дървен пистолет. „Как изобщо си го е позволила? Възможно ли е да е похарчила последните си грошове за играчка за сина ми?“

Едмънд не можеше да повярва на късмета си. Прегърна пистолета, после го вдигна пред очите си и започна да го гали и да му се възхищава.

– Боже мой! Има си истинска цев, татко! Сега вече мога да се дуелирам. Дори да застава Елън да не ми дава повече зелен боб! – Стисна пистолета с малката си ръчица и се прицели в момичето. – Засега не се притеснявай за зеления боб, Елън, просто се упражнявам. След като престанеш да ми го поднасяш, ще се преструваш на бандит, за да мога да се упражнявам да те убивам.

Елън се изправи, изпъна рамене и заяви:

– Разбира се, лорд Едмънд, винаги съм на ваше разположение да ме убивате.

„*Страхотно! Събудих инстинкта за убиване у едно дете!*“

– Татко, ще ме научиш ли да се целя точно?

– Само ако обещаеш да не тормозиш Елън.

– Обещавам! – Детето вече обаче не гледаше към нея, а беше приковало поглед в Еванджелин. И този поглед бе пълен с неподправено обожание. – Благодаря ти, Ева! Филип никога не ми е носил пистолет. Нито пък Роуън. Филип не обича оръжията.

В този момент Еванджелин си даде сметка, че Ошар е надминал и най-смелите си очаквания. Ако зависеше от нея, тя, подобно на Филип, никога не би подарила такава играчка на малко дете, но Ошар бе настоял, че момчето ще се побърка от радост.

После тримата тръгнаха заедно надолу по стълбите. Едмънд подкачаше щастливо между Еванджелин и баща си и размахваше дървения

си пистолет.

– Да вземем ли братовчедката да пояди с нас, Едмънд? Бихме могли да ѝ покажем някои от пътеките, които водят към тайните ни места. Денят е прекрасен. Умберто, нашият градинар – италианец, смята, че ще имаме удоволствието да се насладим на два великолепни летни дни, толкова горещи, че ще се потим като прасета.

Еванджелин се закова на място и поклати глава.

– Много съжалявам, но не мога. Нямам костюм за езда. А с тази рокля... Наистина съжалявам.

Херцогът забеляза, че тя всеки момент ще се разплаче, и безгрижно отвърна:

– Как ми се ще понякога – ей така, от време на време да се сблъскам с истински проблем, който ще ми позволи да покажа на какво съм способен. Този, уви, не е такъв. Просто едно мъничко проблемче, за което вече съм се погрижил. Може би това ще ви накара отново да ме видите като принц. Вървете в спалнята си, Еванджелин. Ще ви изпратя госпожа Роли.

– Но защо? Няма никакъв смисъл. Тази рокля няма да се превърне в костюм за езда.

– Познавате ме вече почти от двадесет и четири часа, Еванджелин. Давал ли съм ви досега причина да не ми вярвате?

– Не. Но вие сте мъж, а мъжете понякога имат странни представи за женските дрехи, пък и...

Той постави леко пръст на устните ѝ.

– Вървете!

И тя тръгна.

– Вярвай на татко – дочу зад себе си гласа на Едмънд.

Но той гледаше не нея, а пистолета. Запита се дали изобщо е чул за какво си говорят.

След половин час Еванджелин отново слизаше по широкото, богато украсено с орнаменти стълбище, изтупана в елегантен костюм за езда в кралско синьо, а върху сплетената ѝ и вдигната коса беше кацнала весела шапчица с перо. Когато бе влязла в спалнята си, тя бе онемяла от изненада – там я очакваше усмихнатата госпожа Роли, вдигнала пред очите си красивия костюм на Мариса.

– Доколкото си спомням, нейно благородие го облече само веднъж. Изработен е от любимата ѝ лондонска модистка, мадам Фалие.

– О, боже! Но аз не мога да облека костюма за езда на братовчедка си! Пък и няма да ми стане. Много по-едра съм от нея. Не, госпожо

Роли!

Икономката поклати спокойно глава.

– Надявам се не смятате, че това беше единственият ѝ костюм за езда! Този просто е най-новият, поръчан само няколко месеца преди смъртта ѝ. Рано тази сутрин негово благородие нареди да бъде преправен за вас, мадам. За нещастие, имах време само да отпусна подгъвите. Откакто почина нейно благородие, не разполагаме с постоянна шивачка в замъка.

– Седем сантиметра и половина – заяви Еванджелин, заставайки до херцога и Едмънд, който тъкмо обясняваше на Басик устройството на пистолета си. – Госпожа Роли е отпуснала подгъва със седем сантиметра и половина! Вижте, полата почти покрива глезените ми.

– Да, виждам. Глезените ви със сигурност биха причинили огромен смут в душата ми. Това допълнително парченце плат върху тях значително ме успокоява.

– Това беше много мило от ваша страна. – Докосна рамото му. – Успяхте да предвидите, че няма да разполагам с костюм за езда. Много сте внимателен, ваше благородие.

– Виждам, че са настъпили и някои други промени! – Херцогът отново се втренчи в гърдите ѝ. Тя тутакси се прегърби и предизвика смеха му. – Моля ви, не правете това. Предполагам, че госпожа Роли вече има идеи как да разшири жакета поне с още тринадесет сантиметра?

– Да, каза, че ще трябва плат от полата. Жакетът е доста стегнат в талията ми.

– Надявам се, че ще има достатъчно излишен плат, за да се покрят и... хм... някои други ваши части.

Басик погледна неодобрително господаря си и си прочисти гърлото.

– Действахте много бързо – отбеляза Еванджелин.

– Да, обикновено действам бързо, когато не се изисква особено задълбочено обмисляне.

Усещаше, че се шегува, но тъй като не схвана добре, просто кимна.

– Значи това мина покрай ушите ви и замина, така ли? Шокиран съм, по-скоро – потресен, че не разбрахте безочливия ми намек, Еванджелин. Безгрешният Андре вероятно е преминавал от едно нещо към друго само когато е бил напълно сигурен, че е избрал правилния ход?

– Наистина бе изключително предпазлив. – Стрелна го е унищожителен поглед.

– Аха... – Кларъндън оправи боядисаното в синьо перо на

шапчицата ѝ. – И в какво точно се изразяваше предпазливостта му?

Еванджелин се обърка. После си спомни прецизните сметки на баща си по поддържане на домакинството.

– Андре никога не плащаше на месаря, докато не си спомнеше всяко парче бут, което е влязло в дома ни. А това налагаше готвачката да пази всичките си менюта, при това подробно описани.

– Всяко парче бут?!

Еванджелин го изгледа победоносно.

– Едмънд? Готов ли си да тръгваме? Ще ми покажеш ли тайните си пътеки?

Детето пое напред, пъхнало пистолета в колана на панталоните си. Басик се обърна тихо към херцога:

– Но тя е млада дама, ваше благородие!

– Знам, Басик – кимна господарят и погледна загрижено сина си, който ръкомахаше възбудено към един от пауните в парка. – Знам. Наистина е странно...

Басик проследи с разтревожен поглед херцога, който тръгна след въпросната млада дама и прехласнатия си син. Как е могло до ѝ хрумне да донесе пистолет на лорд Едмънд? Опитът му недвусмислено показваше, че дамите не могат да понасят дори гледката на тези грозни предмети. Тя несъмнено бе твърде необикновена.

После чу как херцогът и извиква:

– Ботушите стават ли ви?

– Не. Стискат ми. – Спря и вдигна полата си, под която се откриха собствените ѝ къси ежедневни ботушки. – Но няма значение – моите са си добре. Все пак много ви благодаря, че ми захте костюма за езда.

– Не съм ви го заел – той вече е ваш, както и всички останали дрехи на Мариса.

– Много сте мил, но не мога да приема дрехите на бедната си братовчедка.

– И защо не? С парите, които са дадени за гардероба ѝ, може да се храни цяло село в продължение на година. А сега дрехите си висят и никой не ги използва. Майка ми ме е учила да не бъда разточителен. Така че вие ми помагате да съм добродетелен. Пък и, ако ви видят елегантно облечена, съседите ще бъдат по-благосклонни.

– Татко, току-що застрелях Рекс!

– Изстрелът не беше много точен – извика херцогът. – Виж, все още продължава да се клатушка. Паунът – поясни за Еванджелин.

– О, аз няхах намерение да го уча да убива! Бедната птица!

– А какво очаквахте да прави с дървен пистолет?

Погледна го объркано и уплашено. Той докосна леко брадичката ѝ.

– Не се притеснявайте. Подаръкът е чудесен. По-късно ще си поговоря с него като баща със син, макар че за сега не ми идва наум какво точно да му кажа. Доколкото ми е известно, децата са дивачета, жадни за кръв – или поне момченцата. Като бях малък, се биехме със саби, ножове, камъни, клони... А и не бих тъжал много за Рекс, ако отиде в птичия рай. Този нахалник никога не млъква – сега не знам как така е притихнал, може би защото Едмънд го застреля.

В този момент Рекс изскря и детето пак се прицели.

– Едмънд! – извика баща му. – Прибирай пистолета в колана си и кажи на Маккоумър да ти оседлае Панзи.

Величествените конюшни на Челси бяха разположени близо до северното крило. В двора пред тях ароматът на прясно окосено сено се смесваше със соления мирис на море. Еванджелин спря и се загледа във водата, която се простираше на около триста метра от скалистия нос, върху който бе построен замък. Морето бе тъмносино и спокойно. Тук-там само се белееха шапчици пяна. Душата ѝ се зарея над морската шир. Свободна... Не! Принудена да живее в лъжа!

– Не се вижда Франция отгук, дори и в най-ясните дни. Ако искате, можем да отидем с яхтата ми до остров Уайт²⁰. Притежавам малко имение близо до Вентнор. Едмънд много обича да ходи там. Има си едно закътано заливче, където плува и държи платноходката, която му купих миналата година.

– Обичам разходки с лодка... Но в морето... Сигурно е доста различно.

– О, да, ще видите. Много по-вълнуващо е. Умеете ли да плувате?

Еванджелин кимна и тръгна след него към конюшните. Защо ли бе предложил да отидат да остров Уайт и какво ли имаше предвид, когато говореше за предпазливост?

---

20. Остров Уайт – намира се до английското крайбрежие, близо до Портсмут. Вентнор е градче по южния му бряг. – Б.пр.

Единадесета глава

– Маккоумър! – Херцогът се обърна към един висок костелив мъж с домашно тъкани дрехи и е най-красивите кожени ботуши, които Еванджелин бе виждала някога. Лицето му бе обрулено от ветровете, а ръцете приличаха на клони на стар чепат дъб. Изглеждаше силен като Херкулес.

– Добър ви ден, ваше благородие. Императора пръхти, откакто ви чу. Ще му се един хубав галоп. Можете да заложите най-разкошната си карета, че ще се опита да ви хвърли. Помислих си, че Бискит²¹ ще е подходяща за младата дама. Томи вече оседлава понито на лорд Едмънд.

Като чу името си, детето подаде глава иззад вратата на конюшните.

– Татко, тъкмо показвам на Томи пистолета си!

След миг долетя равномерен пукот като от стрелба.

– Не знам колко добре умеете да яздите – херцогът се обръщаше към Еванджелин. – Бискит е добро старо момиче, не е причинило неприятности на никого през всичките си дванадесет години. Обича парченца ябълка. Дайте й само две и тя ще преплува дори Ламанша с вас и още три куфара на гърба си. А за цяла ябълка, ще прелъсти всеки жребец в областта.

– Добро момиче си е моята Бискит. Малко е тромавичка, но няма значение. Тя е единствената кобила, която нейно покойно благородие яздеше.

Конярят сви широките си рамене и я погледна така, все едно искаше да каже: „Вие вероятно не сте много добра ездачка. По-добре се качете на старото момиче.“

Огромен черен жребец с широка бяла ивица в средата на муцуната се появи като вихър от конюшните и се изправи на задните си крака. Някакво притеснено ратайче се опитваше да го обуздае. Животното беше високо поне седемнадесет педи. Изглеждаше величествено и отлично го съзнаваше. Отметна глава и шумно изпръхтя. На Еванджелин това й прозвуча като предизвикателство. Херцогът се засмя и се отправи с широки крачки към коня си.

– Невероятен е!

– Да – кимна Маккоумър, без да откъсва очи от господаря си, когато Императора се опитваше да отблъсне назад с мощната си глава. –

---

21. Biscuit (англ.) – бисквитка – Б.пр.

Жребецът е много добро момче. С характер. Негово благородие би убил човек заради него. Баща му му го подари преди четири години.

– А той беше ли добър човек?

Дори и да сметна въпроса за странен и прекалено личен, Маккоумър с нищо не го показва. Само се почеса по главата и отвърна:

– Да, старият лорд беше огромен и силен мъж. Обичаше живота и семейството си повече от всичко на света. Не трябваше да умира толкова рано. Много нелеп нещастен случай. Опита се да възпре двама приятели да не се дуелират, а загина той.

– Но това е ужасно! И какво стана после?

– Господарят – Маккоумър кимна към херцога, – отиде да се срещне с въпросните приятели. Ала незнайно защо те напуснали Англия само три дена след нещастieto. Оставили семействата си тук и се изпарили. Чух господаря да казва на нейно благородие майка си, че му се иска да ги застреля и да ги захвърли в някоя канавка. Все пак направи всичко възможно да изгубят онова, което е най-важно за тях. А-а, ето я и старата Бискиг.

„Боже мой, да убият баща ти по толкова нелеп начин!“ Запита се какво ли би направила тя на негово място. После вдигна глава и видя пред себе си една кротка стара черна кобила с буйна грива, хлътнал гръб и благородни очи, която меко пръхтеше.

Представи си двата коня един до друг: единия – буен и своенравен, а другия – кротко пристъпващ и помахващ с опашка. Това я разсмя.

– О, не, Маккоумър, не и скъпата Бискиг! Това би било кошунство! Нямате ли някой кон с достатъчно характер и дух, който да подхожда повече на Императора?

Херцогът, който в този момент едва не бе съборен в храстите от темпераментния си жребец, извика:

– Маккоумър, доведи й Доркас. Ще изпробваме куража й.

Доркас се оказа кадифена дореста кобила с лукави кафяви очи. Беше много по-ниска от Императора, но имаше силни крака, широк гръден кош и горда осанка. Еванджелин си пое дълбоко дъх. Може би реагира малко прибързано. Не бе яздила, откакто с баща й се бяха върнали във Франция. Вдигна поглед към ясното небе. Усети как тилът й се навлажнява. Отправи кратка гореща молитва.

Херцогът се приближи. Императора го следваше, дъвчейки парченце ябълка. Помогна й да възседне Доркас. Еванджелин се втрени в чакълената алея, която й се стори на страховито огромно разстояние от очите й. Всъщност никога не се бе считала за опитна ездачка. Така че

ситуацията се очакваше да ѝ донесе интересни преживявания. Дано не и счупен врат. Сграбчи здраво юздите, защото знаеше, че и при най-малката възможност кобилата ще я хвърли.

Панзи беше шотландско пони с дълъг златист косъм. След година вече щеше да бъде малко за Едмънд, който поне в него не се целеше. Херцогът поведе малката кавалкада по оградената с липи алея към горичката на север от замъка. Заобиколи я и пое на изток, успоредно на брега. Минаха покрай множество васални ферми, чиито оградени парчета земя превръщаха местността в шарен юрган.

– Татко, хайде да слезем към плажа! Да покажа на братовчедката Ева лодката си. Искаш ли да я видиш, Ева? Кажете „да“, моля те!

– Да, разбира се. Моля ви, ваше благородие!

В същия момент Еванджелин си мислеше, че трябва да опознае много добре заливчето и целия терен между него и замъка. Не знаеше кога точно Ошар ще изпрати някого, но бе сигурна, че ще е скоро. Потънала във всичко това, тя дръпна силно юздите на Доркас. Кобилата изпръхтя, вдигна глава, изправи се на задните си крака, а после се приземи така рязко, че едва не изби зъбите ѝ. Минаха няколко секунди, докато успее да я овладее.

– Еванджелин, внимавайте!

– Просто се бях замислила за нещо, ваше благородие.

Ако си спомняше правилно указанията на Ошар, пещерата се намираще точно в това заливче, в южния му край, малко преди владената в морето ивица суша.

– Хайде, Едмънд! – Еванджелин насочи Доркас към скалата.

Пътеката към брега изобщо не беше стръмна. Широка и добре отпъкана, тя се виеше зигзагообразно надолу. Очевидно бе много стара. Може би направена още от някой древен друид... Обърна се и погледна назад към замъка, опитвайки се да прецени разстоянието. Беше не повече от осемстотин метра. Теренът не криеше опасности. Значи ще може спокойно да се движи по него, без риск да се нарани.

Плажът на замъка Челси имаше предимството да бъде разположен в закътано заливче, скрито от избуяли храсти, дървета и тридесетметрови скали. Оказа се наистина усмотено място.

„Предателите трябва да се крият“, помисли си Еванджелин и ѝ се прииска да умре. Но нямаше право да се поддава на съвестта си. Това би струвало живота на баща ѝ. Никой и нищо не бяха по-важни от него. И Ошар го знаеше много добре.

Преди да успее да слезе сама от гърба на Доркас, херцогът я

сграбчи през кръста и я смъкна долу. Но не я пусна веднага. Стоеше и я гледаше.

– Вие сте голямо момиче. Ще ми бъде приятно да танцувам валс с вас, без да се излагам на риск от изкривяване на врата.

– Добре е, че и вие сте голямо момче.

Кларъндън отметна назад глава и се засмя, а смехът му така стресна чайките, че те се разхвърчаха неспокойно.

– Татко, какво каза Ева, че те разсмя така? Мога ли да пострелям по чайките? Те са стотици. Няколко убити ще са без значение, нали?

– Стреляй на воля, Едмънд. Имаш предостатъчно патрони. А що се отнася до думите на братовчедка ти, тя ме постави на място. Хайде, Ева, нека ви покажем лодката на Едмънд.

Тръгнаха към малък едномачтов платноход, закотвен в края на дълъг дървен док, а детето се втурна мълниеносно пред тях. Размахваше пистолета си и крещеше като пират, открил съкровище.

– Внимавай, Едмънд! – извика баща му, а на Еванджелин рече: – Няма страх от нищо. Преди шест месеца падна от едно дърво право в трънаците и когато се показа оттам, се заливаше от смях. Вероятно това му е вродено... – Допълни го по-скоро на себе си, отколкото за нея. Обърна се и видя, че е спряла и се е втреничила в заливчето и стръмните скали наоколо. Беше напълно погълната от гледката. Докосна леко ръката ѝ. – Красиво е, нали?

„Не!“, искаше ѝ се да му изкрещи, „*Кошмарно е!*“ Но нямаше никакъв избор. Абсолютно никакъв... Той я бе приел в дома си, бе поверил на грижите ѝ сина си, бе ѝ осигурил дрехи, а тя се канете да го измами и предаде.

Погледна към пясъка под ботушите си. Идеше ѝ да завие от болка.

– Въздухът е толкова свеж и зареден с енергия. Обичам пляска на вълните. Нестихваш... Дори когато нас няма да ни има, той няма да умре. Винаги ще бъде тук...

– Да не сте дете, сменено от феите?

– Не мисля. Баща ми винаги казваше, че съм копие на майка ми, когато е била млада. А сега все повече заприличвам на него.

– Не ме разбрахте правилно. И чичо ви, и братовчедка ви Мариса мразеха морето. Мариса никога не слезе тук казваше, че соленият въздух е прекалено студен и от него я побиват тръпки; А от пляска на вълните я заболяваше главата. От неприятните водни пръски пък косата ѝ се разваляше.

– Доколкото знам, ваше благородие, чичо ми се страхува от морето,

защото едва не се удавил, когато е бил малък. Вероятно е предал страха си на Мариса. А защо в такъв случай тя се е съгласила да живее тук? Не е като да нямате други къщи.

Знаеше, че въпросът ѝ е много нетактичен, но не можа да се въздържа да не го зададе. Зачака. Изражението му не се промени. Само засенчи с ръка очите си и се загледа в Едмънд, който се люлееше в малкия си платноход.

– Баща ми и майка ми смятаха, че в Челси е много романтично – идеално място за двама младоженци. Затова те се върнаха в Лондон, а нас оставиха тук. – Засмя се, ала смехът му не бе никак весел. – Тази романтика, за която говореше баща ми... Никога не съм си представял, че е възможен подобен идиотизъм. Двама души, които да си гугукат, да си шепнат глупости, да се гледат непрекъснато в очите, да прекарват часове наред в леглото... – Отново се засмя и този път смехът му бе направо зловещ. – Е, последното може би... Но то няма нищо общо с романтичните чувства. И след брака с вашата братовчедка ми е още по-трудно да си представя подобно нещо. Единственият път, когато ми е шептала, беше, за да ми заяви, че не желае никога повече да я докосвам. – Въздъхна и прокара пръсти през гъстата си коса. – Простете ми. Нека забравим за това, Еванджелин. Нека оставим мъртвите на спокойствие. Мариса беше много млада. Не трябваше да умира. Трябваше да живее и да обича сина си. Щеше да живее в Лондон.

– Известно ми е само че е починала при нещастен случай.

– И вероятно искате да знаете как точно. Добре. Мариса се ужасяваше, че ще умре по време на раждане. Когато забременя повторно, отиде при една жена в Портсмут, за да се отърве от детето. И получи кръвоизлив. Почина, преди да е успяла да се прибере в замъка. Нелепо. Не знаех нищо. Едва когато намерих и прочетох дневника ѝ след погребението, разбрах колко много се е страхувала. Ако знаех, никога не бих я докоснал.

– Много съжалявам – прошепна Еванджелин.

– Да, знам.

Кларъндън се отдалечи от нея, насочвайки се с широки крачки към дока, където Едмънд се канеше да отвърже платнохода от халката.

– Едмънд! Ако паднеш във водата и ме принудиш да влизам да те спасявам, ще те предам на Бъниън. Той ще ти отреже ушите, момчето ми, в случай че хесенските ми ботуши подгизнат със солена вода.

Едмънд не можеше да развърже въжето. Опита три пъти. Накрая се прицели в него и стреля.

Еванджелин изчака, докато се увери, че бащата и синът са потънали в задълбочен разговор, и отново насочи вниманието си към плажа. Опита се да си представи лицето на братовчедка си, или поне онова, което помнеше от детството си. Горката Мариса! Горкото момиче! Каква трагедия!

Вдигна поглед към пътеката, толкова широка и удобна, по която векове наред са вървели стотици крака и са чаткали конски копита. Дори понито на Едмънд не се бе поколебало да тръгне надолу. Трите коня стояха на пясъка, изцвилваха от време на време и съзерцаваха чайките, които летяха и се спускаха над главите им. Огледа и скалите. Опитваше се да открие пещерата, за която ѝ бе говорил Ошар. Нищо. Изведнъж ѝ се стори, че вижда някаква сенчеста вдлъбнатина и тръгна към нея. Оказа се само остър завой. *Но къде е тази проклета пещера?*

Извърна се рязко, стресната от силен смях. Херцогът беше вдигнал момчето високо над главата си и се правеше, че всеки момент ще го хвърли във водата. После го смъкна надолу и го хвана под мишница – като малко, цвъртящо вързопче.

– Мисля, че той е наполовина риба – заяви Кларъндън, оставяйки го най-накрая на земята.

– Искаш да кажеш, татко, както Ева е наполовина чужденка?

– Да, точно така. – Очите му я обходиха и се спряха на гърдите ѝ. Отвори уста, за да каже нещо, но пак я затвори. После се обърна към сина си: – Имай търпение, Едмънд. Ще зарежем братовчедка ти някъде и ще се върнем да поплуваме. Ако, разбира се, се задържи все така топло, смяташ ли, че Ева би искала да се присъедини към нас?

– Пистолетът ми ще потъне...

– Вярно.

– Нямаме и подходящи дрехи...

– Още е много малък – вметна херцогът.

Ошар ѝ го бе описал в детайли, но този човек бе много по-жизнен, много по-възмутителен и напълно порочен! Беше в Челси от толкова кратко време, а вече чувстваше как тази порочност я обгръща и се просмуква все по-дълбоко в нея. И все повече ѝ харесва.

– Много е вероятно аз да се окажа по-добър плувец от баща ти, Едмънд. Ако топлите дни продължат, може би двамата с теб ще поплуваме заедно и ще го оставим далече зад нас. Но все пак не забравяй, че днес, колкото и да е топло, все пак е февруари. Водата сигурно е ледена.

– Какво е, „ледена“?

– Това означава – намеси се херцогът, – че частите на момичето ще

изстинат прекалено много, за да се движи. Няма да потъне – просто ще замръзне. И няма да бъде никак забавно с нея.

– Нямам ни най-малка представа какво казахте току-що – обади се Еванджелин, – но вероятно бе много порочно.

– И как така вие, една стара омъжена жена, не знаете нищо за замръзването?

– Не съм стара!

– Но си по-стара от мен – заяви Едмънд. – А татко казва, че вече съм почти млад джентълмен.

Еванджелин изгледа първо бащата, а после сина. Трябваше да се предаде. Вдигна ръце и се засмя.

– Оттеглям се от бойното поле, напълно сразена.

– Чудесно! Не е здравословно за една дама да печели каквато и да е битка. Не забравяй това, Едмънд. Макар че, вярно е и друго – понякога един джентълмен трябва да се престори, че дамата побеждава. Това също не го забравяй.

– Ще го запомня, татко, макар че не го разбрах.

– Скоро ще го разбереш. И с това уроците ти за жените няма да свършат – мъжете не престават да се учат от шамарите им чак до сетния си дъх.

– Вие сте циник, ваше благородие.

– Не, просто реалист, мадам.

С това разговорът приключи. Еванджелин изпита огромно облекчение, когато конете поеха обратно по скалната пътека.

Дванадесета глава

Осемнадесетгодишната деликатна Дори, новата камериерка на Еванджелин, вдигна копринената рокля в бледожълто.

– Спомням си я. Нейно благородие я носеше една коледна сутрин. Боже, нима са минали пет години оттогава?! Току-що бях постъпила на служба. Тя ми даде подаръка със собствените си ръце – кутия с шивашки принадлежности. Госпожа Роли й била казала, че искам да стана шивачка. Беше прекрасна! Много жалко, че смъртта я отнесе толкова рано!

– Ти си й шиела, така ли?

– Тогава все още не. Започнах с поправката на дрехите на прислугата. Мадам, обещавам ви, че ще бъда много внимателна! Научих доста през последните пет години. Мога дори да я направя по-модерна, ако желаете. Вие сте висока. Къдричките няма да ви стоят добре. Ще ви отива по-изчистената линия.

– Напълно съм съгласна с теб, Дори. Махни тези къдрички. Аз без съмнение съм върлината в семейството.

Дори прегледа шевовете и подгъва.

– Когато привърша, всички рокли ще изглеждат така, сякаш са шити специално за вас, мадам. И изобщо няма да бъдат демоде. Майката на негово благородие редовно ми изпраща списания. Така че ще изглеждате приказно, мадам!

Еванджелин я остави да работи на спокойствие, като се чудеше дали Ошар, който като че ли знаеше всичко за семейството на херцога, е допуснал, че той ще настоява тя да приеме роклите на починалата му съпруга. А може би е предположил, че ще ги използва като един вид заплащане, ако се пъкне в леглото му.

Едмънд беше легнал за следобеден сън. Херцогът разговаряше някъде с управителя на именията си. Замъкът бе тих – поне доколкото може да бъде тих един замък с почти петдесет души, сновящи непрекъснато из него. Еванджелин се насочи към Северната кула. Следобедът преваляше. В това крило забеляза само един самотен лакей. Подуши лабораторията още преди да я бе видяла. Оттам се разнасяше сладко, макар и леко тръпчиво благоухание, напомнящо на розмарин и канела. Еванджелин възнамеряваше да разбере какво бе имала предвид госпожа Нийдъл, когато й каза за пламъка в очите.

Благоуханието се съгъстяваше с всяко следващо стъпало на виещата

се нагоре дървена стълба. Когато почука леко на старата дъбова врата, чу как напевният глас на госпожа Нийдъл ѝ казва да влезе.

Старицата стоеше в средата на огромна кръгла стая с поне десет прозореца, разделени от дебели подпорни греди. Плътни копринени паравани оформяха отделните кътчета. Към стените бяха прилепени извити маси, очевидно изработени специално за тази стая и специално за госпожа Нийдъл. На тях бяха строени десетки бурканчета, всяко едно – с етикет. В камината гореше огън, над който къкреше гърне – от него явно се носеше успокояващият топъл аромат на канела.

– Я, ти дойде по-скоро, отколкото предполагах. Сядай, сядай, мило девойче. Ще ти дам чаша хубав билков чай.

Еванджелин кимна и последва крехката старица. Докато тя приготвяше чая, гостенката ѝ се приближи до една от масите и се зачете в някои етикети: „Изушен розмарин“, „Стрити джинджифилови семена“, „Листчета от роза“, „Корени от иринго“, „Ямаригови семена“. Имаше и няколко колбички. От едната се носеше силен розов аромат.

– Стаята ви е приказна, госпожо Нийдъл! – възкликна Еванджелин, връщайки се при камината.

– Аха. – Старицата кимна и посочи с изкривен от артрит пръст към едно канапе, покрито с износен тъмночервен брокат. – Башата на негово благородие, херцог Уилям поръча да я направят специално за мен. Добро момче беше той, предишният херцог, силно и честно. Обичаше сина си повече от всичко на света.

– И аз така разбрах. Синът очевидно също много е обичал баща си.

– Да. Негово благородие беше толкова див момък, все се забъркваше в някаква бяля, хвърляше се в лудории, от които на всеки родител ще му настръхнат косите, но не и на херцог Уилям. Той просто се засмиваше и съветваше момчето си само да не убива, да не опозорява момичетата и да не причинява болка никому. Би дал живота си за своя син. Тъжен беше денят, когато херцог Уилям почина. Оттогава негово благородие се промени. Никога преди не бе оставал трезвен толкова дълго. Очите му станаха сурови и студени, смехът му изтече като вода. Превърна се в сериозен и уравновесен. – Старицата се усмихна, разкривайки последните си два ослепително бели зъба.

– Доколкото разбрах, негово благородие се е оженил за братовчедка ми, защото баща му е искал да улегне?

– Може и да има нещо вярно в това. Херцог Уилям много харесваше младата Мариса. Искаше я за снаха и знаеше, че ако не заведе насила сина си пред олтара, някой друг джентълмен ще я грабне. Та, както

казах, негово благородие би сторил всичко за баща си, включително и да се ожени за момиче, което не обича. Но не ме разбирай криво, девойко. Херцогът всъщност я искаше, а бракът бе единственият начин да я има в леглото си.

Еванджелин бе потресена.

– Не, това не е вярно! Херцогът се ожени за братовчедка ми, защото я обичаше! Така ми бе казано от хората, които ценях и на които вярвах безрезервно!

– Ох, любов! Та той беше толкова млад, когато срещна Мариса. Той я искаше, малка девойко, искаше я в леглото си и не желаше да я пусне да излезе оттам. Всички го знаеха. И той не се криеше. Беше необуздан като планински козел. Похотта е водещият житейски принцип за всеки млад мъж. Негово благородие не беше по-различен. Видя я и я пожела. Баща му остана доволен. Похотта на сина му отговаряше напълно на плановете му.

Старицата взе една красива чаша от уеджудски²² порцелан и наля на гостенката си зелен билков чай, който не изглеждаше особено добре. После седна срещу нея. Еванджелин отпи деликатно. Оказа се изненадващо приятен, със сладкотръпчив ябълков вкус. Госпожа Нийдъл се заешумно със своето питие.

– Всичко като че ли вървеше добре, докато младата Мариса не разбра, че е бременна. Тогава се промени. Ужасяваше се, че ще умре при раждане. Е, роди Едмънд и не умря. Ала се промени.

– Майката на Мариса е умряла при раждане – вметна Еванджелин. – Несъмнено тя се е страхувала да не ѝ се случи същото.

– И аз така разбрах, тъй като си поговорих с нея. Как да ти кажа, тя вярваше, че ще я спася. Прекарваше много време тук и все ме разпитваше. Раждането ѝ не мина трудно. Дадох ѝ лауданум, за да намаля болката. Лорд Едмънд се роди за не повече от шест часа. А тя си стъпи на краката само за два дена. Дори ѝ дадох билки, за да секне млякото ѝ, защото не искаше да кърми.

– Имала е късмет, че вие сте били тук.

– Оня глупак, докторът, който негово благородие доведе от Лондон, не ѝ даде нищичко. Смяташе, че жените трябва да страдат, че такава им е орисията. Дрън-дрън! Дадох ѝ лауданум, щом той излезе от спалнята. След раждането кървеше прекалено много, а оня само поклати

---

22. Wedgwood – красиво гравирани порцеланови изделия, създадени от Джошуа Уеджуд (1730 – 1795) който въвежда стандартите на изобразителното изкуство в гърнчарството. – Б.пр.

глава и каза, че се надява само да спре, защото той не знаел какво да направи. Аз се погрижих за нея. И тя оздравя бързо. Но това май се ока-за без значение... Не искам да говоря повече за Мариса. Прости ми, че съм толкова откровена, но на моята възраст всеки миг е дар от Бога. Знаем, че ти не желаеш да си тук. Бориш се непрекъснато със себе си. Питам се защо. Може би ще ми кажеш?

Еванджелин се вкамени.

– Вие сте вещица...

– Ох, може и да е така, но от теб усещам особено излъчване. Страхуваш се. А най-странното е, че принадлежиш на това място. Не е за вярване, нали?

– Вие знаете защо съм тук, госпожо Нийдъл. Съпругът ми умря и ме остави без пукнат грош. Така че сега съм зависима от добрата воля на негово благородие. Ще бъда бавачка на лорд Едмънд. Няма нищо странно в това. И не се страхувам от нищо.

– Безобразна лъжкия! Направо безобразна! Нейно благородие ми е говорила за теб няколко пъти. Много те обичаше тя, лека й пръст. Щеше й се да може да те види колко си пораснала, но баща й и старият херцог не си говореха, а твоят баща трябваше да вземе страната на нейния. Лоша работа...

– Знаете ли каква е причината за отчуждението между двете семейства? Аз също тъгувах за братовчедка си.

Госпожа Нийдъл отпи от чая си и постави чашата на малката масичка до фотьойла.

– Не нейният баща прекрати връзката. На стария Ролф не би му и хрумвало да убие кравата, от която дои мляко.

– Не ви разбирам, госпожо. Бащата на Мариса беше почтен джентълмен, при това заможен.

– Ролф беше комарджия, мило девойче. Профука три състояния. Доколкото ми е известно, сега профуква и четвъртото, с което се сдоби, след като успя да ожени сина си за богата наследница. Горкото момиче... Да имаш такъв свекър като стария Ролф!

– Баща ми никога не ми е казал подобно нещо! Сигурно грешите!

– Вярвай, ако искаш. Старият Ролф не изплати дори и петак от зестрата на дъщеря си на херцог Уилям! – Страницата се засмя.

– О, боже! Та това граничи с безочие, госпожо Нийдъл!

– Да, голямо безочие. И продължава да си прави каквото си знае, доколкото ми е известно. Ослушвам се, но нищо не научавам, откакто Мариса почина... Ами ти, мило девойче, защо не ми кажеш какво ти

тежи на сърцето?

Еванджелин мълчеше като риба.

– И ти си огън и жупел като нея, но си познала друг живот. Английската ти майка е била твоето спасение, дете. Тя е уравнивила характера ти, изгладила е ръбовете. Горда си, но не чак толкова, че да изгубиш вярната посока. Да, и този твой баща... Красив мъж! Спомням си го добре от сватбата. Имаше и много изразителен смях. С прискърбие научавам за смъртта му. Много странно... Нещо просто не ми се връзва.

– Той беше зле със сърцето.

Госпожа Нийдъл ѝ хвърли един изпитателен поглед, а после се обърна смръщена към огъня. Еванджелин се втрени в нея.

– Откъде знаете каквото и да било за майка ми? И как е възможно да познавате толкова добре характера ми? Та до вчера вие не ме бяхте виждали!

– Много отдавна съм на този свят, девойко. Бързо познавам хората. А и на много хора душата се чете в очите. Ти си от тях, мадам.

Еванджелин навлажни устни.

– Казахте, че имам пламък в очите. Какво имате предвид?

Почти беззъбата уста на старичката се разтегли в усмивка.

– Май много те е развълнувало това, а? Не те коря. Хубаво нещо е да имаш пламък в очите. Скоро ще го разбереш. Животът ти току-що започва. Само ми се ще да ми кажеш какво не ти дава мира. Чувстваш страх и, което е още по-странно, огромна вина.

Еванджелин скочи.

– Не трябваше да идвам тук! – Трясна чашката и чинийката на масичката до госпожа Нийдъл. – Изобщо не трябваше да идвам в Челси! Моля ви, не казвайте за това на никого! Не е кой знае какво. Просто го забравете, госпожо Нийдъл.

– На никого няма да го кажа. Само на херцога. Той е моето красиво и гордо момче.

– Той е много повече от това. Няма абсолютно никакви задръжки. Възмутителен е. И забавен... – Еванджелин приглади косата си. – Не очаквах да е такъв.

Старицата наклони леко глава и се загледа изпитателно в нея.

– Негово благородие обузда буйния си нрав и успокои апетитите си. Стана добър човек. А сега очаква половинката на сърцето си, за да заживее в щастieto, в което живя баща му.

– Говорите за любовта така, сякаш е съдба.

– За някои е.

– Изобщо не вярвам, че на този свят има един-единствен човек, предназначен специално за херцога или пък за мене. А дори и да има, прекалено малки са шансовете той или аз да го срещнем.

– Така ли мислиш? Е, има нещо вярно в казаното. Светът е огромен, в него има много повече хора, отколкото можеш да си представиш – старицата се усмихна и кимна. Клепките ѝ се притвориха. На Еванджелин ѝ се стори, че всеки момент ще захърка.

– Оставям ви на спокойствие, госпожо Нийдъл. Не ставайте. Благодаря ви за чая.

– Помисли си за онова, което ти казах. И пак ела.

– Ще дойда.

– Ще ми се да чуя повече неща за този съпруг, който казваш, че си имала. Не, сега не ми разправяй врели-некипели. – Очите на госпожа Нийдъл вече бяха широко отворени, пронизателни и знаещи. – Мила девойко, лоялността понякога е мъчителен товар.

– Това няма нищо общо с мен. Довиждане, госпожо Нийдъл.

Докато притваряше тихо вратата, тя чу лекото похъркване на старицата. С какво толкова се издаваше, че още от пръв поглед се разбираше, че нещо при нея не е наред? Или тази жена наистина беше вещица? А Еванджелин никога не бе вярвала във вещици...

Дори сплете косата ѝ на две дебели плитки и ги зави на главата. После дръпна няколко кичурчета около лицето и на тила. Прическата я промени неузнаваемо. Еванджелин се погледна във високото огледало, съзнавайки, че момичето стои зад нея и очаква реакцията ѝ. Усмихна се на отражението си. Жълтата копринена рокля с висока талия се спускаше на меки дипли до пода. Дори бе махнала всички къдрички и украшения. Сега дрехата изглеждаше като шита специално за нея.

И двете знаеха, че изглежда прекрасно. А именно това ѝ бе нужно. Госпожа Роли я бе уведомила преди час, че херцогът ще има гости и желае нейното присъствие. Очевидно бе предупредил и Дори, тъй като, когато влезе в стаята си, красивата рокля вече я очакваше.

Сърцето ѝ подскочи, когато Басик ѝ отвори вратата към големия салон. До ушите ѝ достигна звънък момичешки смях и само след миг зърна елегантна млада дама, която продължаваше да се смее, поставила бялата си ръчица върху черния ръкав на херцога. Видя и една много по-възрастна дама с огромна диамантена тиара в стоманеносивата коса и със силни петна руж по бузите, която се бе разположила величествено

край камината. От двете ѝ страни стояха двама джентълмени.

– Мадам дьо ла Валет – обяви тържествено Басик с мощния си глас.

Всички в салона се извърнаха към нея. В какво, по дяволите, се беше забъркала? Какви бяха тези хора? Единственото, което искаше, бе да бъде оставена да мами херцога на спокойствие и да пази живота на баща си. Притвори за миг очи, после ги отвори широко и с величествена осанка закрачи към гостите.

Младата дама, чиято ръка все още стоеше собственически върху ръкава на херцога, вдигна глава и ѝ се усмихна. Косата ѝ бе толкова руса, че проблясваше като сребро под светлината на свещите. Очите ѝ бяха бледосини. Еванджелин предположи, че усмивката е неин постоянен спътник.

– Заповядайте, мадам – каза спокойно херцогът и се приближи към нея.

Забеляза одобрението му. Искаше ѝ се да му каже, че дори бе щипнала бузите си, за да им придаде цвят, нещо, което никога досега не бе правила. И тя самата не знаеше защо го направи. Прииска ѝ се да се взре в лицето ѝ и да кимне одобрително. Но погледът му се прикова отново върху гърдите. Усещаше го и той знаеше, че тя го усеща. Усмихна ѝ се дяволито, пое ръката ѝ, вдигна я до устните си и леко я целуна.

– Изглеждате прекрасно, но, разбира се, вие го знаете.

– Престанете да съзерцавате гърдите ми. Имам и други приятни части на тялото, които биха заслужили вниманието ви.

– Изобщо не съм сигурен, че точно това искахте да кажете. Кои други части? Надолу ли са тези чаровници? Или зад ушите ви? Надявам се, че по-късно ще ми разкажете всичко за тях. Може би ще се съглася с вас, а може би – не. Що се отнася до гърдите ви, те ми доставят огромно удоволствие. Изключително! Ще ми се да имах по-богат речников запас, за да мога да се изразявам по-точно, особено в толкова важни ситуации като тази... Но, както виждам, Дори се е справила великолепно с роклята. Ала преди да ми забраните да се отдавам и на други все тъй невинни занимания, позволете ми да ви представя на пралеля си, лейди Юдора Пембърли, и на нейната кръщелница, госпожица Фелиша Сторли. Джентълменът с буйната разрошена коса, който изглежда така, сякаш токущо се е сражавал с ураган, макар че целта му е да си предаде шикозен и романтичен вид, е Дрю Халси, лорд Петигрю. А това е сър Джон Еджъртън, който си въобразява, че е авангард на модната линия като фамозния Брамъл²³. И двамата пристигнаха от Лондон преди не повече от час. Дами и господа, позволете ми да ви представя моята братовчедка

Еванджелин дьо ла Валет, наскоро пристигнала от Париж.

Еванджелин кимна учтиво на всеки един от гостите, макар че не й беше никак лесно. Не можеше да повярва, че той е тук. Беше много рано, прекалено рано. Същето й буквално щеше да се пръсне. Прилоша й. Накрая застина и се втрени с ням ужас в Джон Еджъртън.

---

23. Брамъл, Джордж Брайън (1778–1840) – английски денди, известен като „Красавец Брамъл“, приятел на Джордж IV и диктатор в модата, който е оказал силно влияние върху вкуса на висшето общество в Англия. – Б.пр.

Тринадесета глава

Той си беше все същият. Само сивите нишки по слепоочията на светлокестенявата му коса като че ли се бяха увеличили. Всъщност от последната им среща не бе изминало чак толкова много време. Лицето му бе слабо, дори изпито. Баща ѝ някога бе отбелязал, че това е лице на естет. Сега той беше тук. Заради нея.

Еванджелин се надяваше да ѝ отпуснат малко повече време. Усети как я завладява неистов страх, който сковаша гърлото. Щеше ѝ се да има пистолет, за да застреля мръсника. Проклетият измамник и предател.

Знаеше, че ще се свърже с нея. Но той не ѝ бе оставил никакво време да се подготви. Оказа се голяма глупачка. Бе прекарала само няколко часа с херцога и вече забравяше защо е тук. Но сега реалността се стовари върху ѝ прекалено болезнено. В този миг мразеше всичко, включително и себе си.

– Не е необходимо да ме представяте на Еванджелин – каза Джон Еджъртън със спокойния си плътен глас и пристъпи към нея. – Познавам мадам дьо ла Валет още откакто бе малко момиченце с шръкнали плитки, мрачен нос и протрити ботуши.

Поклони се дълбоко, пое изстиналата ѝ ръка и леко я целуна. Устните му бяха сухи и хладни. Но очите, с които я погледна, бяха необичайно меки и топли, очи на мил чичо, който си спомня с обич за някогашното момиченце.

– Удоволствие е човек да види стари приятели, не сте ли съгласна с мен, Еванджелин? Надявам се, че сте добре. Изглеждате прекрасно! Копие на скъпия си баща, само очите са на майка ви.

– Какво става тук? – намуси се херцогът, като гледаше смръщено ту единия, ту другия. Еджъртън все още държеше ръката ѝ. А тя като че ли се страхуваше да помръдне, което бе съвсем нелепо. – Познаваш ли я Джон?

Еванджелин издърпа ръката си и когато накрая успя да си отвори устата, гласът ѝ излезе учтив и спокоен.

– Да, познаваме се. За мен присъствието ви е голяма изненада, сър Джон. Не очаквах да ви видя тук.

Двамата бяха почти еднакви на ръст. Очите ѝ фиксираха неговите, но не забеляза нищо друго освен удоволствието, че я вижда. Изкусен лъжец! Целият му живот бе една голяма лъжа, която очевидно никой

още не бе разбрал. Е, какво друго можеше да очаква? Да види думата „злодей“, изписана на челото му?

– Надявам се, че не всички изненади са лоши, Еванджелин – каза сър Джон, а този път топлите му и ласкави очи се насочиха към гърдите ѝ.

Херцогът го забеляза. Червенина избя по бузите му. Изненада се от самия себе си. Какво му ставаше, за бога? Тази жена не значеше абсолютно нищо за него. Нищичко. Тя беше просто роднина и дори не чак толкова близка. Покровителственото му отношение вероятно се дължеше на факта, че все пак я призна официално и сега се чувстваше длъжен да я защитава. Явно на властната му господарска кръв се дължеше желанието да разбие носа на Джон Еджъртън, който има нахалството да се взира в гърдите ѝ.

– Виждам, че братовчед ви е надвиснал над вас като орел, Еванджелин – отбеляза спокойно и леко присмехулно сър Джон. – Вероятно си мисли, че ви обсебвам прекалено рано тази вечер. Да, трябва да направите реверанс пред лейди Пембърли. Тя е истински дракон, но огънят ѝ няма да ви изгори, най-много да ви поопърли. А с вас ще си поговорим повече след вечеря. Толкова време измина от последната ни среща, не мислите ли? – После се обърна към херцога: – Не съм виждал Еванджелин от близо две години. Познавах родителите ѝ.

Кларъндън си помисли, че и без това Еджъртън вече видя достатъчно от нея. Идеше му да го удуши, макар да съзнаваше, че импулсът му е абсурден. Проследи с поглед как Еванджелин прави реверанс пред леля му Юдора. Чу я как говори нещо, но гласът ѝ бе твърде тих, за да различи думите. Какво, по дяволите, ѝ ставаше? Обърна се отново към Джон Еджъртън, но той вече разговаряше с Дрю Халси и жестикулираше разпалено с дългите си слаби ръце.

– Значи вие сте първа братовчедка на Мариса – заяви лейди Пембърли, като я огледа от глава до пети. – Няма особена прилика. Вашата коса е по-скоро пепеляворуса, а на Мариса беше златиста. Тя беше твърде ниска, а вие сте твърде висока.

– Да, милейди. Както хората винаги са отбелязвали, аз съм едно голямо момиче.

– Последен го казах аз, лельо Юдора – намеси се херцогът и тя се стресна, тъй като не очакваше да е толкова наблизко.

– Не се и съмнявам, че си отбелязал и много други неща. Английският ви е повече от приемлив, мадам. Говорите почти като англичанка. Учителите ви трябва да бъдат поздравени. С още малко уроци и

прилежание е възможно да го усвоите перфектно.

– Майка ми беше англичанка. Всъщност аз израснах в Англия, мислейди, и претендирам, че го говоря перфектно.

– Мисля, че вече е достатъчно опърлена – намеси се херцогът. – Хайде, лельо Юдора, не се опитвай да я прогониш, след като току-що е пристигнала. За Едмънд сега тя е слънцето. Помисли и за щастието на сина ми, ако обичаш. Той вече предпочита нея както пред Роуън Карингтън, така и пред Филип Мерсьоро.

– Никога не съм си и помисляла, че той ще стреля по пауна Рекс – обясни Еванджелин на лейди Пембърли.

Херцогът се засмя и разказа на пралеля си всичко за подаръка, който малкият му син бе получил.

– Едмънд стреля и по въжето, което крепи лодката му за дока. Както можеш да си представиш, не направи кой знае колко поразии.

За огромна изненада на Еванджелин, силно боядисаното лице на старата дама едва не се напука от широката ѝ усмивка, а в зелените ѝ очи заблещукаха весели пламъчета.

– Е, момичето ми, щом си донесла пистолет на едно дете, значи си повече англичанка, отколкото французойка. Благородниците и техните пистолети... Човек би си помислил, че спят с тях под възглавниците си. Баща ми е застрелял повече дървета, отколкото бяха хипохондриците пристъпи на майка ми. Да, добре си направила. Момчето ще се научи да не убива никого, с изключение на разбойниците, премиер-министъра или принца регент²⁴ – и двамата са пълни глупаци, които несъмнено си заслужават куршума – заяви лейди Пембърли и, като се обърна към кръщелницата си, продължи:

– Фелиша, ела и кажи нещо приятно на мадам. Бог знае колко сребърни монети е похарчил баща ти, за да се превърнеш в истинска дама. Имаше предостатъчно време, за да изпробваш прелъстителните си умения върху херцога. Забелязах, че на него му идваше да се размее, но не го направи, тъй като държи на теб. Не съм сигурна, но мисля, че пожъна повече успех с Дрю. Осъзнай се, преди някой от господата да те е изпратил обратно в училище или да те е целунал зад саксията с палмата, за да те окуражи.

---

24. Става дума за Джордж IV (1762–1830), който по това време е принц-регент на баща си Джордж III (от 1811 до 1820 г.), а впоследствие става крал (1820–1830). Под негово владичество монархията губи престижа си, поради опита му да се разведе с жена си заради прелюбодеяние и най-вече – заради екстравагантността и необузданото му разсипничество. – Б.пр.

Фелиша изпърха с русите си мигли към Дрю Халси, а после се обърна към херцога:

– Вярно ли е, ваше благородие? Значи не сте се влюбили в мен? Само ме търпите? О, боже! А аз как ли не опитвах!

После се обърна към Еванджелин и я дари с нещо, подобно на реверанс.

– За мен е удоволствие, мадам. Надявам се, че ще ни простите натрапничеството, но кръстницата настояваше да дойдем на вечеря, като сметна, че тричасово предупреждение е повече от достатъчно. Беше сигурна, че няма да останем гладни, тъй като херцогът има великолепно готвачка. А понеже лорд Петигрю и сър Джон тъкмо ни бяха дошли на гости, тя им предложи да ни придружат. Негово благородие, разбира се, не може да си намери място от радост, че сме тук. Той ни увери, че обожава изненадите.

Лейди Пембърли вдигна безпомощно ръце. А херцогът само каза:

– Щом те видя, Фелиша, започвам да се чувствам стар.

– И аз си мислех същото – кимна лорд Петигрю, но усмивката, която отправи към Фелиша нямаше нищо общо с учтивата намеса на незаинтересован и отегчен възрастен.

– Дрън – дрън! – възкликна момичето. – И двамата с херцога сте само на двадесет и осем – преклонна възраст за жена (нещо, което никога не съм можела да разбера), но за вас, господа, тя означава, че току-що сте съзрели, едва-що надраснали детството и почти готови да доставите удоволствие на една дама с наскоро напъпилите си логическа мисъл, приятни обноски и искреност. Май така смята майка ми.

– Горката ти майка никога не би могла да изрече толкова много думи за толкова кратко време – отбеляза лейди Пембърли.

– Старост – нерадост – въздъхна херцогът. – Може би бастунът е следващата стъпка към нашата разруха, Дрю? Шери, Джон? Еванджелин?

След като шерито бе сервирано, лорд Петигрю отбеляза с плътния си глас:

– Джон, измамник такъв, с нищо не намекна, че вие двамата с мадам вече се познавате!

– Както каза Фелиша, херцогът обича изненадите – намеси се лейди Пембърли. – Казваш, че познаваш родителите й, Джон, така ли?

– Да, милейди. Баща й беше много изтъкнат учен и един от най-красивите мъже, които съм срещал през живота си. Еванджелин е абсолютно негово копие. Моите съболезнования, Еванджелин, наскоро

научих за смъртта му.

Не каза нищо, само леко кимна. Естествено беше той да поддържа версията ѝ.

– Кога я видя за последен път? – поинтересува се херцогът.

– Беше само на седемнадесет. А после се омъжи. Скоро съпругът ѝ умря. За кратко време ѝ се случиха толкова много неща. Животът не е лек, нали?

Не каза абсолютно нищо. В момента ѝ се щеше да държи в ръка един от pistolетите на херцога. И той да бъде зареден. И насочен в главата на Джон Еджъртън.

– Спомням си колко трудно ѝ беше тогава... Майка ѝ беше починала предишната година и всички дами в околността преследваха баща ѝ. А Еванджелин прекарваше по-голямата част от времето си в кленовата горичка. Няколко пъти ми се наложи да я търся, когато им ходех на гости. Какво правеше там, Еванджелин?

– Нищо особено. – Искаше ѝ се да каже, че се е криела от него.

– Кленова горичка? Звучи толкова романтично! – Фелиша сръбна глътка шери и доби изражение, като че ли всеки момент ще го изплюе.

– Явно само ти мислиш така – сръза я херцогът.

Фелиша се обърна към Еванджелин.

– Както вероятно вече сте забелязали, херцогът обича да ме гледа, но не обича да ме слуша. Приказките ми го тласкат към бутилката с бренди – или поне така казва кръстницата.

– Пърхай по-често с клепки и си дръж езика зад зъбите – невъзможно изрече херцогът. – Това, скъпа моя, ще ти осигури много бързо съпруг. – Поклати глава. – Горкият човечец! Представям си го на сутринта след първата ви брачна нощ! Ти ще бъбриш по хиляда думи в минута и ще му обясняваш кое е направил правилно и кое не, при това е най-големи подробности, а накрая ще го засипеш с поръчки за закуската.

– Винаги съм смятала, че на сутринта след първата брачна нощ ще спя непробудно чак до обяд.

След тези думи настъпи гробовна тишина, която най-накрая наруши херцогът:

– Надявам се, че не говориш и насън?

– Ще накарам съпруга си да ти каже. – Усмихна му се с престорена скромност – като немирно момиченце, което съзнава, че го е надприказвало.

– Уж аз отговарям за нея – намеси се лейди Пембърли, – а виж

накъде отидоха нещата. Мадам, ако сте достатъчно близо, пернете Фелиша през ушите. А ти, дете, ако кажеш още една неприлична дума, ще отменя бала за дебюта ти в обществото!

– Не виждам нищо лошо в онова, което тя каза – защити я херцогът.
– В края на краищата остава да се надяваме, че няма да се омъжи за някой тъпанар.

– Значи това трябва да бъдете вие, ваше благородие! – Фелиша склочи ръце на гърди и задиша учестено. – Чувала съм мама да казва, че сте такъв експерт по жените... Истински развратник! Но тъй като сте херцог, никой не се осмелява да го изрече в очите ви!

– Направо ще повърна! Аз не съм развратник, Фелиша. Аз съм улегнал човек, грижлив баща и щедър домакин.

– Да, да, момчето ми – кимна лейди Пембърли. – Няма нищо лошо в това, че си скандален. При този вдъхновяващ вид! Да, момчето ми, дори и зряла жена като мен не може да не забележи как въздействаш на всички, независимо дали го съзнаваш. А освен това имаш значително повече мозък от това нахално осемнадесетгодишно куфарче, което ми натресоха като кръщелница.

– Кръстнице, а аз си мислех, че ме обожавате от мига, в който съм се появила на бял свят! Казвали са ми, че вие сама сте молили и настоявали да станете моя кръстница. Не е ли вярно?

Лейди Пембърли само повдигна безпомощно вежди. Лорд Петигрю се обърна към Еванджелин:

– Не им обръщайте внимание, мадам. Те така си говорят, откакто се познаваме с херцога – а това са много повече години, отколкото ми се иска да си призная. В действителност са твърде привързани един към друг.

– Да... – Еванджелин отпи бавно от шерито си. – Виждам.

– Всъщност – засмя се лордът, – познавам Фелиша от бебе. Тя е непоправима. Това я поддържа във форма. Пък и така е винаги в центъра на вниманието – а това е място, където тя обожаваш да бъде.

– Вие не я харесвате, лорд Петигрю?

– О, не, не ме разбрахте! – Озари го ослепителна усмивка. – Всъщност аз смятам да се ожена за малката нахалница. Но искам първо да изкара Сезона²⁵ си. Всяко момиче заслужава поне един Сезон, преди да стане съпруга. Смятам, че ще бъде прекрасна юнска булка. – Направи

---

25. Развлекателен период за висшето общество през определена част от годината (обикновено пролетта и част от лятото). – Б.пр.

пауза, обърна се към камината и притеснено допълни: – Питам се обаче какво ли ще каже след първата ни брачна нощ? И има ли смисъл да се тревожа?

– Въздържам се от коментар. Фелиша знае ли вече за щастието, което я очаква?

– Не откривам ли във въпроса известна ирония? Ще узнае скоро... – Замълча за миг, а после извика: – Фелиша, тъкмо казвах на мадам, че на двамата с Джон ни се налага да говорим с езика на знаците, когато сме в твоята компания, защото не можем да се вредим да кажем и думица.

– Не ти вярвам, Дрю! – Фелиша бързо се приближи. Вдигна към него сините си искрящи очи и го погледна така, сякаш го познаваше по-добре от всеки друг на света. Сръга го в ребрата и каза през смях: – Не съм ви виждала досега да го правите. Какъв е този език? Покажи ми!

Херцогът не откъсваше поглед от дългогодишния си приятел Джон Еджъртън, който пък наблюдаваше Еванджелин. Като ястреб, хищно дебнещ безпомощна полска мишка. Какво ставаше тук? Каква връзка е имал той с нея, когато тя е била само на седемнадесет – почти дете? Или това бе ястреб, приковал очи в женската? Не можеше да разбере значението на погледа, с който Джон Еджъртън я съзерцаваше. Но със сигурност излезе от релси.

– Какво, по дяволите, става с теб, момчето ми? – извика лейди Пембърли. – Ченето ти е увиснало от гняв, а може би и от леко безсилие. Да не си загубил някакъв облог. Басирам се, че е било за кобилка. От онези, двукраките!

Херцогът се засмя, обърна се към възрастната жена и отвърна:

– Скъпа ми госпожо, искрено се съмнявам в кралството да има мъж, който би се обзаложил с мен за подобно нещо. Хвърли поглед към Еванджелин, която стоеше до камината, втренчена в пламъците и напълно изолирана от всичко и всички. – Или пък жена.

Лорд Петигрю се изсмя.

– Каза ли ви го, госпожо? Аз лично не бих се обзаложил, а ти, Джон?

– Май наскоро дочух, че херцогът е загубил дама, която много е искал отмъкнал му я е един негов приятел, Филип Мерсборо. Вярно ли е, Ричард?

– Да. Никой не обича да го лишават от нещо, което си е въобразявал, че иска. Но в този случай това беше за добро.

Еванджелин чу последните му думи. Всичко останало ѝ бе като в

мъгла само неговите думи бяха кристално звънки и ясни. Някоя жена го е изоставила?!

– Не! – Каза го на глас, приковала погледа си върху него. – Абсолютно невъзможно! Не го вярвам. – После се стресна, осъзна какво бе изрекла и допълни остро: – Опасявам се, че започвате да звучите твърде самонадеяно, ваше благородие.

Кларъндън изпита неизразимо задоволство.

– Не, Еванджелин. Наистина я изгубих. Вие сте тая, която настоява, че е невъзможно.

Еванджелин размаха ръце и разля малко шери, напълно изключила, че държи чаша.

– Много съм гладна. Дали вечерята скоро ще бъде готова?

– Хайде, Ричард – намеси се лейди Пембърли, – звучиш така, сякаш сърцето ти е било непоправимо разбито. А истината е съвсем друга. Само гордостта ти бе наранена. Знаеш не по-зле от мен, че Сабрина Евърсли постъпи така, както трябваше. Филип също.

Херцогът кимна, а на Еванджелин обясни:

– Въпросната дама се омъжи за мой добър приятел. Нищо повече. – После се обърна към пралеля си: – Що се отнася до вас, милейди, информаторите ви биха вършили добра работа на Наполеон. Слава богу, че от тях повече няма нужда, защото мръсникът е на заточение. Източниците ви са наистина превъзходни. Ето, мадам дьо ла Валет пристигна едва снощи, а след по-малко от двадесет и четири часа вие се озовавате в Челси за вечеря.

Еванджелин изобщо не беше изненадана. Повече от сигурно бе, че Джон Еджъртън е отговорен за присъствието им тук, а не лейди Пембърли. Отправи поглед към херцога. Искаше ѝ се да му се извини. За онова, което му бе сторила. За онова, което щеше да му причини. За онова, което тя не бе и никога нямаше да бъде.

– Старая се – усмихна се широко лейди Пембърли и разкри няколко липсващи зъба в задната част на устата си. После се изправи внушително. – Надявам се, че Басик се е погрижил да сложат още четири прибора. Лично аз съм готова за вечеря.

Внезапно се обърна и изгледа властно Еванджелин.

– Херцогът ме уведоми, че желаш да останеш в Числи като бавачка на Едмънд. Очаквах да видя повяхнало невзрачно момиче с хладен темперамент и без никакви претенции за красота. А ти определено не си нито едното. На моята възраст неочакваното би могло да причини спиране на сърцето, а това е нещо, което никак не би ми се искало да стане.

– Нито пък ние го желаем – намеси се херцогът. – А що се отнася до Еванджелин, при пристигането си тя наистина приличаше на невзрачна мишка. След по-малко от двадесет и четири часа в моята компания вече е разцъфтяла като... ъ-ъм... нарцис. – Потърка демонстративно брадичка и запита с престолено недоумение: – Нали така се казваше онова жълто, доста жилесто цвете?

– Не бих определила мадам като жилеста – обади се Фелиша. – Напротив.

– Само от вас мога да се надявам на подкрепа, Фелиша.

– Подкрепа ли? – изсумтя лейди Пембърли. – Рисквано е да се очаква подобно нещо от госпожица Бърборана. Сигурно ще ме вкара в гроба, докато ѝ намеря съпруг, за предпочитане – глух. Доведох само нея тази вечер, а не някоя от другите чаровни млади дами, които са под мое попечителство, за да не бъде обвинена от херцога, че си пъхам носа в неговите работи. Но ти все още не си женен, Ричард. Само един наследник изобщо не е достатъчен. Така че внимавай, момчето ми. Нито дума повече няма да излезе от устата ми по повод мрачното ти настроение през последните седмици. Горката ти майка вече се чуди какво да направи, за да те развесели.

Херцогът дръпна шнура на звънеца. Според Еванджелин твърде рязко. За какво мрачно настроение ставаше въпрос? Спомни си, че снощи, когато се появи в библиотеката, поведението му бе далече от предетавите за обаятелност. Какво ли се бе случило?

Много скоро ѝ се удаде да разбере, защото лорд Петигрю прошепна:

– Съжалявам, Ричард. Все още не сме хванали човека, убил Роби Фарадей. Знаем, че в министерството има шпионин, но засега самоличността му остава пълна загадка. Ала всъщност кого се опитвам да заблудя?! Шпионите са вероятно много повече от един. Това побърква всички ни.

Еванджелин бавно изрече:

– Не ви разбирам, лорд Петигрю. Наполеон вече не е на власт. Защо все още има шпиони?

Усети, че Джон Еджъртън я наблюдава смутено. Защо? Защото забелязва, че навлиза във води, в които може да се удави? Или се страхува, че ще се обърне против него?

Дрю Халси се усмихна на изключително красивата жена, която бе висока почти колкото него.

– Когато има повече от един човек, мадам, има и повече от една

идея. И щом идеите станат две, при това и двете ожесточено отстоявани, се поражда свирепо разногласие. Все още има хора, които искат Наполеон да се върне на престола. По тази причина в страната и до днес действа добре разработена шпионска мрежа.

– И един от тези шпиони е убил човек, познат на херцога?

– Да. Робърт Фарадей беше добър приятел на всички ни.

– А вие, лорд Петигрю, работите за правителството, така ли?

– Да. Както и Джон, а и херцогът от време на време.

Еванджелин не вярваше на ушите си. Как може Ошар да очаква от нея да свърши нещо, след като херцогът е толкова вътре в нещата? Бил е убит негов приятел. Вероятно – от Джон Еджъртън. И сигурно по заповед на самия Ошар.

– Всички правим каквото можем, не съм ли прав, Еванджелин? – Въпросът дойде от сър Джон.

– Достатъчно! – кресна херцогът.

Не искаше да мисли за Роби и за безсмислената му смърт. Защото го болеше. Защото така го разяждаше отвътре, че му идеше да завие.

– Крайно време е да отидем в трапезарията. – Кларъндън поведе гостите си.

Четиринадесета глава

– Ще се присъедините ли към мен за по едно бренди в библиотеката?

Беше късно. Огромният стенен часовник отдавна бе отброил единадесет. Нямаше никакво желание да отива с него. Искаше ѝ се да пропълзи под завивките на леглото си и никога да не си покаже носа навън. Ала знаеше, че не трябва да му позволява да забележи, че нещо не е наред. Затова кимна усмихнато в знак на съгласие, като че ли точно това е чакала. И си спомни какво ѝ бе казал Джон Еджъртън на път към трапезарията: „Винаги съм знаел, че ще ставаш все по-красива. Нали си спомняш колко много те желяех!“

„Аз бях само на седемнадесет“, му бе отговорила тя.

„Достатъчно голяма“, бе свил рамене той. „Жените са винаги достатъчно големи. Но ти ми обърна гръб. Каза на баща си, че съм прекалено стар. Не се и съмнявам, че онзи мръсник се е съгласил с теб. Бях сигурен, че някой ден ще ми падне в ръцете.“ – Бе погалил бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си. – „Както и ти, разбира се. Сега ще правиш точно онова, което аз ти кажа, Еванджелин!“

И беше прав. Стискаше и двамата в лапите си.

Тогава му се бе наложило да прекрати разговора, тъй като херцогът се бе обърнал към тях и ги бе изгледал смръщено. Забелязал това, Еджъртън бе направил следния коментар: „Е, не искам да го карам да ревнува. Радвам се, че той вече те желяе. Това ще улесни доста нещата, ако случайно разбере за теб и твоята... ъ-ъм... мисия.“

„Съмнявам се, че би ги улеснило“, бе отвърнала тя. „Ти си убил един от приятелите му. Нищо не би го спряло да си отмъсти, още по-малко една жена, която просто е искал да вкара в леглото си.“

Щом влязоха в библиотеката, Кларъндън отиде до барчето и наля две чаши бренди.

– Ароматно е... Гъсто и греховно...

Чашите звъннаха. Кларъндън я наблюдаваше.

– Какво мислите за пралеля ми Юдора и за Фелиша?

– Лейди Пембърли бди над вас като орлица. А Фелиша никога не би отегчила някого.

– А за лорд Петигрю?

– Чаровен! Възнамерява да се ожени за Фелиша.

– Не викайте дявола! Той ли ви го каза?

– Естествено. Предположих, че вие вече знаете. Каза ми също, че ще я уведоми за късмета ѝ, когато му дойде времето. Иска да я остави да си изкара един Сезон на спокойствие, преди да се оженият.

– Боже мой! – Кларъндън обърна на един дъх остатъка от брендито си и се вторачи в камината. – Боже мой! Неведоми са пътищата към човешкото сърце.

– Мисля, че те великолепно си подхождат.

– А сега ми кажете какво мислите за Джон Еджъртън.

Всъщност целият разговор бе заради него – нищо друго явно не го интересуваше. Прелюдията свърши. Сега нямаше търпение да узнае истината. И Еванджелин нямаше никаква причина да не му я каже – или поне значителна част от нея. Затова повдигна брадичка и заяви:

– Не го харесвам.

– Защо?

– Искаше да се ожени за мен. Бях само на седемнадесет. Сър Джон беше твърде стар и баща ми му го каза. Не очаквах да го видя тази вечер. Ала щом е ваш приятел, ще се държа учтиво с него, ако ми се наложи отново да бъда в компанията му.

Херцогът си отдъхна и остави чашата си. Почувства се значително по-добре, което бе абсурдно. Да се пали така само защото Джон я познаваше и се взираше в гърдите ѝ!

– И Джон, и Дрю работят за правителството. Всеки от тях следва отговорното поприще на баща си. – Херцогът направи пауза. – Знам, че мразите Наполеон. За съжаление, наоколо все още се спотайват негови шпиони. Но не се тревожете. Тук сте в безопасност. Ще се погрижа лично за това.

Еванджелин се вторачи в него. После само кимна – много, много бавно. Накрая тишината стана непоносима.

– Уморена съм. Денят беше тежък и пълен с изненади.

– На всичко отгоре и пралеля ми! Непрекъснато се тормози за мен. Искаше да се увери, че няма да убиете Едмънд в леглото му. Повярвайте ми, ако имаше и най-малките съмнения, щеше да се нанесе тук без дори да чака разрешение, и да се настани на пода до леглото ви, за да ви държи под око.

– Явно наистина много ви обича.

Кларъндън се приближи бавно, закова се пред нея и сведе поглед към лицето и.

– Радвам се, че сте тук. – Каза го тихо.

После нежно погали лицето ѝ с кокалчетата на пръстите си, както бе направил и Еджъртън. Но сега Еванджелин не се дръпна.

– Ще се грижа за Едмънд...

– Знам. Ако не го бях почувствал, щях да ви захвърля в някоя канавка. Смешно, нали? А сте тук само от двадесет и четири часа.

– Вече почти тридесет. Макар че имам усещането, че е минало много повече време. Радвам се, че дойдох. Надявам се, че нямате нищо против.

– Имам нещо против някои неща, но вие не сте едно от тях. – Кларъндън ѝ се усмихна.

Изведнъж Еванджелин се скова. Ръцете ѝ неволно легнаха върху гърдите.

– Отново ме гледате.

– Невъзможно е да не го правя.

– Не, имам предвид, че отново съзерцавате някои мои части.

– Невъзможно е да се въздържа.

– Лягам си!

Кларъндън отстъпи няколко крачки назад. Не го искаше, но го направи. Жадуваше да погали гърдите ѝ. Затвори за миг очи и като че ли чувства мекотата на бялата ѝ плът.

– Лека нощ, Еванджелин.

Отвори очи и се втрени в тъмнината. Разтри влажното си чело и отметна падналата на лицето си коса. Поредният кошмар. Ала беше толкова истински! Все още чуваше жестокия и смразяващ глас на Ошар: *„Прекалено си невинна за своите деветнадесет години, мадмоазел. Ще трябва много да внимаваши херцогът да не ти вдигне полите и да не те обладае без дори да осъзнаеш какво става. Внимавай неопитността да не подведе здравия ти разум. Животът на скъпия ти баща зависи от бистрата ти глава и от изпълнението на задачата.“* После леко бе потрил ухото ѝ между пръстите си. Тя се бе дръпнала рязко, а той се бе изсмял.

Стана, облече вълнения си халат, нахлузи старите си домашни пантофи и излезе. Искеше да избяга от съня. Страхуваше се, че там пак ще се сблъска с Ошар. Реши да потърси в библиотеката нещо интересно за четене. Вдигна свещта високо пред себе си и тръгна по коридора.

Огромният замък тънеше в тишина. От време на време нещо проскърцваше или простенваше и Еванджелин се заковаваше за миг, но

носле пак продължаваше. Големият часовник на най-горната площадка на централното стълбище възвести един. Струваше й се, че е много по-късно. Тъкмо слизаше, когато вратите на главния вход внезапно се отвори-
риха с трясък. Замръзна.

Беше херцогът. Луната разля светлината си по него. Кларъндън затвори вратите с ритник и се насочи с не особено уверена стъпка към обширното фоайе. Еванджелин промълви:

– Ваше благородие?

Той извърна рязко глава и прикова поглед в нея. После прокара пръсти през разрошената си коса и промърмори някакво проклетие. Накрая каза:

– Еванджелин? Какво, по дяволите, правите тук? Защо не сте в леглото си?

– Имах кошмар. Отивах до библиотеката, за да си избира някоя книга. Съжалявам, че ви стреснах.

– Ще дойда с вас! – Кларъндън се приближи и пое свещта от ръката й. – Ако искате, можете да ми разкажете този кошмар.

Беше пиян. Защо ли е ходил да пие навън? И къде ли е бил? Какво ли го тормозеше толкова много? Дали е само смъртта на приятеля му?

Последва го в библиотеката. Кларъндън рязко съблече палтото си, издърпа ръкавиците и се тръшна на фотьойла пред камината. От огъня бе останала само тлееща жарава. Еванджелин се приближи.

Херцогът мълчеше. Направи още една крачка и нежно докосна рамото му.

Топлината на ръката й го прониза. Обърна се бавно и я сграбчи в своята.

– Защо ме докосваш?

– Защото сте тъжен и сте много далече оттук. Не искам да сте нещастен.

– Аха...

Стисна още по-силно ръката й.

– Моля ви, не я чупете, ваше благородие. Как ще контролирам Едмънд само с една?

Сведе поглед, а после рязко я пусна.

– Простете ми, Еванджелин. – Облегна глава на фотьойла и притвори очи. – Виждате, че съм пиян.

– Да. И се питам защо. Какво ви тревожи?

Тъмните му очи се втренчиха изпитателно в нея.

– Често ли имате кошмари?

– Не. Просто последните седмици бяха доста трудни за мен. Къде сте ходили толкова късно? И защо изобщо е трябвало да излизате, за да пиете?

– Мадам, не съм длъжен да давам отчет на никого, още по-малко на една млада вдовица, която е сама с мен в библиотеката след полунощ само по нощница. И на всичко отгоре ме докосва.

Еванджелин клекна и вдигна очи към потъналото му в сянка лице.

– Нощницата и халатът ми са по-скромни и от монашески. Не се опитвайте повече да ме поставяте в неудобно положение. Досега се справяте доста успешно. Просто ми е мъчно, че сте нещастен. Притеснявам се за вас.

– Нямам нужда от втора майка!

Кларъндън присви очи – не само че бе по нощница и халат, а и косата ѝ бе разпусната и се стелеше на вълни по раменете ѝ.

Протегна ръка и започна да я навива около пръстите си.

– Не мисля, че бе много разумно от ваша страна да идвате тук с мен, Еванджелин. Били сте омъжена – не сте невинна. Знаете отлично какво искат мъжете от жените.

– Вие ми взехте свещта...

Продължи много бавно и нежно да навива косата ѝ.

– Ще ви позволя да се придържате към тази малка лъжа – поне засега. Значи удоволствието от моята компания за вас е без никакво значение?

Никога не бе предполагала, че е възможно да съществува мъж като него. Усещаше как пръстите му си играят с косата ѝ и я придърпват все по-близо и по-близо. После се приведе към нея. Обходи нежно линията на челюстта ѝ.

Еванджелин остана абсолютно неподвижна, макар че всяко негово движение възпламеняваше цялото ѝ същество. Не би помръднала, дори в този момент да избухнеше пожар. Просто притвори очи и зачака.

– Казах ли ви, че косата ви е разкошна?

Отвори очи и го видя да потърква нежно един дебел кичур в бузата си. В погледа му премина облак от гняв или може би болка – не бе сигурна кое от двете.

– Ваше благородие? – Сключи пръсти около огромната му ръка. – Аз не съм ваша майка. И нямам никакво желание да бъда. Просто искам да бъдете щастлив. Заради онази жена ли е, дето се е омъжила за другия, за Филип Мерсборо?

Много бавно Кларъндън се отдръпна. *По-добре да си беше*

затваряла устата. Искаше го до себе се, искаше да я докосва. Усети хлад. А тя го предаваше.

Видя го как отправя поглед към камината. Косата ѝ все още бе уви-та около пръстите му.

– Сабрина? Не, тя не ми разби сърцето, Еванджелин. Други неща ме карат да се побърквам от безпомощност. – Въздъхна. – Вие сте романтичка, като повечето жени. Не, аз не я обичах и тя не ми разби сърцето, каквото и да означава това. Понякога си мисля, че подобно чувство е над моите възможности. Но я желяех. Желяех я в леглото си, а това, Еванджелин, е нещото, което мъжете обикновено искат от жените. Бра-кът е нещо, което обществото ни налага, за да сме сигурни, че сме съз-дали наследник.

– Не мога да повярвам, че го казвате! Има любов! Слушала съм за нея. Чела съм за нея. Не може да е измислица. Това, че аз никога не съм я изпитвала, не означава, че я няма.

Осъзна какво е казала. Млъкна и застина.

– Аха, отново се връщаме към достопочтения Андре, този невероя-тен мъж, който е бил ваш съпруг. Значи не сте го обичали. Брак по смет-ка? Все пак ме разбирате – един мъж се жени за една жена, за да може да спи с нея когато и където си поиска.

– Андре не беше такъв. И бракът ни не беше по сметка.

– Но вие не сте го обичали!

– Обичах го. Просто разсъждавах абстрактно.

В тъмните му очи се появи някаква напрегнатост, която еднове-менно я плашеше и възбуждаше.

– Лъжете много по-умело, отколкото несъзмнено говорите френски. Ще се наложи да ви покажа, не, да ви припомня, как в действителност стоят нещата между мъжете и жените.

Сведе глава. Топлият му дъх опари слепоочията ѝ. Усети как пръс-тите му се плъзгат нежно по врата ѝ, а когато устните му докоснаха ней-ните, почувства нещо, неизпитвано досега. Беше като гореща мощна вълна в корема ѝ, която се разля и обхвана цялото ѝ тяло. Искаше ѝ се това да продължи вечно. Езикът му леко натисна устните ѝ. Тя ги отво-ри и го пое. Без да осъзнава какво прави, се надигна, обгърна раменете му и го привлече към себе си. Кларъндън обсипа с нежни милувки очи-те, бузите, връхчето на носа ѝ. После се отдръпна за момент. Очите му се сведоха към гърдите ѝ. Пръстите му сякаш сами се плъзнаха надолу и жадно замачкаха плътта ѝ през памучната нощница и вълнения халат.

– М-м-м. – Тялото ѝ се отпусна в ръцете му.

– Прекалено много дрехи...

Еванджелин не помръдна. Съвсем престана да диша, когато разтвори халата ѝ. Не откъсна поглед от него, докато развързваше връзките на ношницата ѝ. Какво правеше? Не познаваше изобщо този мъж, а всеки миг той щеше да зърне гърдите ѝ. Знаеше, че трябва да го спре, но не направи нищо. Единственото, което искаше, бе да усети ръцете му върху кожата си.

Потрепера, когато те се вмъкнаха в отворената ѝ ношница и повдигнаха гърдите ѝ. Пое си дълбоко въздух. Гърбът ѝ се изви в дъга. Никога не си бе представяла, че съществува подобно чувство. Беше прекалено разтърсващо и в същото време – като че ли недостатъчно.

– Отдай ми се цялата! Бях сигурен, че си красива. Кожата ти е много бяла, Еванджелин, а гърдите ти изпълват ръцете ми. Приятно ти е да те докосвам, нали? Приятно ти е ръцете ми да изгарят плътта ти.

Приведе се напред. Отново започна да я обсипва с целувки. В същото време ръцете му не преставаха да я гаят.

В този момент тя го предаваше! Осъзнаването на жестоката истина се стовари безмилостно върху раменете ѝ. Еванджелин се отдръпна бавно. Ръцете му застинаха на гърдите ѝ. Почувства се натежала и, странно защо, много гладна. Взря се в устните му, после в тъмните му очи.

– Съжалявам, ваше благородие, не трябваше да идвам. Много съжалявам.

– Не, аз съм този, който трябва да съжалява... – Сякаш въздъхна, но не отдръпна ръце от гърдите ѝ. – Много си красива! Никога не съм си представял, че ще ми бъде толкова трудно. – Пак сведе поглед към ръцете си, които продължаваха да гаят гърдите ѝ. – Трябва да те пусна. Сега! – Челото му се сбърчи от болка, когато се откъсна от нея. Прибра ръце в скута си и ги стисна. Отпусна глава на облегалката на фотьойла и притвори очи. – Няма да ви опозоря. Вие сте под мое покровителство. Трябва да ви осигуря пълна безопасност. Моля ви, загърнете се, Еванджелин. Моля ви! Не трябва повече да ви докосвам. И без това ми е достатъчно трудно да спра.

Втренчи се в него – безмълвна и бездиханна. Херцогът отвори очи и се взря в нейните.

– Тялото ви откликва великолепно на мъжките ласки, Еванджелин. Непорочният Андре е имал голям късмет с вас.

– О, не! Всъщност това е първият път, когато... О, боже! Съжалявам.

Но не направи нищо, за да прикрие голотата си. Херцогът се

загледа в сведената ѝ глава. Безспорно бе много страстна. Какво ли щеше да стане, ако не го беше спряла? Вероятно той сам щеше да се спре. Нещо в думите ѝ обаче го озадачи. Поклати глава. Беше пиян. Всичко му се струваше странно, когато бе пиян, а тези дни му се случваше твърде често. Крайно време беше да се върне към живота си – такъв, какъвто беше преди Сабрина и преди подлото убийство на Роби.

И да докаже сам на себе си, че държи здраво юздите на собствената си съдба.

– Завържете нощницата си!

Еванджелин не помръдна. Очевидно не бе в състояние. Кларъндън завърза нощницата и притвори халата ѝ. После се облегна назад и подпря брадичка на юмука си. По кожата му още пробягваха тръпки от допира с нея.

– Съпругът ви вероятно е бил егоист и не му е пукало за вашето удоволствие?

Поклати глава, опитвайки се да си събере мислите.

– Не разбирам какво искате да кажете.

– Искам да кажа, че вие копнеете да ви докосвам, да ви доставям удоволствие. Бяхте отстъпчива и отзивчива и харесвахте всичко, което ви правех. Не ви ли беше приятно съпругът ви да ви докосва и да ви гали?

Втренчи се в него, неспособна да отговори. Пък и какво ли би могла да каже?

Погледна я така, сякаш всеки момент щеше да я удуши. После се отдръпна и изрече хладно:

– Подобно нещо никога няма да се повтори, докато живеете под моя покрив. Не желая да ме намразите или да започнете да се страхувате от мен.

Еванджелин кимна, без да смее да вдигне глава. Похотта отново запали слабините му.

– Трябва да се връщате в леглото си, Еванджелин. Вече е много късно.

Остана загледана безмълвно в него. Накрая изрече с необяснима тъга:

– Никога не бих си позволила да се страхувам от вас или да не ви харесвам. Това би значело да ви отдам прекалено много чувства. Но за едно сте прав – случилото се не трябва да се повтаря. Лека нощ, ваше благородие.

Вдигна свещта с треперещата си ръка и бързо напусна

библиотеката, затваряйки тихо вратата зад себе си.

Когато си лягаше, херцогът вече бе напълно наясно със себе си – тази млада жена, която бе зависима от него и която щеше да се грижи за сина му, трябваше да бъде опазена от похотта му. Спомни си за гърдите ѝ и потрепера. Ще замине за Лондон! Тя го съблазняваше повече от всяка друга жена, която бе имал, макар че далеч не бе най-красивата. Нямаше представа с какво точно го привлича така. Дано времето и разстоянието да прочистят мисълта му. Това бе единственото правилно решение.

Петнадесета глава

Еванджелин стоеше в дългата картинна галерия, обляна от утринните слънчеви лъчи, които нахлуваха през ромбоидите на високите прозорци. Беше малко след осем, а вече времето обещавахе да бъде топло като вчера. Вдигна очи към един херцог на Портсмут от седемнадесети век, който гледаше на света с особено строго изражение на издълженото си красиво лице.

– Ваше благородие, баща ми ми казваше, че всички млади мъже, които срещам, са трагично неопитни. Аз добавях, че освен това са и собственически настроени като Анри. Та той винаги искаше да ме държи под око! Да съм с него, все до него, като че ли се страхуваше, че ще отида да се умилквам на приятелите му. А баща ми ме съветваше да бъда търпелива, защото момчетата постепенно стават мъже, както и момичетата – жени.

Спря и сведе поглед към домашните си пантофи. Роклята, която ги докосваше леко, бе на Мариса – муселин в наситено тревистозелено, с красив златист ширит под гърдите и по кръглото деколте. Отново вдигна очи към картината. Изражението на херцога си бе все така строго – очевидно той не проявяваше нито капчица интерес към онова, което му говореше. След снощното преживяване в библиотеката, след като бе усетила ръцете на сегашния херцог върху голите си гърди, тя имаше много поводи за размисъл.

– Но татко не беше прав. Срещала съм и по-възрастни мъже, които той би нарекъл изискани, ала и в тях нямаше нищо, абсолютно нищо освен скука. – Пое си дълбоко дъх. – Сигурно полудявам, щом стоя тук и ви говоря. Наясно съм с това, но поне съм сигурна, че няма да ме предадете. О, боже! Онова, което сторих снощи и което позволих на херцога да направи с мен, беше приказно! Надмина и най-смелите ми очаквания. Всъщност изобщо не трябваше да тръгвам след него. Истината е обаче, че исках да видя какво ще направи и да чуя какво ще каже. Вие мълчите, но ми се струва, че всеки момент ще проговорите. Явно окончателно полудявам.

Херцогът напусна укритието си – бял мраморен бюст на някакъв древногръцки драматург. По лицето му се разля усмивка. Запита се колко ли е изпуснал от монолога. Но дори и онова, което чу, го закова на място. Приказно било! По челото му изби пот. А снощи така му се

искаше да я простре на килима пред камината! И да я целува, докато не заскимти. И да проникне в това красиво тяло. И...

– Ваше благородие! Стоите си тук очевидно без никаква цел. А благородник като вас винаги трябва да си има цел. Да не би да е възникнал някакъв проблем?

Обърна се рязко и само на крачка от себе си зърна Басик – същински оксфордски професор. Икономът си стоеше също съвсем безцелно, а изражението му беше така надменно и решително, както на онзи рисуван херцог, с когото Еванджелин споделяше тайните си. Откога ли беше тук?

– Пристъпваш по-тихо и от сянка, Басик!

– Старая се, ваше благородие.

– Това, което виждам на челото ти, пот ли е?

– Прекалено рано е за потене, ваше благородие, но май имам нужда от кърпичка. Много странен английски февруари. Направо августовска топлина. С какво мога да ви помогна, ваше благородие?

– Нямам нужда от нищо, Басик. Просто чух мадам да говори и се запитах с кого. Оказа се, че с един от моите предшественици. Съмнявам се обаче, че благородникът е склонен към разговори. Ти върви. Аз ще доведа мадам на закуска.

– Да, ваше благородие. – Басик кимна, завъртя се на пети и с достолепна походка се отдалечи по дългия коридор.

– Еванджелин? Стори ми се, че разговаряте с някого.

Последва кратка пауза, след което се чу изпълненият ѝ е вина глас:

– Тъкмо се възхищавах на златните рамки на портретите. Толкова злато!

Тръгна към него. Беше облечена в една от роклите на Мариса, които той много добре си спомняше. Откъде ли Дори е намерила толкова допълнителен материал, за да събере чудесните гърди на Еванджелин. Изглеждаше великолепно. В съзнанието му изплува съвсем ясно споменът как тези гърди проблясваха под оскъдната светлина от огъня снощи. Пое си дълбоко дъх. Нямаше никакъв смисъл.

– Ако някога изгубя всичките си пари, мога да продавам от тези златни рамки. Ще изкарам доста време със средствата от тях. – Не можа да се въздържа да не погледне надолу. – Знаете, че са много красиви.

– Кое? – Много добре знаеше какво има предвид. Осъзна, че не може да откъсне поглед от него, но си наложи и бързо сведе очи.

– Рамките, естествено. А сега бихте ли се присъединили към мен за закуска?

– Да, доста съм гладна. Ще вземем ли и Едмънд?

Херцогът смръщи чело.

– Предпочитам да си изям закуската на спокойствие. Ще го оставим на Елън. После ще бъде мой чак до обяд. Така че вие ще можете да възобновите впечатляващия си монолог с моите предшественици.

Наистина ли я беше подслушвал? И какво ли бе чул? Едва не се спъна.

– Нямате ли главоболие тази сутрин? – Все трябваше да каже нещо.

– Изобщо. Аз съм от малцината щастливци, които след тежка вечер не чувстват нищо повече от лека сънливост. А вие как сте тази сутрин, Еванджелин?

Не промълви и дума. Само впери поглед напред и продължи да върви.

– Бих могъл да ви кажа как бяхте снощи... О, брадичката ви отново се вирна. Не, няма да ви дразня, макар че много се изкушавам. Ще се държа като джентълмен.

Въздъхна дълбоко.

В същото време Еванджелин отчаяно се опитваше да си спомни дали пред портрета е казала нещо за измамата и предателството си. Винаги в душата ѝ беше толкова огромна, че всеки миг можеше да прелее.

Кларъндън я въведе в малка стая, която гледаше към източната мо-рава. Слънцето бликаше през прозорците.

– Виждам, че госпожа Дент е спазила инструкциите ми – издърпа ѝ стола да седне.

Лакеят отстъпи и застана до вратата.

– О боже! – Еванджелин обгърна с радостен поглед платото с кроасани.

– Добро утро, ваше благородие! Мадам! – Госпожа Роли нахлу в бледорозова рокля, с красива валансиенска дантела на деколтето и маншетите и със сатенено коланче в по-тъмно розово под гърдите. Изглеждаше крехка и грациозна, а също и малко странна с огромната халка ключове. – Виждам, че сте забелязали кроасаните. Негово благородие ги поръча специално за вас. Нали сте наполовина французойка. Госпожа Дент се надява да ви харесат.

– Чудесни са, госпожо Роли! Благодаря ви, ваше благородие. Много сте предвидлив.

Още не беше седнал, а тя вече си беше напълнила устата с кроасан. Усмихна ѝ се.

– Не говорете повече. Просто яжте.

Самият той си сервира препечени филийки, яйца и бърбечета.

На госпожа Роли очевидно не ѝ се тръгваше.

– Негово благородие каза, че не харесвате много обилните английски закуски. И тъй като не иска да залинеете, реши, че кроасаните ще бъдат по-подходящи.

Еванджелин погледна към херцога, който тъкмо поднасяше към устата си хапка омлет.

– Да, не бих искал да загубя вашата... ъ-ъм... горна половина.

Госпожа Роли си броеше ключовете и според Еванджелин изобщо не го чу. Инстинктивно обаче се попрегърби.

– Както виждам – госпожа Роли леко я тупна по гърба, – дори се е справила великолепно с роклята. Каза ми, че е стеснила полата, за да разшири други места. А сега ще ви оставя да закусвате спокойно. Все имам толкова много работа. Колкото и да ми се иска, не мога да стоя и да си бърбря с вас.

– Забележителна е – отбеляза Еванджелин, когато тя излезе.

– Наистина. Двете с майка ми са приятелки от години. Бях на дванадесет, когато ми разказа всичко за момичетата. Яжте! Това не е достатъчно.

– Отвратителен сте! – Еванджелин се засмя. – И сте били само на дванадесет?

– Може би и половина – не си спомням точно. Но госпожа Роли ми каза кое какво е, поне в основни линии, като например никога да не докосвам момиче по-нагоре от китката, никога да не позволявам на момиче да ми шепти в ухото и други такива изнервящи неща.

– И защо, за бога? Какво изнервящо има в шептенето в ухото?

– Очевидно толкова близкото присъствие на женско същество до мъжко може да доведе до неконтролируем импулси. Дъхът на момичето в ухото може да предизвика прекриване на граници. – Изправи се и хвърли салфетката си до чинията. – А сега ще ме извините, но обещах на Едмънд да пояздим. Ще се видим по-късно. Вие не бързайте. Е, до обяд.

Половината от закуската бе останала недокосната в чинията му. Еванджелин бавно намаза с конфитюр следващия си кроасан. Захапа го и притвори очи. Какво ли я е чул да казва пред портрета?

Изведнъж почувства хладните сухи пръсти на Джон Еджъртън върху китката си. Потрепера. Осъзна, че е смачкала кроасана. Остави го в чинията и изтри ръце в салфетката. Тази вечер имаше среща с него в заличето. За инструкции. Хапката в устата ѝ загорча. Едва успя да

прегълтне. Бе го забравила за известно време не задълго, но достатъчно, за да се прекърши при нахлулия спомен.

Остана на масата, докато не чу, че херцогът и Едмънд напускат замяка. После бързо се качи в стаята си. Макар че Ошар ѝ бе описал частния плаж и тайната пещера, тя все още не я беше зърнала, което означаваше, че не се намира чак толкова лесно. А трябваше да я открие. Нямаше друг избор. Рискуваше прекалено много, ако закъснееше за срещата.

Преоблече се набързо в една от своите стари рокли и obu стари ботушки. Когато излезе от замяка, утрото вече беше наистина много топло. Това лято в средата на зимата предизвикваше странни усещания. До обяд вероятно щеше да стане горещо. Пое с пълни гърди соления остър въздух. Лекият бриз рошеше косата ѝ. Докато вървеше по дългата зигзагообразна пътека, по челото и на тила ѝ избиха капчици пот.

След като се озова на брега, засенчи с ръка очите си и се загледа на юг. Скалата бе надвиснала над водата, а голото ѝ ръбесто лице тънеше в сянка. Забърза към нея по едрия пясък. Откри пещерата съвсем случайно, препъвайки се в бодливите храсти. Беше съвсем до водата. Между входа ѝ и вълните имаше не повече от една стъпка пясък. Никой не би я видял, освен ако не се оглежда специално за нея.

Входът беше нисък и трябваше да се наведе. После таванът се издигна изведнъж. Направи няколко крачки навътре и потрепера. Стените бяха влажни, а въздухът – пронизващо хладен. Постепенно очите ѝ привикнаха с мрака. Видя, че пещерата е тясна и дълга. Протегна ръка и опипа стените – бяха хлъзгави и покрити с водорасли. Очевидно при прилив пещерата се пълнеше. Изобщо нямаше да е приятно да се окажеш приклещен тук.

Отстъпи няколко крачки и за миг остана неподвижна до изхода. Вдигна лице към слънцето и пое с пълни гърди соления морски въздух.

После излезе навън, огледа морската шир и застина. Наоколо десетина метра херцогът бе нагазил до кръста във одата, понесъл Едмънд на раменете си. Еванджелин се скри обратно в пещерата. Боже господи, какво прави той тук? Предполагаше се, че язди. Морето вероятно бе все още много студено. Вярно, че вчера бе изразил намерението си да поплува със сина си. Но тук? И сега?

Замисли се дали да не остане в пещерата, докато херцогът и Едмънд не си тръгнат, но забеляза, че приливът бързо настъпва. Не искаше да се мокри. Още по-малко пък – да се удави.

Не можеше да тръгне на юг, защото скалата там навлизаше навътре във водата. Тогава на север, откъдето дойде. Излезе с високо вдигната

глава и си заподсвирква под топлия бриз.

Нямаше намерение да поглежда към него. Но погледна. Никога не беше виждала гол мъж. Беше само на шест метра от нея. Виждаше го много ясно, дори прекалено ясно. В този момент той вдигна Едмънд над главата си и го хвърли във водата. Никога не бе съзнавала така мъжкото въздействие – всъщност до снощи, когато той я бе докосвал и целувал. А сега бе пред нея, съвсем гол и в абсолютно неведение за присъствието ѝ. Никога не си бе представяла, че един мъж може да изглежда така. Баща ѝ безспорно бе много красив, но той бе слаб и деликатен, без никакви мускули. Докато херцогът беше висок, мускулист и космат – от гъстата мокра черна коса, през гъстите черни косми на гърдите, та чак до гъстите черни косми на слабините. Изпиваше го с очи. Изгаряше от бясно желание да се втурне към него, да го събори по гръб на пясъка и да го притисне с тялото си.

Знаеше, че мъжът има фалос. Установи, че не го намира за плащещ или грозен. Херцогът просто изглеждаше различен. После чу как Едмънд изписква от удоволствие и видя някаква плетеница от ръце и крака. Когато се изправиха, детето бе увиснало на гърба на баща си, увило ръце около врата му. Херцогът казваше:

– Добре, Едмънд, достатъчно. Десет минути, не повече, иначе ще замръзнем и ще се превърнем в шушулки.

Трябваше да си тръгне. Той все още не я беше видял. Трябваше да си тръгне веднага. Еванджелин забърза към един гъсталак и се скри зад него. И продължи да наблюдава. Едмънд пищеше от удоволствие. После каза нещо, посочи към една чайка и херцогът се засмя. И двамата потреперваха от студ.

Гледаше как мускулите му играят, докато гази във водата и носи Едмънд на раменете си. Още малко! Имаше още време.

Но не и срам.

Шестнадесета глава

– Татко, татко! Виж, Ева е там! – Едмънд размахваше ръце като обезумял. – Дошла е да ни гледа как плуваме. Много се радвам! Защото май не ми повярва, че съм добър плувец.

Жребият беше хвърлен. Хванаха я. Чу как херцогът вика:

– Виждам я, Едмънд. Да, ето я там, на не повече от двадесет метра от нас. Вероятно сега върви насам, тъй като е разбрала, че не може да избяга по другия път. Нека я изчакаме. Сигурен съм, че ще ни каже дали ѝ е харесало плувното ни представление.

Еванджелин се закова на място. Кога ли бе забелязал, че е там и че го наблюдава като омагьосана? Сега стоеше до глезените във водата, вълните се плискаха леко около краката му, а той се променяше. Преди изобщо не бе изглеждал чужд или плашещ, но сега се променяше. И то бързо. Не помръдваше. Стоеше и я гледаше, и се променяше, и растеше, и се втвърдяваше все повече и повече. Ако беше на негово място, би избягала или би се покрила с нещо, но той не го направи. Продължаваше да си стои там, с Едмънд на рамене, усмихваше ѝ се и продължаваше да се променя пред очите ѝ. О, боже!

Накрая се засмя, смъкна детето и го постави на пясъка.

– Донеси кърпите, Едмънд, и се увий добре. Не искам да настинеш. Вероятно братовчедка ти Ева ще се присъедини към нас.

Тя не помръдна дори на сантиметър.

– Ева! – Едмънд вече бягаше към нея и едновременно с това се бърсеше. – Видя ли ни? Татко ме хвърляше във водата и аз плувах като морски костур! Той каза, че трябва много да внимавам, да не би някой рибар да се опита да ме хване, защото съм като риба. Може и да ме опържи в тиган и да ме изяде. Ела да кажеш „здравей“ на татко!

Какво можеше да направи една очарована и изгубила ума и дума жена? Еванджелин тръгна с детето. Херцогът вече си беше завързал кърпа около кръста, а друга бе метнал на раменете си. Възелът на долната изглеждаше добре стегнат, но тя знаеше, че би могла да го развърже за секунда.

– Татко каза, че дамите не могат да плуват!

Едмънд падна на колене и започна да събира пясък на купчини, да го потупва и да го оформя като кули на замък. После се зае да копае ров.

– Баща ти греша. Хайде, Едмънд, облечи се, за да се затоплиш.

Какво строиш?

– Татко никога не греши, братовчедке Ева. Строя Челси.

– Може – обади се херцогът, – да ви науча да плувате още по-добре.

– Нямам нужда от уроци. Аз съм риба, също като Едмънд. Но по-скоро змиорка.

– Обличай се, Едмънд! А вие ще ми кажете какво правите тук, Еванджелин.

– Уж е февруари, а е толкова топло. Излязох да се по-разходя. Без да се усетя, съм стигнала до тук и ви заварвам без дрехи. Сега поне сте увит с кърпа, макар че това не е същото като да сте с бричове и риза.

– Ясно. Значи пейзажът наоколо ви е приятен?

– Разбира се. Израснала съм в провинцията. Природата е невероятно красива... Особено по крайбрежието...

Знаеше, че е много добре сложен. Също като баща си играеше бокс в клуба „Джентълмен Джаксънс“ и бе здрав, мускулест, без грам тлъстина. Отправи й усмивка като крадец, забелязал сребърен поднос.

– И аз със сигурност бих се наслаждавал на пейзажа, ако се разхождах, а вие излизайте от морето.

Еванджелин онемя. Никога не бе допускала, че е способна на подобно нещо. Никога! Тя, младата изискана дама, да не е в състояние да мисли за нищо друго, освен как да скочи върху него и да го целува, целува, докато остане без дъх! Смяташе, че той ще продължава да я дразни и да й поставя словесни капани, защото бе много добър в това, но неочаквано очите му потърсиха лицето ѝ и станаха замислени.

– Трябва да се върнете в замъка, Еванджелин. А аз ще се погрижа Едмънд да не разгласи на целия свят, че братовчедка му Ева е гледала него и баща му как плуват.

Еванджелин отправи поглед към морето, а после очите ѝ се заковаха върху херцога.

– Не мога да повярвам, че го правя.

– Кое?

– Знаете много добре какво. Стоях си тук и не откъсвах поглед от вас. И онова, което направих снощи... Аз не съм такава. Не знам какво ми става. Съжалявам. Просто не съм на себе си. В интерес на истината, изобщо не знам коя съм. Всичко е много трудно и объркано.

С тези думи се завъртя на пети и пое нагоре по скалната пътека, без да се обръща назад.

Еванджелин се бе отправила към трапезарията за обяд, когато дочу как госпожа Роли казва на Басик:

– Той ще ми липсва, господин Басик. Чудя се защо трябва да се връща в Лондон? При това в петък.

Басик отговори нещо, но Еванджелин не можа да разбере какво. После гласът на госпожа Роли звънна като неделни църковни камбани:

– Позволих си да се надявам, че след пристигането на мадам негово благородие с радост ще се задържи по-дълго тук.

– Е, негово благородие никога не действа според очакванията – обобща Басик.

Когато Еванджелин стигна подножието на стълбището, двамата вдигнаха очи към нея и ѝ се усмихнаха. Изражението на госпожа Роли ѝ подсказа, че вече е разбрала, че тя знае за заминаването на херцога. Толкова скоро... Не искаше той да заминава толкова скоро. С ужас осъзна, че така всъщност улеснява задачата ѝ. Защо?

– Добър ден, мадам – поздрави я Басик.

– Надявам се, че не са пристигнали непредвидени гости?

– Изобщо не бих се изненадала – отговори госпожа Роли. – Лейди Пембърли е добра жена, само дето понякога обича да мачка всички около себе си. Няма нищо общо с лейди Шарлот, майката на Роуън Карингтън, която е толкова чаровна и красива, че всеки бърза да ѝ угоди с каквото може или просто да стои и да я съзерцава.

– Доколкото разбирам – обади се с достоплепно изражение Басик, – лейди Шарлот е много ангажирана с котешките надбягвания.

– Това, господин Басик, е несъмнено велик спорт. Но опасявам се, че дори и там съществуват скандали и корупция.

– В котешките надбягвания?! – Еванджелин беше изумена.

Басик кимна.

– Там, където има размяна на пари, винаги се намират хора, които замислят нещо. Проведоха се обаче задълбочени разследвания и повечето от злоупотребите бяха открити и наказани.

– Срамота е, че дори състезанието с котки не е заради самото удоволствие! – Госпожа Роли развя полите на прекрасната си розова рокля.

Дали беше същата, която бе носила сутринта? Еванджелин изобщо не бе сигурна.

– Чух ви да си говорите, че херцогът заминава...

– О, да, много сме разочаровани – отвърна госпожа Роли. –

Надявахме се този път да остане за по-дълго. – Направи пауза и се усмихна. – Но в края на краищата човек никога не знае. А този тревистозелен муселин ви стои разкошно, мадам! Виждам, че Дори е махнала всички къдрички. Много обезпокоителни бяха тези къдрички. Нейно непрежалимо благородие отказваше да приеме, че те придават малко попретруфен вид.

Еванджелин кимна. Мислеше си за Ошар, който бе осведомен за всички подробности от облеклото на Мариса. Бе и казал: „*Ще видите, че няма да ви се наложи да носите дълго парцалите си, мадамозел. Негово благородие ще ви зарине е прекрасни дрехи от гардероба на починалата си съпруга.*“ Тук ѝ бе отправил хладна усмивка. „*И, естествено, ще иска да му платите за тях – това е обичайна практика сред мъжете от неговата класа. А вие ще направите каквото е необходимо, за да не се усети за естеството на задачата ви.*“ *Нова пауза. Потриване на брадичката.* „*Притеснявам се, че ще си загубите ума по него, мадамозел. Глупаво е от моя страна да се тревожа за подобно нещо, след като държа скъпия ви баща на една крачка от смъртта, но все пак съм наясно, че херцогът е мъж, по когото лудват всички жени. Уж англичанин, а както е известно англичаните са големи задръстеняци и грубияни. Съветвам ви при всички случаи да запазите здравия си разум, мадамозел. А ако наистина си разтворите краката за него и решите да му шепнете на ухото, след като ви е доставил удоволствие, нито за миг не забравяйте, че съм опрял дулото на пистолета в главата на баща ви.*“

В този момент ѝ се прииска херцогът вече да е заминал. Ошар се бе оказал прав. Кларъндън не можеше да се сравни с никой мъж, когото тя познаваше. Никога не си бе представяла, че е възможно да съществува такъв като него. И при това мразеше Наполеон. Но скоро тя нямаше да е по-различна от Еджъртън. При тази мисъл ѝ прилоша.

Когато го видя в трапезарията, все още чувстваше пропастта, зейнала пред краката ѝ, и се луташе като обезумяла в търсене на някакво решение на нещо, което ще ѝ помогне да не предава нито него, нито родината си. Кларъндън стоеше до стола си начело на масата. Беше леко усмихнат. Опита се да отвърне на усмивката му, новината така я разяждаше, че лицето ѝ само се сгърчи от болка.

Дяволитите пламъчета в тъмните му очи помръкнаха.

– Какво не е наред?

Брадичката ѝ се стрелна нагоре.

– Не е наред ли? – Боже, толкова прозрачна ли беше! Лош знак за

успеха ѝ и за живота на баща ѝ. – Защо? Всичко си е наред, ваше благородие.

– Преди малко изглеждахте така, сякаш сте загубили домашния си любимец.

Това вече предизвика измъчена усмивка на устните ѝ.

– Вярно е, че много обичах кученцето си Бони. Мина доста време, преди да поискам друго.

– Обезоръжихте ме! Буквално ме изхвърлихте от ринга! Възнамерявах да ви дразня, вероятно да ви накарам да се изчервите за доста освежаващото и неприлично поведение на плажа. Непрекъснато ме изненадвате, Еванджелин. Заповядайте, седнете. А Едмънд можете да видите, след като обядваме.

Освободи лакея и отново се обърна към нея:

– За какво се бяхте замислили?

– Нищо особено...

Трябваше да се превърне в лъжец. Това беше единственият ѝ шанс да оцелее. Вирна брадичка и го загледа как набожда на вилицата си няколко парчета тънко нарязана шунка и ги поставя в чинията си. Трябваше да каже нещо съвсем тривиално, нещо, от чиято безсмисленост ще му прилошее.

– Страхувах се, че двамата с Едмънд ще замръзнете във водата.

– И аз имах подобни опасения, но Едмънд беше непреклонен. Плувахме обаче не повече от десет минути. Често го правим. Ободряващо е, а в същото време вледенява чак костите ти. Не звучи особено логично, но е така. Надявам се, че ме разбирате.

– Мисля, че да.

– Слизаме към заливчето приблизително по едно и също време всяка сутрин. А, да, докато не съм забравил! Видях ви да излизате от пещерата. Внимавайте много, ако решите да ходите отново там. Особено ако приливът настъпва. Като момче веднъж се скрих там от моя учител и хубавичко прогизнах. Същото сполетя и баща ми, тъй като му се наложи да ме спасява. Това беше един от много редките случаи, когато здравата ме натупа.

Еванджелин се усмихна. Опита се да си го представи на годините на Едмънд. Не успя.

– Ще внимавам. Забелязах, че стените на пещерата са влажни и лепкави. Приливът сигурно я пълни догоре.

– Почти.

– Жалко, че човек не може да продължи разходката си на юг.

– Е, надявам се, че останалата част от пейзажа ви е харесала.

Защо не можеше да престане?

– Прав сте. Никога не пропускам възможността да попълня някоя празнота в познанията си.

Кларъндън повдигна изненадано вежди.

– Съмнявам се, че чак съм допълнил познанията ви. И аз съм мъж като вашия съпруг, достопочтения Андре.

Еванджелин едва не се задави с граха. Огромна грешка! „Излъжи!“, помисли си тя. „Излъжи колкото можеш по-добре или затъвай!“ Вирна отново брадичка.

– Не ставайте глупак. Естествено, че не ми показахте нищо различно. Но тази кърпа около кръста ви... беше нова. Всъщност, сега като се замисля, съвсем нова. Не забравяйте, че съм жена от висшето общество, ваше благородие!

– Точно това имах предвид. – Разбра, че ѝ се подиграва, при това с удоволствие. – Видях колко сте висша, след като... Не, няма да кажа нищо повече. Няма да е възпитано от моя страна. Довършете си спокойно обяда, Еванджелин.

Тя поклати глава.

– Стигам до извода, че съм превъзходен обект за тренировки. Остроумието ви никога няма да загуби форма покрай мен.

– Което си е истина, истина е. Но майка ми прави същото е мен. Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Вие имате бързи реакции, винаги сте готова с отговор... Не, по-добре да не продължавам. Може да падна ниско.

– Вероятно вече е време да ви оставя. – Еванджелин се приготви да стане.

– Не, не си тръгвайте. Ще го приема като бягство. Хайде, Еванджелин, признайте си! Вие обичате да печелите словесните дуели с мен!

Седна отново, облакът се и подпря брадичка на сключените си ръце.

– Опитвам се никога да не бягам дори когато си давам сметка, че е в мой интерес. Що се отнася до победата над вас, е трябва да призная, че не сте задръстеняк като повечето англичани.

Херцогът кимна.

– Тъй като сте израснали в провинцията, в областта Самърсет, изобщо не съм изненадан от предрасъдците ви. Изобилие от червенобузести земевладелци. Дребни благородничета с навирени носове и без капчица мозък. Подобна пасмина надали би предоставила на едно будно

момиче изящни примери за остроумие, благородство и елегантност.

– За които вие сте пример?

– Естествено. Искрено се надявам да го казвате без ирония. Та вашият съпруг като онези от Самърсет ли беше? С вързан език? Дрънкаш само с конете си? Абсолютен досадник по време на вечеря? Дремещ в салона след няколко чаши портвайн?

– Разбира се, че не. Той беше французин.

– Тогава ще се опитам да го опиша. Нисък. Много тъмен. С хлътна-ли гърди, мършави крака и клатушкаща се походка. По-скоро мазен, отколкото чаровен. Не се е къпел всеки ден.

Еванджелин разбра, че трябва да си сърба попарата, която сама беше надробила. Бе описала митичния си починал съпруг Андре по образ и подобие на Анри – младежът, който я бе ухаждал във Франция.

– Къпеше се често! – Анри бе пристрастен към одеколona. Толкова мразеше тежката възкисела миризма, която се носеше от него. Намръщи се. – Поне така мисля.

– Мислите, че се е къпал често? Еванджелин, ако към вашия съпруг бяхте проявили поне половината от любопитството, което демонстрирате към мен през тези два дни, сигурен съм, че не бихте имали никакви съмнения по въпроса.

Втренчи се безмълвно в него. Знаеше, че я дели само крачка от пропастта, пред която доброволно бе застанала.

– Ами... всъщност... Андре... той... не съм много сигурна. Разбирате ли, той беше много скромнен джентълмен.

– Прилича ми на идиот, на... – Спря, защото забеляза, че тя е поруменяла. – Простете ми! – Бавно се надигна от стола си. – Той все пак е бил ваш съпруг. Отивам да видя един нов кон. Приятен следобед. Приемете моите най-добри пожелания за хубаво изкарване с Едмънд. – Спря се край стола ѝ и сведе поглед към нея. – Желаете ли да ви донеса нещо на връщане?

Да, би могъл да ѝ донесе нов живот. И свобода на баща ѝ. Поклати глава, без да отрони и дума.

– Добре. А желаете ли по-късно да поездите с мен? Имам малко работа с някои арендатори. Ще ви покажа любимите си места.

„Само още един път“, помисли си тя. „Сигурно няма да е чак толкова фатално да бъда още един път насаме с него.“

– Ще ми бъде много приятно.

– Чудесно. Значи ще се видим по-късно.

Седемнадесета глава

– Буквите са твърде много. Никога няма да разбере коя къде трябва да е. Уж някои думи звучат еднакво, пък имат различни букви. Защо трябва да ги уча всичките?

Еванджелин потупа ръчичката на Едмънд.

– Буквите наистина са много. Ти си напълно прав. И комбинациите са безкрайни. Мисля, че трябва да простиш на всички отдавна починали хора, които са ги измислили, и да приемеш, че всички те съществуват въпреки нашата воля и са си тук завинаги. Нямах никакъв избор по въпроса. Просто трябва да се стегнеш и да се пребориш с тях. Щом аз съм ги научила, какво остава за едно толкова умно момче като теб.

Като че ли успя да го убеди. Но за много кратко.

– А аз си мислех, Едмънд, че искаш да станеш като баща си.

Изведнъж цялото му изражение се промени. Стегна се и изрече властно:

– Аз съм като баща си! Баба ми е казвала безброй пъти, че съм като него и като дядо си. Имах си чудесен дядо, но той после умря като мама и оттогава повече не го видях.

– Баща ти знае да чете и пише. Дядо ти също е знаел. Просто са се стегнали, въоръжили са се с воля и са научили всяка буква и всички думи.

– Права си. Виждал съм татко да чете. Нали не мислиш, че просто се преструва само за да ме въвлече в тази работа?

– Мисля, че той обожава да чете.

Едмънд я изгледа подозрително. Еванджелин сведе поглед, съсредоточи се върху палеца си и уж между другото каза:

– Ако научиш буквите, обещавам ти, че след като баща ти замине за Лондон, аз ще плувам с теб в дните, когато е достатъчно топло.

В интерес на истината не можеше да си представи да натопи дори и пръст в тази ледена вода, но ако времето се задържеше така хубаво... Тъкмо ще научи Едмънд как да плува по-добре от баща си.

Детето я изгледа.

– Да, достатъчно си голяма.

После се приведе да опипа мускулите на ръката ѝ. Еванджелин ги сви.

– Освен това си и силна! За момиче.

Едмънд обаче не го свърташе. Оглеждаше се безцелно наоколо и погледът му се спираше на всичко друго, само не и на картончетата с букви, разпръснати по бюрото.

Еванджелин въздъхна дълбоко и склочи ръце на сърцето си.

– Добре де, ако научиш буквите, аз ще се направя на разбойник и ти ще ме преследваш.

– Мога ли да те застрелям, щом те хвана?

– Да.

Едмънд се усмихна и изправи рамене.

– Добре. Ще ги науча.

– „А“ е за „агънце“, което блее кротко по зелената морава. – Хвана ръката му и му показва буквата. – Сещаш ли се за друга дума, която започва с „А“?

Детето отговори почти без да се замисля:

– „А“ е за „абдал“. Татко винаги нарича Филип Мерсъоро абдал. Но не мога да ти кажа как пък Филип нарича него. Татко казва, че думата не е красива, особено за чувствителния слух на една дама. Съветва ме никога да не я изричам на глас, освен ако не съм сам или с моето пони.

– Добре. „А“ е за „абдал“. Да, „абдал“ е отлична дума.

Продължиха по-нататък. Еванджелин не си позволи да се усмихне, когато Едмънд обяви, че „Г“ е за „горд“, също като баща му. Когато привършиха и тя погледна часовника, с изненада установи колко бързо е минало времето. Тогава прегърна детето, което накрая с гордост бе изписало името си. В този момент вратата на детската стая се отвори и вътре влезе един много висок мъж, толкова слаб, че чак мършав. Бе го виждала няколко пъти, но все още не се познаваше с него. Бе облечен целият в черно.

Едмънд скочи, втурна се към него и сграбчи крака му в прегръдката си.

– Бъниън! Дошъл си да ме спасиш!

– Не съм много сигурен точно кого трябва да спасявам. – По тънките устни на Бъниън пробяга лека усмивка. – Простете нахлуването ми, мадам. Негово благородие предложи да ви освободя от задълженията ви, преди лорд Едмънд да ви е превърнал в окаяна развалина. Аз съм Бъниън, камериерът на негово благородие.

– Виж, Бъниън, вече мога да пиша! Ето, това е моето име. Сам го написах!

За разлика от Елън, най-голямата поклонничка на Едмънд, Бъниън изобщо не се впечатли. Всъщност не удостои детето дори с поглед.

Тъмните му очи не се откъсваха от лицето на Еванджелин.

Тя се усмихна и стана от стола.

– Все още съм далече от разрухата. Едмънд се съгласи да научи буквите и се справи доста добре. Ето, тук написа името си.

Сега вече Бъниън разгледа големите печатни букви с голямо внимание.

– Негово благородие ще остане много доволен. Справихте се добре. – Стисна ръката на Едмънд. – А сега е време да се насочите към леглото си, ваша светлост, и да затворите за малко очи поне за час.

– Ева ми обеща, че ще ми позволи да стрелям по нея, ако науча буквите. Ще ми помогнеш ли да си разработя стратегия, така че да мога да я хвана?

– За мен ще бъде чест да бъда използван за такава мисия! Знае ли мадам какво я очаква?

– Кажи му, Ева! Ти ми обеща да бъдеш разбойник. Аз ще те хвана, а после ще те застрелям.

– Подкуп. Чисто и просто подкуп. Моля те, Бъниън, разработи добра стратегия. Не ми се ще да бъда застреляна след някакво подобие на преследване. А сега да извикам ли Елън?

– О, не, мадам. Аз ще го завия. Той върти Елън на малкото си пръстче.

Херцогът яздеше лениво към Челси, доста доволен от себе си. Беше купил страхотен кон, при това на цена, която го устройваше. Дори бе проявил известно скъперничество. Наследство от баща му. Когато навлезе в двора пред конюшните, зърна Еванджелин, потънала в задълбочен разговор с Маккоумър. В очите му блеснаха весели пламъчета – тя жестикулираше така ожесточено, че не можеше да има и съмнение за какво приказва.

– Тази сутрин не можах да раздвижа Доркас, Маккоумър. А виж Императора. Изглежда направо величествено!

„Интересно“, помисли си Маккоумър и в този миг забеляза херцога. Затова прочисти гърлото си.

– Аз я раздвижих днес рано следобед, мадам. Няма да ви създаде никакви неприятности.

– Здравейте, Еванджелин! Както виждам, вече сте готова – Кларъндън се приведе, за да потупа коня по шията. – Моят приятел е уморен, така че можете да забравите за каквото и да било състезание. Днес няма

да ви се предостави възможност да ми натривате носа.

– Тревлин би могъл да ви доведе Бискит, ваше благородие.

Погледна бялата ѝ шия над дантелената якичка и сви юмруци.

– Мисля, че подобни думи не могат да останат ненаказани.

– Знам какво си мислите, но няма да стане. Аз съм много силна. Едмънд лично се увери в това.

След няколко минути херцогът я водеше на юг по един тесен, крайбрежен път. Тъкмо ѝ разказваше за коня, който бе купил, когато се чу изсвирване на рог от приближаващия се пощенски дилижанс.

– Дръпнете се, Еванджелин – херцогът отби Императора встрани.

Еванджелин дръпна юздите на Доркас точно в момента когато дилижансът с трополене се показва иззад завоя. Кочияшът наду още веднъж рога си. Доркас се уплаши, изправи се на задните си крака, дръпна рязко глава и измъкна юздите от ръцете ѝ.

В следващия миг Еванджелин се строполи на земята. Остана неподвижна, неспособна да реагира.

Херцогът скочи от коня си.

– Добре ли сте? Къде се ударихте?

– Ще се оправя. – Потърка бедрото си. – Ударих се там, където е най-меко.

– Не съм съгласен напълно с вас, но смятам, че е поне достатъчно меко.

– Съществува ли нещо, което би могло да ви е достатъчно.

– Вероятно... – Изправи я на крака.

Ръцете му се насочиха към бедрата ѝ, за да ги разтрият, но си даде сметка какво се кани да направи, прокле се наум и ги дръпна.

– Колко нелепо! – Изобщо не го погледна, а остана втрещена в прахта след дилижанса. – Някакъв си глупав пощенски рог и аз политам от коня.

– Щом сте се приземили на задните си части, тогава защо перото на шапката ви е счупено?

– Нямам никаква представа. – Смъкна шапката си и косата ѝ се разпиля.

Кларъндън се вторачи в разкошния водопад, който обливаше раменете и гърба ѝ, дори челото, а един дълъг кичур си играеше с устните ѝ. Вдигна ръка, за да приглади този немирник, а вероятно и за да притисне тялото ѝ към себе си, но пак се прокле наум и я дръпна.

– Пощенският дилижанс ви е засипал цялата в прах. Може би трябваше да вземете Бискит. Тя надали щеше да ви хвърли – прекалено е

ленива.

– Осмелявам се да отбележа, ваше благородие, че и вас щеше да хвърли. Доркас просто се уплаши. Очевидно е много чувствителна. А с тези нейни дълги силни крака...

– Да се надяваме, че вече се е успокоила. Хайде, нека се прибираме вкъщи.

Осемнадесета глава

– Бъниън показва по много специфичен начин неодобрението си – отбелязва херцогът по време на вечеря, надвесен над огромното парче печено говеждо, което в замъка приготвяха само за тържествени случаи.

– Не мога да си представя, че някой ще се осмели да ви покаже неодобрението си.

– Смятате ме за тиран?

– Не точно. По-скоро за безспорен господар.

– Разбира се, че съм безспорен. Кой друг би могъл да ръководи всичко тук?

– Никой, естествено. Просто си спомних как се отнесохте към мен, когато ме открихте в библиотеката. Държахте се като истински владетел на замъка, за когото аз съм само едно досадно дразнение.

– И все още сте. – Съвси вежди и отправи поглед към нея през дългата маса. Тъмносинята рокля на Мариса, която Дори също бе преправила, ѝ отиваше невероятно. Плитките ѝ бяха вдигнати на главата. Две нежни къдрави кичурчета галеха ушите ѝ. – Знаете много добре какво имам предвид.

Знаеше. Но не смяташе да си го признава. Кларъндън се втренчи смръщено в чашата си с вино – не беше много разумно да гледа тази жена.

– Оня ден бях в мрачно настроение. А вие ме изненадахте. – Сви рамене. – Но трябва да ви призная, че още първия път, когато ви видях, разбрах, че се налага да бъдете поставена на място.

– На място ли? – запита го с измамно сладък глас.

Той се втренчи в чинията си и се засмя.

– Да, мястото ви не е по-различно от това на която и да е дама. – Вдигна чашата си за поздравница. Забавляваше се страхотно. Очакваше да я види как почервениява, залива го с виното си, промърморва нещо и накрая се засмива. – А дамата трябва да се грижи за съпруга си, да се прекланя пред всяко негово желание и, най-важното, да пази за себе си мнения, които се различават от неговите.

Не му се наложи да чака дълго реакцията ѝ. Еванджелин тутакси захпа стръвта. Не хвърли обаче по него чашата си с вино. Просто метна салфетката на масата, скочи и едва не преобърна стола. Гневът ѝ изригна неконтролируемо.

– Надут арогантен задник! Имам добре обосновани мнения по много въпроси, защото съм чела и учила. А за теб мога да се обзаложа, че си прекарал много часове в лекомислие и нехайство, загрижен единствено за собственото си удоволствие!

– Значи арогантен задник, а? – Усмиваше се. – Е, ако в момента обучавахте Едмънд, бихте могли да кажете: „А“, като „арогантен задник“.

– Откъде знаете това?

– Разговарям със сина си, Еванджелин. Вие надали можете да се похвалите с големи познания в областта на лекомислието. А що се отнася до удоволствието, може би ще трябва да се срещнете с някои от познатите ми дами. Никога не съм поставял собственото си удоволствие над тяхното. – Приведе се напред. – Не си ли спомняте какво се случи снощи в библиотеката? Егоист ли бях?

– Отказвам да си спомня, защото в момента съм ви доста ядосана. А дори и да си призная, че си спомням, вие няма да спрете да ме дразните. Ще ми натяквате непрекъснато, че ми е било приятно да ме докосвате, да ме целувате и... О, боже! Пак много се разприказвах. Сменям темата! Мога да го направя. И не искам да чувам повече за вашите метреси!

– Но именно вие повдигнахте тази тема, Еванджелин. Аз просто се опитах да ви обясня.

Забеляза, че цялата гори. Прииска му се да я притисне силно, да я завърти, после бавно да я постави на пода и да я целува, докато отмалее в ръцете му. Пое си дълбоко дъх. Стига! Тогава се сети да каже нещо, с което се надяваше да не я предизвика да го нарече „задник“ и което всъщност щеше да ѝ достави удоволствие.

– Доколкото си спомням в началото на вечерята започнах да ви разказвам как Бъниън ми показва неодобрението си.

– Виждам, че наистина искате да смените темата. Много разумно от ваша страна. Вече съм спокойна. Та какво направи Бъниън?

– Заплаши да ме удуши с шалче.

– Боже господи! И защо?

Херцогът разклати тъмночервеното бургундско вино в кристалната си чаша.

– Смята, че не трябва да оставя единствено вас отговорна за Едмънд. Грижата е огромна.

Разговорът вземаше насока, която не ѝ се понрави особено.

– Не ви разбирам.

Възможно ли е да се интересува толкова от мнението на камериера си?

– Бъниън мисли, че Едмънд е достатъчно голям да ме придружи до Лондон. Освен това не е на мнение, че трябва да му позволявате да стреля по вас, за да го накарате да научи буквите. Накратко – смята, че сте прекалено мила и прекалено млада, за да бъдете отговорна за крайно своенравния ми син.

В гърдите ѝ се надигна паника. Приведе се напред. Гласът ѝ затрепери.

– Но ако вземете Едмънд с вас в Лондон, за мен няма никаква причина да оставам в Челси!

– Именно. Следователно, Еванджелин, двамата с Едмънд тръгват утре с мен.

– Не-е!

Кларъндън примигна. Тя пребледня, изчерви се, пак пребледня. Херцогът свъси вежди.

– Какво казахте?!

– Беше само една дума. Не може да не сте я разбрали. При това я изкрещях.

Не можеше да е истина! Тя не трябваше да напуска Челси! Бъниън я бе вкарал в беда, макар и от най-благородни подбуди. Трябваше да се срещне с Джон Еджъртън след по-малко от два часа. Бе ѝ казано съвсем недвусмислено, че е длъжна да остане в Челси. В противен случай Ошар щеше да убие баща ѝ.

– Мисля, че е най-добре да ми обясните тази простичка дума, Еванджелин. Тази единствена думичка, която така изкрещяхте, че едва не съборихте полилея.

Беше отчаяна, но не можеше да му позволи да го разбере.

– Не исках да ви крещя. Просто не желая да ходя в Лондон. Моля ви, ваше благородие, позволете ми да остана тук! Ще се справя с Едмънд. Няма да ви разочаровам. Какво от това, че ще се опитва да ме застреля? Пъргава съм и ще му създам доста трудности, докато ме залови. А трудностите са най-доброто предизвикателство. Знам как да се справям с малки момченца. Моля ви! Аз трябва да остана. Трябва!

– Мисля, че малко прекалявате, Еванджелин.

– Знам и съжалявам. Но онова, което най-много искам, е да остана тук, в Челси. Няма да ви разочаровам, ваше благородие. След месец Едмънд вече ще чете семейната библия. Ще го карам всеки ден да ви пише и всяко следващо писмо ще бъде поне с едно изречение по-дълго от

предишното. Моля ви, ваше благородие!

Странно... Какво значение имаше за нея дали ще остане тук, или ще замине за Лондон? Всеки друг на нейно място несъмнено би предпочел Лондон. Изобщо не я разбираше. Реакциите ѝ бяха прекалено крайни. Необичайни. Първоначално предположи, че ще ѝ бъде неудобно да се натрапва в качеството си на бедна роднина. Но толкова искаше да я вземе със себе си, да ѝ покаже забележителностите и да я запознае с майка си. Изобщо не беше наясно какви намерения има спрямо нея. Та той я познаваше само от два дена! Със сигурност обаче знаеше, че никога досега не е срещал жена като нея. Тя го очароваше непрекъснато. Желаше я повече от всяка друга. Тя събуждаше сетивата му. А да не говорим пък за похотта, която предизвикваше у него без ни най-малко усилия.

За да придаде по-благопристоен вид на желанията си, си беше внушил, че не иска да я оставя сама в Челси, в компанията единствено на малкия си син.

– Ще се тревожа за вас... Не, няма да го позволя! Двамата с Едмънд утре тръгвате с мен за Лондон!

Беше отчаяна. Бе го умолявала толкова много! И нищо! Пое си дълбоко дъх. Гласът ѝ стана леден.

– Разбирам. Заповеди на господаря. Добре тогава, ваше благородие, щом не ми позволявате да остана в Челси с Едмънд, то аз си тръгвам. Няма да дойда с вас в Лондон.

– Няма къде другаде да отидете. Ще направите онова, което аз ви казвам.

– Явно не ме разбирате, ваше благородие. Повече не е ваша грижа къде ще отида и какво ще правя.

Изправи се и я фиксира с поглед.

– Достатъчно, Еванджелин! Не мога да разбера защо упорствате толкова по този въпрос. Кажете ми незабавно!

– Мразя Лондон.

– Никога не сте ходили в Лондон.

– Няма значение.

– Седнете и си изяжте вечерята. Не сте на себе си. Започвате да ставате истерична. Това никак не е приятно. А за заминаването ще поговорим по-късно.

Еванджелин не помръдна.

– Няма какво да говорим. Вие не можете да ми заповядате. Аз не съм ви прислужница. Но също като Бъниън, и аз изпитвам желание да

ви удуша с шалчето ви.

Кларъндън седна и скръсти ръце.

– Ясно. От студеното ви непоколебимо изражение разбирам, че няма да си промените решението. – Хвърли салфетката си върху чинията.

– Довиждане, ваше благородие. Прекараното от мен време тук беше много интересно, макар и доста кратко.

Херцогът скочи от стола си и го прекатури.

– Проклятие, Еванджелин! Никъде няма да ходите! Ако посмеете да направите още една стъпка, ще ви натупам здравата!

– Вървете по дяволите! – Тя се врътна и тръгна към вратата. Запита се дали Басик, лакеите и прислужниците не подслушват. Със студен и презрителен глас подхвърли през рамо: – Ако пистолетът на Едмънд ми беше под ръка, щях да ви застрелям!

Ала не успя да стигне до вратата. Той я сграбчи за ръката и я извъртя към себе си. Не се опита да се бори не искаше да си пилее силите напразно. Беше побеснял. Вената на шията му пулсираше ожесточено. Разтресе я, приведе се над нея и просъска в лицето ѝ:

– Никъде няма да ходите! Разбрахте ли ме?

Очите му се насочиха към устните ѝ. После към гърдите. Моментално всяка капчица гняв се изпари. Не можеше да издържа повече. Придърпа я грубо към себе си, хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

За Еванджелин времето спря. Вдигна поглед към него и се потопи в очите му. Целуна я. Езикът му леко натисна затворените ѝ устни.

– Отвори си устата, да те вземат мътните!

За първи път вкуси от гнева му. А после и от бясното му желание.

Целуваше я отново и отново. После я притисна още по-силно и обсипа с целувки шията и раменете ѝ. Изстена. Рязко смъкна красивата синя рокля до кръста. Втренчи се в гърдите ѝ, а миг след това горещият му език вече обхождаше плътта ѝ.

Беше поразена. Зашеметена.

Явно това е страстта. Почти болезнена.

Рязко я пусна. Втренчи се неவிждащо в нея. Опитваше се да се овладее. Зарови лице в косата ѝ.

– О, боже! Съжалявам!

Опита се да се стегне. Все още бе гола до кръста. Тогава я осени една идея. Това беше единственият ѝ шанс да остане в Челси! Нямахше друг избор.

Погледна го така, като че ли той не беше нищо друго за нея освен

неизбежна досада. Опитва се да си придаде напълно безразличен вид и заяви с леко развеселен глас:

– Започвам да си мисля, ваше благородие, че сте прекарвали прекалено дълго време без жена. Може би точно затова държите толкова много да тръгна с вас за Лондон? – Дали в момента няма дама, която да се грижи за удоволствията ви. Така ли гледате на мен като на една беззащитна жена, която е на ваше разположение?

Отдръпна се от нея като попарен. Страстта му бе отлетяла. Остана единствено бавно надигашата му се ярост. Почувства се ужасно, но знаеше, че не може да отстъпи и крачка, без значение какви ще са последствията. Изтръпна и се запита дали пък няма да я удари.

Накрая проговори. Гласът му прозвуча толкова тихо, че трябваше да се напруга, за да го чува:

– Има кучки, които обичат само да дразнят. Вие от тях ли сте? Признавам си, че ме изненадахте... Можете да останете в Челси, щом така желаете. Ще очаквам редовните ви доклади за напредъка на Едмънд. Пожелавам ви „лека нощ“ и „довиждане“.

Остави я да си седи там, с рокля, смъкната до кръста. Дори не погледна назад.

Еванджелин се вторачи в затворената врата. В този миг разбра, че не би могла да го предаде. Ще му каже истината. Той ще ѝ повярва. Дватамата с лорд Петигрю ще арестуват Джон Еджъртън. После ще освободят баща ѝ. Не може да не успеят.

Изнервено и припряно се намъкна отново в роклята си. Трябваше да побърза. Да му каже, че има среща с Еджъртън само след час. Да съставят план. Излезе от трапезарията и побягна по дългия коридор към главния вход, но там видя само Басик, който стоеше до масивната врата и клатеше глава.

– Басик, да не се е случило нещо?

Погледна я и отново бавно поклати глава.

– Не, мадам, не се е случило нищо, или поне не такова, каквото вие или аз можем да поправим.

– Не те разбирам.

– Негово благородие... Замина си. Просто ей така. Преди по-малко от три минути.

Деветнадесета глава

Еванджелин едва не хукна навън, за да го настигне, но се спря навреме. Може би така е по-добре. Първо ще събере подробни сведения за операцията. Ще натрупа доказателства за измяната на Еджъртън. И тогава ще изпрати куриер.

Да, така наистина е най-добре. Само трябва да съдържа нервите си. Не бива да позволява на Еджъртън да заподозре какво се кани да направи.

Нямаше търпение да тръгне към пещерата. Затова се измъкна порано от замъка и се обви плътно с пелерината. Топлото лятно време си бе отишло. Студът отново се бе завърнал. Слезе бавно по дългата пътека, осветявана от лунния сърп. Когато стигна до пещерата, се обърна за миг към морето. Вълните се зараждаха бавно, после се гмурваха спокойно и величествено, превръщаха се в къдрава пяна, а когато достигаха брега, погалваха нежно пясъка и се отпускаха върху него като въздишка.

Не искаше да влиза в страховитата тъмна пещера. Приближи се до една скала близо до входа, седна и зачака. Може би Еджъртън нямаше да дойде. Може вече да е разкрит и баща ѝ да е спасен. Напразни надежди. Знаеше, че не е добра актриса, но тази вечер с Джон Еджъртън се налагаше да бъде точно такава. Той трябваше да види в нея единствено покорство.

А утре ще изпрати съобщение до херцога. Той ще се върне и ще ѝ помогне.

Усети, че огромният товар на вината се вдига от раменете ѝ.

Застудяваше. Потрепера. Къде ли е Еджъртън? Да не би да не е разбрала правилно инструкциите му, да не би...

– Добър вечер, Еванджелин. За разлика от повечето жени, ти си точна. Това ме радва и успокоява.

Извърна се рязко. Едва не падна от скалата. Силуетът се очертаваше под лунната светлина на входа на пещерата. Откога ли я чакаше там и я наблюдаваше?

Изправи се бавно и се обгърна плътно с пелерината.

– Установила съм, че много по-често мъжете, а не жените са неточни. Може би се дължи на желанието им да се появят триумфално в стаята, когато всички останали вече са се събрали.

– Ти си много млада, нямаш достатъчно опит и следователно мненията ти не са от особено значение. Ако беше закъсняла, може би щях да заподозра искреността на намеренията ти. Снощи няха възможност да ти кажа колко се радвам, че отново те виждам. Бих предпочел, естествено, тази среща да бе при други обстоятелства, но уви, не било писано. Май се отклонявам от важното. Следващия път си носи фенер. А сега ела.

Влязоха. Той сложи своя фенер на пода и приклепна да го запали. После се изправи до нея.

– След двадесет минути ще дадеш сигнал с фенера. – Спря и се загледа лицето ѝ. – Ти се страхуваш. Това не е чак толкова лошо. Страхът ще ти помогне да не допускаш грешки, които биха могли да се окажат фатални за баща ти.

Замълча.

– А сега ме слушай. На дока ще трябва да се срещнеш с няколко мъже. Аз ще чакам тук, за да се уверя, че всичко върви добре. Нямаме много време. Колебах се? Това е една много голяма стъпка за теб. Тази вечер ти ще извършиш държавна измяна срещу Англия. После жребият вече ще бъде хвърлен. За теб няма да има връщане назад.

Ако имаше пистолет, щеше да го застреля на място, без да се поколебае нито за миг. Без никакви угризения.

– Вие сте глупак, сър Джон. Смятате, че това е някаква игра, в която ме превъзхождате. Не се самозалъгвайте! Нещастен старец! Ошар държи баща ми. Знаете отлично, че нямам никакъв избор. А останалото са само декори за една безвкусна мелодрама. Давайте по същество!

Помисли си, че ще я удари. И наистина той вдигна ръка, но после бавно, много бавно я спусна.

– Предизвикваш ме, Еванджелин. Вероятно смяташ, че все още си спомням момичето, което някога желях и което твоят жалък баща ми отказа?

– Не баща ми, аз ви отказах.

Еджъртън се усмихна. В сумрака на пещерата усмивката му беше зловеща.

– Но сега си под моята власт, Еванджелин! Не го забравяй! Намирам перченето ти за доста забавно. Дори ми се ще да продължим в същия дух, обаче не тази вечер. Сега имаме да свършим по-важни неща и трябва да побързаме.

– Вие сте англичанин. Защо предавате родината си?

Сви рамене и се втреничи намръщено в пламъка на фенера. После

вдигна очи към нея.

– Всеки от нас прави своя избор, Еванджелин. Аз избрах да подпомна един велик мъж да осъществи голямата си цел. Тази цел ще очертае далечното бъдеще и аз ще бъда част от него. Но стига толкова. Не очаквам от теб да ме разбереш. Няма смисъл да се опитваш да спориш с мен. Времето ни изтича. Това, с което сме се заели тази вечер, е изключително сериозно. Твоите задължения няма да те изложат на никаква опасност. Основната ти функция ще бъде да служиш като пропускателен пункт. Никой не ще бъде препращан при мен, докато ти не удостовериш, че е онзи, за когото се представя.

Извади от джоба на наметалото си сгънат лист хартия и ѝ го подаде.

– Всички съобщения, които ще получаваш, ще бъдат написани с този шифър. Знаем го само ти, аз и Ошар. Ще се срещаш с човека, за когото си получила инструкции и ще преглеждаш внимателно документите му. Няма да даваш разрешително на никого, докато не се увериш, че те са автентични. После ще напишеш инициалите си в долния край на всяка страница, с което ще удостовериш, че потвърждаваш съобщението. Това се прави с цел да предпази и мен, и Ошар. А двамата с теб ще разполагаме с още едно средство за защита. Никой няма да знае истинските ни имена. Ще бъдеш известна като Орела – „L'Aigle“, а аз, като Риса – „Le Loupservier“. Разучи шифъра. Ти си умна, ще се справиш.

Еванджелин се приближи до фенера и коленичи.

– След няколко минути ще ти се удаде възможност да го приложиш на практика.

Вдигна глава.

– А какво да правя, ако някой носи съобщение, което не е автентично?

– Ако си сигурна в това, няма да правиш нищо. Просто ще насочиш човека към този адрес в Лондон. – Подаде ѝ малка визитка. – Не смятам, че някой би могъл да проникне в нашата мрежа, но понякога се случват и такива неща. Опитваме се да предвидим всичко. Надявам се, че ще се стараяш. Ако направиш грешка, било то нарочна или случайна, можеш да бъдеш сигурна, че ще ти е последната.

Погледна визитката.

– Значи всеки, когото изпратя на този адрес, ще бъде убит.

– Естествено. А ето и моята визитка, с която ще насочваш хората, за които си сигурна.

– Къде е писмото на баща ми? Ошар ми обеща, че ще ми го

изпрати.

– Ще получиш писмото си, когато пристигне лодката със следващите инструкции. Оставаш в Челси! Ако настъпят някакви промени, ще ти известя. Херцогът опита ли се вече да те вкара в леглото си?

– Не. Мисля, че изобщо не му пука за мен. Всъщност преди малко замина за Лондон.

– Няма значение. А снощи се представи великолепно. Впечатлен съм.

– Нямах никакъв избор. И херцогът, и лорд Петигрю ви считат за свой приятел, за човек, на когото могат да имат доверие.

– Така е. Много години се трудих упорито, за да спечеля доверието им. А младата дама, която ти представи, бе перфектна.

– Тук вече грешите. аз не съм добра актриса. Ако херцогът не беше заминал от Челси, вероятно вече щеше да подозира, че нещо не е наред. Всъщност, макар че съм тук само от два дена, вече има човек, който ме подозира. Госпожа Нийдъл е една безобидна старица, но май се досеща, че нещо около мен не е наред. А кой ще бъде следващият, който ще се усети? Ако наистина съм толкова прозрачна, явно вие и Ошар няма да имате особена полза от мен.

– Коя е тази старица?

Еванджелин поклати нетърпеливо глава.

– Няма значение. Тя като че ли вижда през мен. Може да се намери и някой друг с нейните способности.

– Надявам се, че както заради себе си, така и заради скъпия си баща, ще усвоиш бързо занаята. Жените имат вроден талант за измама. Те само с това се занимават. Сигурен съм, че ти не си по-различна.

– Мнението ви за моя пол не е много благосклонно.

– Напротив, боготворя пола ти. Всички мъже ви обожават, когато стане въпрос за задоволяване на нуждите им. Но на нито една жена не може да се има доверие.

– Тогава защо искахте да се ожените за едно седемнадесет годишно момиче?

– Точно по тази причина. Заради младостта. Тогава все още не беше успяла да доведеш до съвършенство женските си умения. Щях да те науча на всичко и да те моделирам по мой вкус. – Извади часовника от джобчето на жилетката си. – Време е. Гледай внимателно какво правя.

Извади една носна кърпичка, покри фенера и го изнесе до входа на пещерата. В далечината се мярна кратко проблясване. След секунда – още едно.

Еджъртън смъкна кърпичката от фенера и го вдигна високо.

– Винаги ще получаваш двоен сигнал. Трябва да отвърнеш с постоянна светлина, достатъчно продължителна, за да могат мъжете да се ориентират. Ще навлязат в заливчето и ще акостират на дока. Там ще ги посрещнеш.

След тези думи той отново свали фенера, покри го с кърпичката и го остави в пещерата.

– При прилив пещерата се наводнява.

– Хората са предупредени. Те никога няма да се приближат, ако ти самата не им подадеш сигнала. – Вдигна ръка. – Слушай!

Долови тихия ритмичен звук на весла.

– Отивай. И не забравяй, скъпи мой Орел, че си една от нас. Ще поздравяш мъжете и ще ми донесеш пакета с инструкциите. Тази вечер ще ги разшифроваме заедно.

Еванджелин кимна и забърза по дългия док. Малкият платноход на Едмънд се полюшваше леко на котвата си. Малко по-нататък се мержелеше една по-голяма, корабна лодка. Двама мъже, загърнати в черни палта, се насочиха към нея. Единият от тях пристъпи напред и заговори на перфектен английски:

– Всичко върви добре. Вие трябва да сте Орела.

Еванджелин само кимна. Не смееше да си отвори устата. Човекът я изгледа.

– Бях уведомен, че свързката ни ще бъде жена, но не очаквах, че е толкова млада и красива.

Прииска й се да се изплюе върху ботушите му. Когато заговори, гласът ѝ бе хладен и режещ като нощта.

– Дайте ми инструкциите си.

Остави мъжете да я чакат на дока и се насочи към пещерата. Там отвори пакета и извади документите. Имаше два плика – в единия беше писмото от баща ѝ. Другият съдържаеше документи и съобщение с шифъра на Ошар. Ръцете ѝ трепереха. Мисълта ѝ се луташе трескаво. Непрекъснато объркваше буквите.

– Успокой се, Еванджелин. Мъжете ще те чакат. Опитай пак.

Изминаха още петнадесет минути, докато се увери, че съобщението наистина е от Ошар. Документите представляваха препоръки и характеристики за някой си Алън Данърд, кандидатстващ за поста „секретар на лорд Джордж Барингтън“ в Лондон. Еванджелин никога не бе чувала името на този благородник, но можеше да се обзаложи, че е свързан по някакъв начин с Военното министерство. Постара се да запомни и двете

имена, за да ги предаде на херцога.

– Редовни са.

Джон Еджъртън извади от джобчето на жилетката си малко парче въглен.

– Напиши инициалите си в долния край. Без тях хората не могат да продължат за Лондон.

Когато подаде пакета на единия от мъжете и им каза адреса на Риса, те кимнаха.

– A bientôt, Mademoiselle L'Aigle.²⁶

Единият докосна устни с пръстите си.

– Може би ще се видим отново, при по-различни обстоятелства.

– Не мисля, но бъдете сигурен, че аз никога няма да ви забравя.

Щом лодката се скри зад вдадената в морето скала, Джон Еджъртън излезе от пещерата.

– Справи се добре, Еванджелин. Както вече ти казах, следващите инструкции ще откриеш в плика. – Направи пауза и докосна леко бузата ѝ. Тя се отдръпна рязко. – Съжалявам, че съм злодейт в тази драма, макар че именно тя те доведе отново при мен, а в крайна сметка точно това бе съкровеното ми желание. Пак ще се виждаме, Еванджелин. Вероятно с течение на времето ще се смириш и ще проявиш по-голяма отстъпчивост.

– Изключено!

– Ще видим, ще видим! Съвсем ясно е изписано на лицето ти, че все още се колебаеш. Вероятно се чудиш дали няма да можеш да се откопчиш от нас. Не можеш! Слушай ме внимателно. Ако нещо се случи с мен, издал съм заповед лорд Едмънд да бъде убит. Бързо и прецизно. Малкото му тяло ще бъде заровено там, където никой няма да го намери. Ще умре изцяло по твоя вина. А да не забравяме и скъпия ти баща. Два трупа, Еванджелин, ако ме предадеш на херцога или на когото и да било! Разбираш ли ме?

Осъзна, че е победена. Вероятно и той го разбра по изражението ѝ. Не и Едмънд! Не и момченцето, което ѝ ставаше все по-скъпо с всеки изминал ден! Нямахме да го по-не се.

– Разбираш ли ме?

– Да...

– Чудесно! Съветвам те да съхраниш в съзнанието си една картина: баща ти, притиснал малкия Едмънд в обятията си, лежащи дълбоко

---

26. Доскоро, госпожице Орел. – Б.пр.

погребани в един и същи гроб.

Не каза нищо. Изражението ѝ остана непроменено. Усети, че се вледенява и ѝ прилошава. Еджъртън бе спечелил.

Не знаеше колко време е минало, когато бавно пое нагоре по скалната пътека, притиснала до сърцето си писмото от баща си. Всичко свърши. За нея вече всичко свърши. Беше предала Англия.

Беше предала и херцога.

Вече нямаше връщане назад.

Двадесета глава

Тревлин се облегна доволно на тапицираната с възглавнички дървена пейка в гостилницата „Бялата гъска“. Халбата черна бира бе поуталожила жаждата му. Дори и да възприемаше за странно желанието на мадам дьо ла Валет да пропътува близо осем километра само за да разгледа миниатюрната норманска църква на варовиковите скали, не беше негова работа да задава въпроси. Предполагаше, че младата дама просто скучае, затова е решила да изучи околността. През последните няколко седмици я бе придружил до Ландсдаун – живописно селце сред хълмовете на Саутси, и до абатство Саутхамптън, което бе преживяло вековни политически и религиозни размирици, както тя го бе осведомила.

При пристигането ѝ в Челси, я бе помислил за весела дама – тогава смехът ѝ често бе предизвиквал усмивка на устните му. Но с течение на времето тя се затваряше все повече и повече в себе си, дори разходките сред природата не ѝ помагаша. Тревлин направи знак на кръчмарката да му донесе още една халба, а намигването ѝ изтри от съзнанието му всички мисли за мадам.

Вонята на риба се просмукваше навсякъде. Еванджелин сбърчи нос, докато завиваше от тясната калдъръмена уличка към виещата се пътека, която извеждаше при древната каменна църквица. Въпреки че наоколо не се виждаше никой, усещаше, че я наблюдават. Листата на дърветата зад нея внезапно прошумоляха. Рязко се извърна. Нямахме жива душа.

След онази нощ с Еджъртън в пещерата почти не се бе отделяла от Едмънд. И естествено постоянното ѝ присъствие бързо бе досадило на детето. Опитваше се да се държи естествено с него, да се смее и да се шегува, макар че никак не ѝ бе лесно. Всяка сянка, всеки неочакван шум криеха заплаха.

Беше започнала да си води дневник за всички хора, с които се срещаше. Толкова силно копнееше внезапно да се случи нещо, което да промени ситуацията и така безумно се надяваше на чудо, че искаше да разполага с всички възможни доказателства, които би могла един ден да предостави на властите.

Докато лежеше нощем в леглото, сама и изпълнена със страх, често се питаше дали все пак да не пише на херцога и да го помоли за помощ. А после пред очите ѝ изплуваше Едмънд в прегръдките на баща ѝ – и

двамата бледи, бездиханни, завинаги напуснали този свят. Чудеше се колко ли още ще издържи. Понякога дори си представяше как се промъква в къщата му в Лондон и убива Джон Еджъртън със собствените си ръце, но мисълта за детето винаги я възпираше. Той вече беше нейното момче, което все се смееше щастливо, преследваше я и се опитваше да я застреля с пистолета – подарък от човека, който не би се поколебал да го убие. На кого ли Еджъртън е възложил смъртта му, в случай че тя го предаде?

Заплахата за живота на Едмънд я постави на колене така, както опасността за баща ѝ не бе успяла. Той беше тук – оставен на нейните грижи. Тя бе отговорна за него. За това беззащитно петгодишно дете!

Когато стигна арката на църковните дъбови порти, вече бе успяла да си придаде спокоен и непроницаем вид. Вратата се отвори с пронизително изскърцване. Вътре беше студено и влажно – дебелите каменни стени не пропусаха почти никаква топлина.

Църквата беше празна. Тръгна бавно по тясната пътека между големи дървени пейки. До ушите ѝ достигна лек стържещ звук.

– Вие ли сте Орела?

Дребен мъж, облечен в грубите вълнени дрехи на местните рибари, излезе от сенките. Беше съвсем млад, по меката кожа на лицето му не се забелязваше и следа от брада.

– Да. Вие ли ме следяхте?

– Не, партньорът ми. Той не се доверява на жени. С радост би клъцнал красивото ви вратле.

Очевидно се опитваше да я спласи, но вече бе надраснала страха за собствения си живот. Протегна ръка.

– Дайте ми пакета. Нямам време за губене.

Момчето се смръщи. Явно го беше изненадала. После бавно измъкна мръсния плик от пояса си и ѝ го подаде. Еванджелин седна на пейката и разстла листа в скута си. След малко вдигна очи.

– Вие ли сте Конан Деуит?

– Това е партньорът ми. Той е благородникът.

– Доведете ми го. Трябва да го видя.

– Конан ми каза само аз да се срещна с вас... – В гласа му имаше колебливост.

– Трябва да дойде! Ако откаже, не мога да направя нищо.

В закодираното съобщение от Ошар имаше описание на Конан Деуит: висок рус мъж, с бенка на лявата буза, близо до окото.

– Добре. Но дано имате основателна причина да настоявате.

– Не ме е грижа какво ще направите.

– Ще проверя дали иска да дойде.

Излезе и след няколко минути се върна, придружен от висок мъж в селски бричове от еленова кожа, полюшващ безгрижно бастун в дясната си ръка.

Конан Деуит се втренчи в момичето. Приятно лице, въпреки бледността на кожата. Джейми я бе нарекъл „студена кучка“, но в тона му имаше някакво страхопочитание.

– Какво искате от мен, Орел?

– Ошар ми е изпратил описанието ви. Трябваше да се уверя, че вие сте човекът, за когото ми пише.

Мъжът докосна голямата си бенка.

– Е, доволна ли сте?

Еванджелин кимна, бързо надраска инициалите си в долния край на листа и го подаде на Деуит.

– Имате ли нещо за мен?

Деуит ѝ връчи тънък плик. Еванджелин го пхна в джоба на пелерината си и се изправи.

– Джейми е прав – вие наистина сте студена кучка. Казах на Ошар, че не трябва да се доверява на жени, но той настоя, че сте по-различна и че има власт над вас. Вярва повече на Еджъртън, отколкото на мен. – Деуит сви рамене. – Е, ще видим. Винаги съм смятал, че женската съвест е нещо много крехко. Ще питам Еджъртън с какво толкова ви държат под своя власт. Той ви желае, както вероятно знаете. И в крайна сметка ще ви има.

Еванджелин успя да се засмее, но в този смях бликна цялото ѝ презрение към продажния мръсник.

– Мненията ви безсъмнено са плод на вашия характер, господин Деуит. Считаю работата си с вас за приключена. Тръгвам си.

– Кучка – тихо просъска той и се вгледа замислено в нея.

Еванджелин бързо му даде лондонския адрес на Джон Еджъртън и се обърна да си върви, но гласът му я спря:

– Онзи човек, Тревлин. Внимавайте да не заподозре нещо. Ще му прережа гърлото!

В гърдите ѝ се надигна паника, но на лицето ѝ се изписа единствено раздражение.

– Глупак! Човекът няма никаква представа. Гледайте си вашата работа, а моята оставете на мен!

С тези думи се завъртя на пети и решително се отдалечи. Напусна

мрачната църква и се потопи в ярката светлина на слънцето. Този мъж безспорно беше красив и това щеше да му отвори всички врати в Лондон. Бенката му беше забележителна. Да, доста неща имаше да пише в дневника си за Конан Деуит.

Херцогът на Портсмут стоеше до еркерните прозорци в гостната на градската си къща на площад „Йорк“, вперил поглед в дъждовните ручейчета по стъклото. В ръката си държеше писмо от Еванджелин – поредния ѝ суховат доклад за напредъка на сина му. Формален стил – безлично, безжизнено послание, заради което му идваше да прекърши бялото ѝ вратле. Това беше петото ѝ писмо. Все едно го беше надраскала някоя напълно непозната жена, а не онази, която бе прегръщал, чиито гърди бе милвал и чиито устни бе целувал с такава страст, че бе имал чувството, че семето му ще се излее, ако не я обладае.

С изненада установи, че болката от последните ѝ думи е все още жива и пулсира дълбоко в душата му. Чудеше се какво я бе принудило да му наговори такива неща, с какво бе предизвикал тази нейна реакция. И упоритият ѝ отказ да дойде в Лондон. И до ден днешен не можеше да си го обясни, макар че непрекъснато се опитваше.

– Скъпи, защо не ми кажеш какво не ти дава покой?

Извърна се рязко, когато чу гласа на майка си, и автоматично поклати глава. Нямаше намерение да се издава. Но майка му го познаваше толкова добре! Не желаше обаче да я притеснява, затова се усмихна.

– Няма нищо, майко! Просто денят е отвратителен. Толкова мрачен...

Мариан Клотилд изглежда замислено красивия си син. Също като баща си, и той все се опитваше да я защитава и предпазва от неприятности. Върна му усмивката.

– Как се справя Едмънд?

– Мадам дьо ла Валет предполага, че скоро ще започне да пише първия си роман – толкова е талантлив. Изпраща ми уводния параграф на многообещаващата му словесна симфония.

Подаде на майка си един лист. Почеркът на Едмънд впечатляваше с изключителната си обиграност за толкова малко дете. Мариан зачете на глас:

– „Беше тъмна и бурна нощ. Без луна. Звездите блещукаха. Предстояха още много неща. Търпение!“

Разсмя се.

– Великолепно е! Мисля, че мадам дьо ла Валет е истински гений.

– Вероятно тя му е казала какво да пише. Не смятам, че е нещо особено.

– Не гледай толкова скептично на нещата, Ричард. Сигурна съм, че идеята е изцяло на Едмънд. Мадам само е добавила няколко шрихи. Още днес трябва да му пиша и да го похваля. Ще го помоля да ми изпрати продължението на историята. Ще му кажа, че е трудно човек да бъде търпелив при такова великолепно начало.

– Значи е добро? – В гласа му се усещаше такава гордост, че майка му едва не се разплака.

– Да, а от началото на обучението му са изминали само три седмици. Очевидно, мадам дьо ла Валет е постигнала изключителен напредък. Детето ми липсва. И то много.

Взря се в красивите очи на сина си и забеляза там някакъв необясним глад. Реши да опипа почвата.

– Знаеш ли какво си мисля в последно време, скъпи? Едмънд вече не е бебе. Ще има все по-голяма нужда от напътствията и помощта на баща си. Не може ли да дойде в Лондон с братовчедката на Мариса? Любопитна съм да се запозная с нея.

Херцогът изгледа подозрително майка си. Тъмните ѝ очи, така приличащи на неговите, бяха открити и честни, което го притесни още повече. Нищо не ѝ убягваше, както някога и на баща му. Като беше момче, все не успяваше да пробута някоя лъжа нито на единия, нито на другия.

– Имам чувството – започна начумерено той, – че си разговаряла с Бъниън. Този човек непрекъснато си пъха носа, където не му е работа.

Херцогинята прие гневния изблик на сина си с усмивка. Естествено, че бе разговаряла с Бъниън, но той не ѝ бе казал почти нищо, за което тя му се възхищаваше, тъй като смяташе лоялността за изключително важна добродетел. Ала откакто се върна от Челси, синът ѝ бе станал позатворен и по-замислен откогато и да било. Първоначално бе решила, че настроението му се дължи на тъгата по приятеля му Роби Фарадей, но очевидно не беше това. Нямахме и нищо общо със Сабрина Евърсли, която бе станала съпруга на Филип Мерсьоро. Синът ѝ изглеждаше сам. Болзено сам. Не знаеше с какво да му помогне и това много я потискаше.

„Може би има нужда от нова метреса“, помисли си тя. Беше реалистка, не можеше да си позволи да не бъде. Синът ѝ беше точно толкова страстен и похотлив, колкото и баща му. Но баща му бе намерил нея, Мариан Клотилд, дъщеря на обеднял граф, и от този момент нататък

цялата му страст бе останала при нея къщи – в леглото или където и да се намираха. Усмихна се при този приказан спомен. Ала въпреки огромната прилика с баща си, синът ѝ все пак беше друг човек. Когато се бе подчинил на желанието на съпруга ѝ и се бе оженил за Мариса, тя напразно се бе надявала, че ще улегне. Никога не бе казал нищо лошо за младата си съпруга. Не бе изрекъл и думица дори против тъста си, който бе достоен за презрение. А после смъртта...

Мариан Клотилд въздъхна. Вече започваше да се пита дали синът ѝ някога ще намери подходяща за него жена, която изцяло да го допълва. Как ли изглежда тази братовчедка на Мариса?

Кларъндън ѝ бе обърнал гръб. Отново се взираше в мокрия парк.

– Знаеш, че Бъниън никога нищо не ми казва. Ще ми се обаче да не беше така, защото ти си затворен като мида в черупката си.

– Не се опитвай да го прикриваш. Ще заведе този мръсник... Извинявай! Ще заведе Бъниън в боксовия клуб „Джентълмен Джаксънс“ и хубавичко ще го натупам.

Осъзна, че той изобщо не бе отговорил на въпроса ѝ. Усмихна се.

– Знаеш ли, скъпи, това бездействие започва да ме отегчава. Може би все пак ще решиш да доведеш мадам дьо ла Валет и Едмънд в Лондон. – А после добави с леко хленчеща нотка: – Много ми липсва единственото ми мило внуче! Така искам да го видя, преди болестта окончателно да ме е надвила... Не можеш ли да го доведеш тук заедно с мадам дьо ла Валет? Заради единствената си скъпа майка...

Херцогът се обърна. Измъченият му поглед моментално я накара да забрави преструвките.

– Мадам няма желание да идва в Лондон. Когато я уведомих за моето решение, тя ме заплаши, че ще напусне Челси. Когато ѝ казах, че няма къде другаде да отиде, ми заяви, че не е моя работа какво ще прави. Накрая, доколкото си спомням, ме прати по дяволите.

Мариан Клотилд примигна.

– Ти си я уведомил? От онова, което Бъниън все пак ми каза, разбрах, че тя е приятна млада жена, но и изключително горда. Освен това е бедна роднина, зависима от теб. Вероятно си се държал твърде високомерно.

Тъй като единственият му отговор беше втренченият в далечината, невиждащ поглед, тя продължи:

– Как се казва, скъпи? Не мога непрекъснато да я наричам мадам дьо ла Валет.

– Еванджелин. – Произнесе го тихо и мрачно.

И в този миг майка му разбра всичко. Едва не изгуби ума и дума. Но бързо се овладя. Искаше да знае толкова много неща, ала не беше глупава да упорства. Затова се задоволи само да каже:

– Прекрасно име!

После стана от стола и оправи полите на роклята си. Беше висока жена, с все още елегантна фигура, въпреки петдесетте си години. Приближи се до сина си и го целуна леко по бузата.

– Винаги съм смятала, че ти си най-красивият джентълмен на света.

– Приличам на теб, майко, така че с тези си думи просто демонстрираш високо самочувствие.

– Не приличаш изцяло на мен. Баща ти беше мъж с великолепна осанка и красиво лице.

Знаеше, че и синът ѝ бе непрекъснато преследван от напористи млади дами, госпожи и жени, които изобщо не бяха дами. Запита се дали причината да не се е влюбвал досега, не се дължеше на факта, че от както навърши шестнадесет, жените доброволно скачаха в обятията и леглото му. Съпругът ѝ бе неопикуемо горд със сексуалната мощ на сина си. Подозираше, че дори бе обичал него повече, отколкото нея. Ядосваше се на необуздаността му, но в същото време се пъчеше. Ала ето, че синът се бе преклонил пред желанията на баща си, бе се оженил, бе дарил света с наследник, после бе овдовял и сега водеше значително по улегнал живот. И душата му бе пълна с нещастие и горчилка.

Мариан се въоръжи с най-безразличния глас от репертоара си.

– Беше ми споменал, че Еванджелин е наполовина англичанка?

– Да.

Не можеше да си представи как ли би реагирала майка му, ако ѝ каже, че изгаря от страст към Еванджелин, че му се иска едновременно да я удуши и да я притисне нежно, заспивайки до нея.

– Струва ми се – херцогинята приглади прекрасната си бледосиня муселинена рокля, – че скоро ще пристигне мосю Посет. Той прави чудеса с косата ми. – Насочи се към вратата, но на прага се спря и добави безгрижно: – Кой знае... Може пък Еванджелин скоро да дойде до Лондон. Ако аз я поканя... Какво ще кажеш?

Кларъндън я изгледа като подплашено животно.

– Недей, майко! Моля те, недей!

След като остана сам, отново се втрени в дъжда. Изведнъж я видя – извиваше гърба си, докато той обсипваше кожата ѝ с целувки.

– Да те вземат дяволите, Еванджелин!

Спомни си за метресата си, Моргана. Странно, но въпреки че му

липсваха остроумието и забележителните ѝ умения, не я пожела. Желаше една-единствена жена!

Душата му се изпълни с ожесточение и ярост. Помисли си за Бъниън и потри нетърпеливо ръце. Днес следобед ще отидат до клуба „Джентълмен Джаксънс“. Всеки удар на ринга ще го кара да се чувства по-добре, независимо от това кой ще бъде потърпевшият.

Двадесет и първа глава

Еванджелин с изненада видя госпожа Роли да подтичва по дългия коридор към северното крило на замъка. Ключовете на кръста ѝ дрънчаха като обезумели.

– Госпожо Роли? Мога ли да помогна с нещо?

– О, мадам, добро утро! – Икономката беше задъхана. Лицето ѝ бе поруменяло. – Да ви призная, мадам, тревожа се за госпожа Нийдъл. Всяка сутрин си яде кашата в трапезарията на слугите точно в седем. Но днес никой не я е виждал. А вече минава осем. Нещо не е наред, усещам го. Тя е доста стара. Отивам да я видя.

– Ще дойда с вас. Вероятно се е залисала с някоя нова отвара и е изгубила представа за времето.

Когато стигнаха до стаята на върха на кулата, Еванджелин потропа на вратата.

– Госпожо Нийдъл, ние сме – мадам дьо ла Валет и госпожа Роли! Добре ли сте?

Никакъв отговор. Еванджелин пак извика. Нищо.

– Знаех си, че нещо не е наред – загрижено прошепна госпожа Роли. – Сигурна съм, че е болна.

– Вероятно е отишла в горичката за гъби. – Еванджелин вече натискаше голямата месингова брава. Изобщо не си вярваше. Незнайно защо, но не ѝ се влизаше в билковата лаборатория.

Въздухът бе напоен със силния аромат на сухи рози.

– Госпожо Нийдъл! – Еванджелин започна бавно да обикаля из стаята.

Госпожа Роли, която я следваше по петите, внезапно си пое дълбоко дъх.

– О, боже! О, боже!

Еванджелин побягна към малката ниша, където се намираше спалният кът на госпожа Нийдъл. Старицата лежеше свита на топка до леглото си. Разбра, че е мъртва, още преди да приклепне и да опипа пулса ѝ. Тялото вече беше изстинало.

– Беше доста стара – промълви госпожа Роли. – Но все пак случилото се е потресавашо. Сигурно е сърцето... Дано смъртта да е настъпила бързо. Боже господи, толкова ми е мъчно, че е била съвсем сама!

Еванджелин се отпусна на колене и притвори очи. В съзнанието ѝ

изплува спокойното лице на майка ѝ – бледите устни, извити в усмивка, безжизнените сини очи, втрещени в небитието... Първата ѝ реакция тогава бе отказ да разбере – застиналата неподвижно фигура, която доскоро бе нейна любяща майка, ѝ бе напълно чужда. Мъката настъпи покъсно.

– Да – успя да промълви накрая и вдигна поглед към госпожа Роли, – беше стара... много стара... Доведете Басик. Той знае какво трябва да се направи.

Госпожа Роли кимна и припряно излезе. Постепенно легкото потракване на ключовете ѝ заглъхна.

Еванджелин се вгледа в лицето на госпожа Нийдъл. Дълбоките ѝ бръчки се бяха загладили. В смъртта си не изглеждаше толкова стара. Протегна ръка и докосна студената буза. Горката! Починала е сама, без жива душа край себе си. Погледът ѝ попадна на голия врат над старата вълнена нощница. И тогава ги видя. Двете виолетови петна. Всяко с размерите на мъжки палец. Отново се отпусна на колене и притвори очи. О, не, само това не, господи! Насили се да погледне пак, този път по-внимателно. Кошмарните следи от палци си стояха там – жестоки и смъртоносни. Госпожа Нийдъл не бе починала сама – някой я беше удушил!

Закри лице с ръцете си. Тя бе виновна за всичко! Тя бе казала на Джон Еджъртън за старицата. Вероятно бе споменала и името ѝ, макар че вече не си спомняше със сигурност. Бе му казала, че я подозира. Бе я споменала само защото... Изхлипа. Истината бе, че се бе разприказвала пред Еджъртън само за да го сплаши. Бе използвала горката жена, за да сложи край на тази лудост. А той просто я бе премахнал, както човек бръсва неканена пращинка от ръкава си. И сега госпожа Нийдъл бе мъртва, тъй като Еванджелин бе пристигнала в замъка Челси.

Басик я завари да се люшка напред-назад над тялото на старицата – с невиждащи очи и лице, обляно от сълзи, сгърчена от неописуема болка.

– Мадам – постави ръка на рамото ѝ, – трябва да излезете оттук. Съжалявам, че смъртта ѝ ви причинява толкова мъка. Някои преживяват много дълбоко шока...

Еванджелин изхлипа:

– Тя е мъртва, Басик. Не разбираш ли, мъртва е!

Басик приклепна и внимателно притисна длан към сърцето на госпожа Нийдъл.

– Да, разбирам. А сега си вървете. Аз ще се погрижа за всичко. Тя

беше стара, много стара. Просто сърцето е спряло... Сигурно така е станало. Отишла си е мигновено, мадам. Изпратих за доктора. Скоро ще дойде. Вие вървете!

– Не, Басик, не е било сърцето. Не си е отишла безболезнено! – Еванджелин докосна виолетовите петна. – Някой се е промъкнал тук и я е удушил!

Басик усети как кръглата стая се завърта около него.

– Невъзможно! Не и тук, в Челси!

После разгледа внимателно петната. Веднага му стана ясно от какво са, но разумът му отказваше да приеме фактите.

– Но защо? – Чувстваше се безпомощен, неспособен да реагира, макар че с част от съзнанието си усещаше, че трябва да действа и да оправи някак си тази злокобна ситуация. – Защо?

Еванджелин отговори с глас, безжизнен и студен:

– Не знам, Басик. Не знам...

Накрая мъжът все пак се овладя. Изправи се и ѝ помогна да стане.

– Чуйте ме, мадам. Най-добре да не я докосваме. Трябва да извикаме мировия съдия, барон Линдли – стар глупак, но за съжаление нямаме друг избор. Елате с мен. Да се подкрепим с по едно бренди.

– Госпожа Нийдъл не е причинила зло никому – шептеше като насън Еванджелин, докато Басик я извеждаше от стаята.

Барон Линдли, който бе дарен от природата с огромна белокоса глава и приведени рамене и чиято подагра бе единствената тема в домакинството му, пристигна след час. Намери младата братовчедка на херцога, мадам дьо ла Валет, неестествено затворена в себе си. За него бе истински ужас, че именно такава чувствителна млада жена е открила мъртвото тяло на старицата. След надлежен разпит на цялата прислуга в замък, той се върна в гостната при мадам дьо ла Валет, тъй като нямаше кой друг да го приеме. От все сърце му се искаше херцогът да е тук. Чувстваше се неудобно с тази млада братовчедка. Десният крак го болеше. Щеше му се да помолити, за затоплена кърпа, но когато зърна безизразното лице на самотната млада дама, се отказа. Не беше сигурен дали тя въобще го слуша. Запита се дали пък не е малоумна. Прочисти си гърлото. Басик не помръдна от поста си до вратата. На мировия съдия се наложи да си прочисти гърлото още два пъти, преди младата дама най-накрая да го забележи.

– Стигнах до извода, че човекът, удушил старицата, е някой, на

когото тя е дала цяр. В последствие той се е отразил зле или на него, или на някое любимо негово същество. Смятам, че е отмъщение.

– Отмъщение?

Думата премина през съзнанието ѝ, лишена от всякакъв смисъл. Как е успял баронът да стигне до подобен извод?

– Да, отмъщение. Тя не е притежавала никакви ценни предмети. От стаята ѝ не липсва нищо. Всичко е абсолютно непокътнато. Наситено е с остър аромат на рози. Предполагам, че е подсиллил тъмните страсти на човека. Може това да е било любимото цвете на жената, която е пострадала от отварата на госпожа Нийдъл. Сигурно е било любовно биле. Да, човекът се е побъркал от мъка и я е убил. Съмнявам се да го открием. Въпреки това ще разпитам всички местни хора, на които старичката е давала от билките си. А сега трябва да се прибирам. Кракът ме боли. Нужно е да го вдигна и да пийна бренди. Вече едва издържам. Довиждане, мадам.

Еванджелин знаеше, че никого няма да открият. Съмняваше се дори дали ще си направят труда да разпитват местните. При всички случаи това щеше да е чиста загуба на време. Когато барон Линдли напусна гостната, следван по петите от Басик, тя се отпусна на стола. Смъртта на госпожа Нийдъл щеше да си остане пълна загадка и скоро всички щяха да забравят за случилото се. Тя не бе толкова важна личност, че дълго да се тревожат за нея.

По-късно Еванджелин каза на Басик:

– Беше съвсем прав за барона. Но дори и да не беше пълен глупак, едва ли щеше да направи нещо. Трябва да пиша на херцога. – Направи пауза. – Моля те, Басик, провери всички ключалки на замъка.

Басик видя страха в очите ѝ. Не я обвиняваше – самият той се страхуваше.

– Разбира се, мадам, веднага. Ще поставя и лакеи при всички входи. Човекът, сторил това ужасно нещо, може да се върне. Пишете на негово благородие. Той ще бъде шокиран. Беше много привързан към госпожа Нийдъл. Познава я, откакто се е родил. Все ѝ носеше разни стръкчета.

– Да, знам, че е бил привързан към нея. Но наистина ли ѝ е събирал растения?

– О, да! Даже миналия месец един морски капитан му донесе цял куп от Индия. Негово благородие ги подари на госпожа Нийдъл и ѝ каза, че иска да му забърка отвара, с която да го направи най-добрия ездач в страната. Доколкото си спомням госпожа Нийдъл отвърна на негово

благородие, че тъй като той вече е най-добрият любовник в страната, би било прекалено да иска още. Старата жена много се смя на тези си думи. Негово благородие също.

Еванджелин отиде в библиотеката, седна на бюрото на херцога, разстла лист хартия пред себе си и потопи перото в мастилницата. Вече нямаше значение как се бяха разделили преди три седмици. Трябваше да го види. Имаше нужда от него. Но какво да му напише? „Убих старата ти дойка. Не, не я удуших със собствените си ръце, но казах на Джон Еджъртън и той заповяда да я убият.“ О, боже! Знаеше обаче, че трябва да го види. В противен случай щеше да полудее. Накрая написа:

Ваше благородие, съжалявам, че ще ви съобщя такава трагична вест. Госпожа Нийдъл почина. Причината за смъртта ѝ не е естествена.

Перото ѝ застина за миг.

Някой се е промъкнал в замъка, качил се е в кулата и я е убил. Неизвестно кой.

Моля ви, върнете се в Челси!

Ваша братовчедка

Двадесет и втора глава

Херцогът пристигна късно на следващата сутрин. Беше взел разстоянието от Лондон до замъка за по-малко от шест часа. Беше мръсен, уморен, потресен от начина, по който бе умряла старата му дойка, и обезумял от притеснение за Еванджелин.

– Благодаря на бога, че вече сте у дома, ваше благородие! Добре дошли!

Басик почувства такова облекчение при завръщането на господаря си, че едва не се хвърли на врата му. Чак се препъна в един стол в бързината да поеме палтото му.

– Дойдох колкото можах по-бързо, Басик. Къде е мадам?

– При лорд Едмънд, ваше благородие. Опасявам се, че смъртта на госпожа Нийдъл ѝ се отрази много зле. Настоя да се заеме с подробностите по погребението. Разположил съм лакеи на пост. Всички ключалки са или сменени, или укрепени. Много се радваме, че дойдохте толкова бързо!

– Да, вече съм тук и тя няма за какво да се тревожи – каза херцогът и се отдалечи с широки крачки, оставяйки Басик загледан замислено след него.

Отвори тихо вратата на детската стая и пристъпи вътре. Огънят в камината пламтеше. Беше много топло. Тя седеше на килимчето до канапето. Едмънд беше седнал до нея и държеше в ръка английски дървен войник. Тъкмо казваше:

– Не знам, Ева. Казваш, че си добре, но Басик ме помоли да не те преследвам и да не стрелям по теб. Добави още, че няма да ми е много весело с теб.

– Вероятно е прав. Прости ми, Едмънд, но днес наистина няма да ти е особено весело с мен. Чудя се Басик винаги ли знае всичко?

– Предупреди ме и да не ти говоря високо. Да се отнасям към теб така, както бих искал да се отнасят към мен, когато ме боли коремчето. Налагало се примирие.

„Да, примирие“, помисли си тя, обърна се усмихната към него и му подаде ръка.

– Нека да е примирие, Едмънд. Ще подновим преследването утре.

Тогаво Едмънд вдигна глава и зърна баща си.

– Татко! – Моментално се хвърли към него. Херцогът го грабна в

обятията си и го разцелува. – Да видиш Ева ли си дошъл, татко? Тя изобщо не е на себе си. Тъжна е. Госпожа Нийдъл умря, нали знаеш? Чух как госпожа Роли го разправя на всички прислужници.

– Знам, Едмънд. Ето че Бъниън стои точно зад мен. Изобщо не съм го усетил. Той ще те изведе малко на езда. А аз ще се погрижа за братовчедка ти Ева.

– Но няма да я преследваш и да стреляш по нея, нали, татко?

– В никакъв случай.

– Добре. Само аз мога да го правя. Накарай я да се усмихне, татко. Обичам да я гледам как се усмихва.

Еванджелин чу гласа на Бъниън, но не го видя. Само след миг Едмънд вече беше изчезнал и тя бе сама с херцога. Той не се приближи. Затвори вратата и остана там, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

– Дойдох колкото можах по-бързо. – Протегна ръце към нея и прошепна: – Ела тук.

И тя го направи. След миг беше в обятията му.

– Вече всичко е наред. – Галеше гърба ѝ. – Аз съм тук. Всичко е наред.

Болката и вината избухнаха в душата ѝ. Разрида се неконтролируемо на рамото му. Кларъндън млъчеше. Просто я държеше, а големите му ръце продължаваха бавно да гаят гърба ѝ. Тя плачеше ли, плачеше.

Когато риданията ѝ се превърнаха в хълцания, нежно целуна главата ѝ.

– Всичко свърши, Еванджелин. Обещавам ти, че всичко ще бъде наред.

– Не! – Отдръпна се от него. – Нищо не е наред! Абсолютно нищо!

Ако не се бе появила тя, госпожа Нийдъл щеше да е жива. Не може да му го каже. Защото Едмънд ще умре. Започна да го удря в гърдите. Искаше ѝ се някой да убие и нея. Херцогът продължаваше да я държи здраво. Целият гняв, с който се опитваше да се въоръжи срещу нея, се бе изпарил заедно със смъртта на старата му дойка и молбата на Еванджелин да пристигне по-бързо. Успя да заключи дълбоко мъката си и се зае да я утешава.

Накрая в душата ѝ не остана нищо – нито сълзи, нито гняв. Само празнота. Херцогът отслаби прегръдката си и пъкна в ръката ѝ кърпичка. Еванджелин не направи нищо с нея, затова той я взе и изтри лицето ѝ. Тогава осъзна, че обича това лице. Мисълта го разтреса до мозъка на костите. Очите ѝ бяха подпухнали. Бледността ѝ плашеше. Много странно как се бе привързала толкова към госпожа Нийдъл за толкова

кратко време!

– Много съжалявам, ваше благородие! Радвам се, че дойдохте. Вече не знаех какво да правя.

– Свършила си много повече, отколкото е необходимо. Аз съм този, който трябва да се извини, че сама си понесла целия товар. – За миг зърна в очите й страдание и още нещо, което не разбра. Придърпа я по-близо до себе си. – Не е необходимо да говорим за това. Не искам да те наранявам повече.

Поклати глава и се опита да се овладее. Беше си позволила да покаже чувствата си, а това можеше да бъде опасно.

Бавно се отдръпна от него.

– Вие трябва да знаете какво се случи, за да можете да действате. Барон Линдли е толкова мирови съдия, колкото Едмънд – ловец на дракони.

– Ловец на дракони? Мислех си, че преследва само разбойници?

– Веднъж му прочетох приказка за ловец на дракони. Развълнува се много. Само не е сигурен дали ще мога да бълвам огън, докато ме преследва.

Засмя се, но смехът й рязко секна. Искаше й се да умре.

– Чудесно! Смехът ти помага да забравиш поне за миг. Хубаво е, че се смееш.

Подаде й стол. Тя седна и приглади роклята си с дългите си бледи пръсти. Кларъндън остана прав, облегнат на полицата на камината. Съзнаваше, че в този момент я вижда с нови очи.

Еванджелин вдигна поглед към него. Изведнъж той се бе превърнал в център на вселената й. Синът му й бе станал толкова скъп, че ако нещо се случеше с него, тя просто щеше да умре. Истината затрептя на устните й. Тези думи щяха завинаги да я превърнат в негов враг и да предизвикат презрението и жестоката му присъда. Тези думи останаха неизречени. Не защото бе страхливка. Отново я възпря заплахата над Едмънд. Сега вече нямаше никакви съмнения, че Джон Еджъртън ще изпълни заканата си и ще убие момчето, ако тя го предаде. Вече бе донесла една смърт на този дом. Налагаше й се да лъже, но лъжите бяха за предпочитане пред друга смърт.

– Барон Линдли смята, че убиецът е човек, на когото госпожа Нийдъл е дала любовно биле. Отварата била убила негова възлюбена. За мен в подобно предположение няма никакъв смисъл, но баронът изглеждаше доста доволен от себе си. Болен е от подагра. Затова стигна бързо до заключението и се прибра къщи да се лекува с бренди и възглавничка.

– Нищо ли не е откраднато?

Еванджелин поклати глава.

– Добре, че не се е опитал да скърпи нещо още по-глупаво. Благодаря ти, че си се справила с него. По дяволите, аз трябваше да съм мирови съдия! Можех много лесно да стана преди две години, но тогава времето ми бе ангажирано с прекалено много други неща. – Поклати смръщено глава – очевидно го възприемаше като провал.

– Но зад това престъпление не се крие никакъв мотив! Кой ще иска да убива госпожа Нийдъл?

Отвърна поглед от него. В тъмните му очи се четеше болка. Тази болка я измъчваше. Но тя осъзнаваше, че има начин да отмъсти за безобидната старица.

– Благодаря ти за всичко, за което си се погрижила. – Забеляза бледността ѝ и някаква странна неумолимост в очите. – Уморена си. Двамата с Бъниън ще се погрижим за Едмънд. Ще се заема и с всичко останало.

– Не, моля ви! – скочи на крака. – Не искам да съм сама! Не искам да почивам. Моля ви, нека остана с вас!

Не разбра и тази нейна реакция.

– Не искаш да оставаш сама?

Грешка! Той не пропускаше нищо от реакциите ѝ, което беше доста обезпокоително.

– Вероятно... – Бавно се изправи, без да го поглежда.

Постави ръка на рамото ѝ.

– Остани с мен, щом желаеш. – Направи кратка пауза. – Смъртта винаги шокира. Спомням си какво преживях, когато разбрах за Роби. Бях поставен на колене. Отне ми доста време, докато отново започна да осъзнавам безценното богатство, което имам в лицето на сина си, докато отново започна да се смея и да забелязвам женската красота, без да чувствам непоносима ярост и безпомощност. Всичко ще мине, Еванджелин – и шокът, и мъката. Ала ти никога няма да забравиш. Никога. Това вероятно е за добро.

„Но не и вината“, помисли си тя и сведе глава, потънала в мълчание.

На следващия ден следобед госпожа Нийдъл бе погребана в гробището на Челси – последен пристан и за членовете на рода, и за прислугата им вече повече от два века. Еванджелин не откъсваше поглед от купчината прясна пръст. Докато викарият оплакваше жестокостта на смъртта на старицата, скритата в ръкавица ръка на херцога придържаше

младата братовчедка. Вдигна очи към замъка, към северното крило. Мисълта, че той ще се завърне в Лондон и ще я остави тук съвсем сама й се стори направо непоносима. Потрепера. Много студено... Типичен февруарски ден.

Вечерта премина в мълчание. Еванджелин се чудеше какво ще прави. Накрая херцогът бавно заговори:

– Нуждаеш се от промяна, Еванджелин. Последните събития ти се отразиха доста тежко. Би ли желала да заминеш за Лондон за известно време?

Вдигна към него очи. Бяха изпълнени с болка. Не можеше да повярва, че той й предоставя подобна възможност. Тя не я заслужаваше. Даде си сметка, че очаква пак да му откаже, но преди да успее да си отвори устата, той отново заговори:

– Двамата с теб не винаги сме се разбирали добре. Може би ще съумеем да поправим това далече от Челси. Ти ми каза веднъж, че не желаш да ходиш в Лондон и че ако те насиля да го направиш, ще ме напуснеш. Не го искам. Но ми се ще да излезеш от Челси поне за малко. С Едмънд, естествено.

Даде си сметка, че този силен мъж, който съзнава много добре своята значимост, сега се страхува, че тя отново ще му откаже. Идеше й да се хвърли в обятията му и да се разкрещи от благодарност. Но не можеше.

– Благодаря ви, ваше благородие. Много ще се радвам да дойда с вас в Лондон. Много мило от ваша страна.

Не си бе давал сметка колко много значи за него съгласието й. Издиша бавно и вдигна за наздравица чашата си с портвайн.

– Майка ми много ще се зарадва. Отдавна иска да се запознае с теб, а и да види внука си.

Забеляза облекчението, което се появи в изразителните й очи, и осъзна, че би я защитавал с цената на живота си.

– Аз самият също се радвам. – Постави чашата си на масата и се изправи – Изтощена си, Еванджелин. Бих искал утре да тръгнем по-рано. Затова ти предлагам вече да си лягаш. Искаш ли малко лауданум, за да заспиш по-лесно?

Изправи се и го погледна в очите. Беше толкова загрижен за нея. Душата я болеше от чувство за вина. Добротата му, силата му, начинът, по който я приемаше – всичко това още повече влошаваше положението. Поклати отрицателно глава.

Херцогът се приближи до нея и докосна бледата й буза. Кожата й

бе толкова мека! Копнееше да я притисне да себе си – ей така, просто да я държи, докато се успокои. Искаше да ѝ каже, че ще направи и невъзможното, за да намали болката ѝ. Но не проговори. Не намираше подходящите думи. Леко повдигна главата ѝ. Видя, че очите ѝ са пълни със сълзи. Приведе се и нежно целуна бузите ѝ, а после затворените ѝ очи. Вкуси сълзите ѝ.

– Никога повече няма да те оставя! – Продължаваше да обсипва с целувки клепките ѝ. После устните. Цялото му тяло се разтресе от болка.

Същата нощ, под студения дъжд, Еванджелин се среща с друг мъж в тайната пещера.

Двадесет и трета глава

– Бабо, бабо, най-сетне! Исаха Джон да пришпори конете, но татко не позволи. Виж, вода и Ева!

Мариан Клотилд чу обичното гласче, макар че не разбра много добре думите, които смешно се боричкаха, изпусна бродерията си и скочи на крака, за да гушне Едмънд, който вече летеше към нея. Притисна го и се усмихна.

– Миличък, толкова отдавна не съм те виждала! Започвам да мисля, че Лондон не е чак толкова ужасно място за малки момченца. Вероятно дядо ти не е бил прав, както и баща ти. Може би е най-добре всички винаги да бъдем заедно. Боже, станал си същински великан!

– Ева казва, че съм по-силен и от великан. Като бивол – само мускули и инат! И мога да застрелям всичко от двадесет крачки!

– Ах, да, братовчедка ти Ева. Защо не ме запознаеш с нея, Едмънд?

– Тя също е силна като бивол. И ще ме научи да плувам по-добре и от татко! Ако изобщо някога стане пак топло.

– Свидетел съм, че е силна като бивол, майко, след като прекара близо осем часа в една и съща карета с Едмънд. Аз, уви, не можах да издържа. Що се отнася до плуването, все още не съм имал възможност да оценя способностите ѝ в това отношение.

Мариан Клотилд не можеше да откъсне очи от красивия си син. Гласът му звучеше щастливо и ведро. Изглеждаше доволен. До него стоеше забележителна млада жена, облечена в тъмносиня копринена рокля.

– Вие ли сте Ева?

Еванджелин направи реверанс.

– Да, ваше благородие! Аз съм братовчедката на Мариса.

– Мадам дьо ла Валет – уточни херцогът.

Мариан Клотилд надали би се изненадала повече, ако някой бе довякъл крава в гостната и бе започнал да я дои. Нейният син! Нейният арогантен син! Бе изрекъл само името ѝ, но тонът на гласа му бе красноречив – изпълнен със смесица от гордост и чувство за собственост. Бе повече от очевидно, че синът ѝ най-сетне е открил жената, която му е била предопределена от съдбата. Забеляза също, че той е застанал много близо до Еванджелин, като че ли я предпазва от нещо. „От мене ли? Наистина ли си мисли, че няма да се отнеса добре към момичето?“

Отправи към братовчедката полуфранцузойка ослепителната си усмивка и ѝ стисна ръката. Подхождаше по красотата и чар на сина ѝ, но въпреки това нещо не беше наред. Какво имаше в очите на младата жена? Страх? От нея? Не, невъзможно.

– Очарована съм най-сетне да се запозная с вас, мадам. – Пое деликатната ѝ ръка.

Ръката трепна, после се успокои.

– Благодаря ви, ваше благородие. – Искаше ѝ се да потъне в земята от срам. Ето че майка му приветства с „добре дошли“ една изменница. – Съжалявам за тъй внезапното ни пристигане, но госпожа Нийдъл умря. Беше ужасно. Не можеше да се направи нищо. Бях в безизходица... И негово благородие...

– Да, знам всичко и много съжалявам.

– Негово благородие бе така добър да ме вземе с Едмънд.

– Това вече е нещо ново и за Едмънд, и за мен. – Херцогът отправи поглед към сина си, който внимателно изучаваше един много стар глобус. – Не го пипай, Едмънд!

– Няма, татко. Просто се чудех защо е кръгъл, след като госпожа Роли ми е повтаряла десетки пъти, че Земята е плоска. Това е Земята, нали?

Мариан Клотилд се засмя и се обърна към Ева:

– Госпожа Роли отдавна е член на клуба „Плоска Земя“. Ще са ви необходими много усилия и търпение, докато го убедите в обратното, мадам.

– Едмънд! – извика херцогът.

– Да, татко?

– Ще ме слушаш и ще ми вярваш! Точка по въпроса! Ясно ли е?

Лорд Едмънд бавно се приближи към баща си и вдигна поглед към него.

– Земята е кръгла. Повтори!

– Земята е кръгла, татко. Сигурен ли си?

– Някога да съм те лъгал?

– Не, татко. Ти никога не грешиш.

Еванджелин простена.

Мариан Клотилд така се разсмя, че очите ѝ се насълзиха.

– Чудесно. Следващия път, когато госпожа Роли ти каже, че Земята е плоска, ти ще кимнеш усмихнато, но ще си знаеш, че в действителност е кръгла.

– Да, татко.

Херцогът вдигна сина си и го притисна към себе си.

– Великолепно се справихте, ваше благородие! – възкликна Еванджелин и Мариан Клотилд не долови в този плътен глас и сянка от кокетство, с което жените обикновено се отнасяха към сина й.

– Аз също съм много впечатлена. Не мислете, че се натрапвате, мадам. И без това отдавна исках да се запознаем. Синът ми доста ми е говорил за вас.

– О, боже! – въздъхна Еванджелин.

– Да, казах й, че си упорита като муле, че си поносимо добър ездач и че природата около Челси много ти харесва. А, да, освен това й споменах, че притежаваш и известен чар.

– Вероятно трябва да съм ви благодарна, че не сте навлезли в подробности.

– А защо си мислиш, че не съм го направил? Тя ми е майка. Възхищава ми се и смята, че съм непогрешим.

– Напълно вярно. Какво може да стори една майка с такъв прекрасен син?!

Еванджелин простена, херцогът подхвърли Едмънд във въздуха, а Мариан Клотилд продължи:

– Заповядайте, седнете, мадам. Ще позвъня за чая. Може ли да ви наричам „Еванджелин“? „Мадам“ определено не пасва на земя, която е кръгла.

Едмънд се смръщи.

– Госпожа Роли винаги е толкова сигурна в думите си...

– Кръгла е, Едмънд – намеси се херцогът, – кръгла!

– Да, татко. Бабо, татко каза ли ти, че съм най-добрият стрелец в страната?

– Уведоми ме, че си застрелвал паунът Рекс без да ти мигне окото най-малко десетина пъти.

– Наистина! – Едмънд се прозя широко.

Еванджелин се приведе и повдигна брадичката му.

– А сега искам да ме чуеш, без да спориш. Уморен си. Ще трябва да отидеш с Елън в детската стая и да поотдъхнеш малко.

Херцогът отново вдигна сина си на ръце.

– Аз ще го заведа. После ще се върна. Няма да те оставя задълго сама с този дракон тук. Майко, не я плаши много, докато ме няма.

– Ами моята история, татко? Искам да разправа на баба продължението й.

– След като си починеш! Ще кажа на Грейсън да донесе чая.

Мариан Клотилд се замоли най-сетне синът ѝ да е намерил подходящата жена. После се обърна към Еванджелин с най-чаровната си усмивка.

– Моля ви, седнете, Еванджелин. През цялото време ли пътувахте с Едмънд?

– С изключение на часа, през който имах главоболие и негово благородие настоя да яздя с него.

– Да яздите с него!

За нейна най-голяма радост Еванджелин се изчерви.

– Ами, виждате ли... Херцогът яздеше красивият си жребец и предложи... Аз седях пред него. Това беше всичко, ваше благородие.

„Е, не съвсем“, отбеляза наум майката и остана особено доволна.

– Почти е невъзможно да се откаже на сина ми. Доста е настоятелен в определени случаи.

– Да, вече имах възможност да се уверя.

Всъщност той за нищо не я бе принуждавал, а и нищо особено не се бе случило. Еванджелин се бе облегнала на него, защитена от обръча на силните му ръце и бе заспала дълбоко. От дълго време не се бе чувствала толкова спокойна и закриляна.

Мариан Клотилд потупа мястото до себе си. Еванджелин развърза пелерината си, метна я на облегалката на един стол и седна. Майката със задоволство отбеляза, че младата дама има също като нея елегантна фигура и пишци гърди. Предположи, че роклята е на Мариса, онова бедно глупаво момиче.

– Всъщност, Еванджелин, синът ми дръзна да ми признае, че ви е заповядал с типичния си господарски маниер. Предполагам, че тонът му е наподобявал ръмжене.

– О, не! Просто той е свикнал всички да му се подчиняват на мига. А точно тогава аз не можех да му го позволя. Искам да кажа...

– Да, знам. Синът ми е бил много добър с вас. Самата благодат!

– Никога не съм го виждала благ. Не е в характера му. Често налага своето с шега или с мръщение, тъй като знае, че само глупак би се опитал да му противоречи и... О, боже, не исках да го обидя, ваше благородие! Херцогът досега е показвал доста загриженост към мен. Да, това е правилната дума. Надявам се, че няма да му е неприятно да бъде наречен „загрижен“?

Мариан Клотилд потупа сключените ѝ ръце.

– Ще го попитаме. Вие все още не ме познавате достатъчно добре, но ще ви кажа истината. За добро или зло, двамата със сина ми много си

приличае. А вие, скъпа моя Еванджелин, изпитвате огромна вина. Нали?

Как е разбрала? Прозвуча ужасено:

– Да, вероятно...

– Вие сте част от семейството. Можете да останете при нас, докогато поискате. Между другото, роклята на Мариса много ви отива. Предполагам, че Дори ви я е преправила.

– Да, тя е много добра шивачка.

– Разбрах го много отдавна. Именно аз я назначих за камериерка на Мариса. Тя много я харесваше.

В този момент в гостната влезе висок пълен мъж, с гъста червеникавобяла коса и тежък сребърен чаен поднос. Имаше рошави тъмнорижави вежди, които стояха постоянно стрелнати нагоре и му придаваха изражение на лека почуда.

– А-а, Грейсън, донесъл си нещо да се подкрепим.

– Да. Както вие го предпочитате, ваше благородие. – Постави подноса на масичката пред тях.

– Грейсън и аз израснахме заедно – отбеляза Мариан Клотилд, а през това време, за голяма изненада на Еванджелин, самият иконом започна да разлива чая.

– Мадам, за вас?

– За мен без нищо, Грейсън.

– Справя се великолепно. Аз имам артрит, който от година на година ме прави все по-тромава. Това е една от причините, поради които не мога да стоя в Челси. Влагата и студът там влошават още повече състоянието ми. – Усмихна се на икономата и пое от него чашата си с чай. – Мисля, че сме внушителна двойка – вече костите ни стават все по-крехки, косите все по-бели, а годините все по-тежки.

– Напълно сте права, ваше благородие – обади се Грейсън, – но аз съм на мнение, че колкото по-червена е косата, толкова по-леко носим годините.

– Естествено, че ще си на това мнение. – Мариан Клотилд елегантно отхапа от ябълковата тарталета. – М-м, великолепно! Е, не чак толкова добро като на прехвалената готвачка на Филип Мерсъоро или на госпожа Дент, но все пак става. А това, Грейсън, е мадам дьо ла Валет. Член на нашето семейство и бавачка на лорд Едмънд.

Грейсън огледа Еванджелин и бавно кимна.

– Мисля, че е много добро решение – с тези думи напусна гостната.

Мариан Клотилд се засмя.

– Виждам, че не можете да откъснете очи от кифличките. Моля, вземете си, Еванджелин.

– Как се спогаждат двамата с Басик?

– Много сте проникателна – засмя се херцогинята. – Всъщност те никога не са се срещали. Херцогът е съгласен с мен, че трябва да държим домакинствата си разделени. А да видите Цар Иван! Така наричам иконома ни в Сейнт Джон Корт, северното имение на Ричард. Той е още по-скован и официален дори от Грейсън и Басик взети заедно. Веднъж ме удостои с честта да се отпусне дотолкова, че да ме уведоми, че ако Уилям Завоевателя е имал удоволствието да се ползва от услугите на иконом, то несъмнено това е бил един от неговите предци.

Еванджелин все още се смееше, когато херцогът влезе. Кларъндън спря за миг на прага и очите му се озариха. „Каква усмивка!“, помисли си майка му, без да откъсва поглед от него.

Двадесет и четвърта глава

– Влизай и сядай, скъпи! Налей си чай. Еванджелин хареса кифличките. Тъкмо ѝ разказвах за Цар Иван.

– Истинска напаст! От смеха ти разбирам, Еванджелин, че майка ми не се е опитвала да те разпитва за величието на предците ти, да те обвинява, че крадеш обичта на сина ми, или да те заплашва, че ще изтръгне ноктите на краката ти, ако се осмелиш да отправиш дори и една критика срещу мен или моя наследник.

– Обсъждахме единствено предците на Цар Иван, ваше благородие.

– Той е стар методист²⁷. Изпитвах ужас от него, когато бях момче. Така е и до ден днешен.

Херцогът си наля чаша чай, после доля и на майка си.

Еванджелин отново се засмя – един прекрасен волен звук, който изпълни гърдите му и от който му се прииска да я сграбчи и да я целува до припадък, да смъкне роклята ѝ до кръста, да погали гърдите ѝ, да вкуси от нея и... Боже господи, седи в гостната на майка си и си пие чая, а в същото време си представя как се люби с Еванджелин и я целува дотогава, докато не започне да крещи името му. Опита се да се овладее и... се задави.

Майка му го потупа по гърба. Когато се възстанови, ѝ се стори доста изчервен, но прояви благоразумието да отклони темата.

– Все още не сме говорили за убийството на госпожа Нийдъл. Използвам ужасна дума, но това е истината. Е, какво знаеш по този въпрос?

– Барон Линдли нагостил Еванджелин с порция идиотизъм. Уж някоя от отварите на госпожа Нийдъл била убила нечия любовница или съпруга и човекът решил да си отмъсти. Абсолютни глупости! Старият тъпанар – хм-м, моля за извинение – старият идиот просто е бързал да се прибере вкъщи, за да надигне бутилката с бренди и да си постави възглавничка под болния от подагра крак. Дължим огромна благодарност на Еванджелин. Беше се справила почти с всичко, преди да пристигна. – Тъмните му очи се втрещиха в тежкия пръстен със smaragd и герб. – Предприех необходимото за осигуряване безопасността на замъка

---

27. Методист – изповядващ постулатите на Методизма – протестантска секта на Англиканската църква, създадена през 1729 г. Отличава се с изключителна вътрешна дисциплина, граничеща с фанатизъм. – Б.пр.

Челси. В убийството няма абсолютно никакъв смисъл. Тя беше напълно безобидна. Побиват ме тръпки. Защо? Защо точно госпожа Нийдъл?! Ще разровим тази работа. Изобщо не възнамерявам да загърбя случая и да го забравя. Ще открия кой е извършителят и каква е причината.

Еванджелин се запита какво ли е направил досега и какво ли смята да предприеме. Дали ще открие, че предатели използват частния му плаж за проникване в Англия. Дали ще открие, че тя самата е предателка. Не смееше да вдигне очи от чашата от дрезденски порцелан.

– Получих писмо от госпожа Роли – каза след известна пауза Мариан Клотилд. – Всички в Челси са много обезпокоени. Радвам се, че няма да оставиш нещата, скъпи. Госпожа Нийдъл беше мила старица, която виждаше много неща. Казвала ли съм ти, че съвсем точно предрече раждането ти? Разправяше ми още, че ще бъдеш по-красив от баща си и по-умен от мен – нещо, което тогава ми се виждаше невъзможно. И голям любовник. Което пък изобщо не ме интересуваше. – Усмихна се и го попута по рамото. – Ще поговорим по-късно.

Херцогът рязко стана на крака.

– Еванджелин е уморена. Ще я заведа в Розовата стая, за да си почине до вечерята. Хайде, Еванджелин.

Протегна ѝ ръка. Тя вдигна очи, кимна много бавно и му подаде своята.

– О, боже – възкликна Мариан Клотилд. – Тази вечер имаме гости. Ще ме застрелят, ако отложи поканата толкова късно. Какво ще правим?

Еванджелин чу как херцогът си мърмори нещо под носа.

– Дали по някаква случайност лейди Пембърли не е между поканените? И госпожица Сторли?

Мариан Клотилд я дари с обезоръжаваща усмивка.

– Значи вече се познавате с Юдора? Уелингтън²⁸ спокойно може да я назначи за свой генерал. Да, и тя е поканена.

– Дватама с Цар Иван са си лика-прилика – намеси се херцогът. – Акустира в подножието на моя замък още втората вечер от пристигането на Еванджелин. Искаше да се увери, че не съм попаднал в ноктите на някоя закопняла за богатство уличница. Довлече със себе си и Дрю, и Джон Еджъртън. Но когато си тръгна, бе в отлично настроение. Очевидно одобри Еванджелин.

---

28. Уелингтън, Артър Уелсли, херцог (1769–1852 г.) – Британски генерал и държавник; премиер в кабинета на Горите (1828–1830 г.). Командвал Британската армия в Испанската война (1808–1814 г.) и при Ватерло (1815) и си спечелил прозвището „Железният херцог“. – Б.пр.

– Лорд Петигрю и Джон Еджъртън също ли ще идват, ваше благородие?

– Ще ги покания. – Мариан Клотилд се засмя. – Точно от още двама господа имах нужда на масата. Да се надяваме, че ще дойдат.

„Поне Джон Еджъртън със сигурност“, помисли си Еванджелин.

Херцогинята се обърна към сина си:

– Много странно! Дрю постоянно е с Фелиша. Навсякъде! – Поклати глава. – Никога няма да разбере точно кой тип жени карат мъжете да падат на колене!

– Но това е отблъскващо, майко! Никой мъж не трябва да пада на колене!

– Говорех образно...

– Няма значение. Никой мъж, който държи на себе си, не трябва да слиза толкова ниско. Съмнявам се Фелиша да спре да бърбори дори когато... Е, няма значение.

Изтракването на чашата на майка му в чинийката спря тирадата.

Еванджелин изобщо не ги слушаше. Тъкмо се чудеше как да предаде съобщение на Джон Еджъртън и ето, че Мариан бе разрешила проблема ѝ. Облиза дискретно устни.

– Благодаря ви, че ми позволявате да присъствам, ваше благородие.

– Какво ще кажеш, Ричард? Дали да не взема пък да изпратя на Еванджелин в стаята ѝ вечерята?

– Бих предпочел двамата да вечеряем сами в библиотеката ми, пред камината.

– Изключено! Трябва да се стегнеш!

– Е, поне ти ще имаш възможност да си починеш. – Херцогът придържа още по-близо до себе си, Еванджелин.

Майка му направо не можеше да повярва на очите си. Това бе зашеметяващо. Тонът му бе безапелационен.

Еванджелин не каза нищо – просто кимна. Искаше да остане сама, за да помисли и да реши какво ще каже на Еджъртън. Единственото ѝ желание беше да го убие.

– Защо трепериш?

Еванджелин се стресна.

– Не, не треперя, ваше благородие.

– Ще се видим по-късно – обади се Мариан Клотилд. – Наистина ми изглеждате малко уморена. Розовата стая е много приятна.

Заизкачваха се един до друг по широката вита стълба.

– Къщата е много елегантна.

– В по-голямата си част е обзаведена по вкуса на майка ми. Тя никак не харесваше наредбата на свежърва си. Майка ми има усет за нещата. И не само за вещите, а и за хората.

– Освен това е много добра.

– Не е задължително да присъстваш на тази вечеря, която е планирала.

– Наистина ли смятате, че майка ви не иска да присъствам? Тя е толкова любезна, че не мога да разбера истинските ѝ чувства. За разлика от вас. Винаги съм наясно какво си мислите.

– Тук не съм напълно съгласен с теб. – Ако знаеше, нямаше да си стои спокойно само на сантиметър от него и да му се усмихва. – А що се отнася до чувствата на скъпата ми майка, те са без значение. И нямат нищо общо с онова, което имах предвид. Изобщо не ме разбра.

– Добре, кажете ми тогава какво е вашето желание, ваше благородие?

– Просто не искам да се преуморяваш. Нищо повече.

Продължиха напред. След малко Кларъндън спря.

– Това е Розовата стая. Доколкото ми е известно, възможно е тук да е преспала веднъж кралица Шарлот²⁹, но нямам никаква представа поради каква причина. А дали пък не беше кралица Елизабет³⁰?

Вдигна ръката ѝ към устните си. Усети горещината му дори през ръкавицата си. Несъзнателно се притисна към него.

– Не – прошепна той. – Не!

Еванджелин се отдръпна.

– Аз съм много силна! Няма нужда да се притеснявате за мен. Аз съм силна.

Вдигна ръка и докосна бледата ѝ буза.

– Наистина ли си толкова несломима?

Вдигна очи към тъмното му лице. Беше вперил поглед в устните ѝ. Искаше ѝ се повече от всичко на света да го притисне до себе си, да усети силните удари на сърцето му, да почувства плътта му.

– Разбира се, че не. Ще се видим довечера, ваше благородие.

---

29. Кралица Шарлот – съпруга на Джордж III (1760–1820), починала през 1818 г., майка на Джордж IV, който в момента на повествованието е принц – регент. – Б.пр.

30. Елизабет I (1533–1603г.) – кралица на Англия от 1558 до 1603 г., дъщеря на Хенри VIII и Ан Болейн. По време на управлението на сестра си Мери I Стюарт е затворена. След възкачването ѝ на престола страната преживява нечуван дотогава политически, икономически и културен възход. Това е периодът на английския Ренесанс – на Шекспир и победата над Испанската армада. – Б.пр.

Когато след няколко минути херцогът се върна в гостната, майка му каза:

– Тя е приятна, всъщност – красива. Не че това има особено значение, нали?

– Естествено, че няма. Но не ме разпитвай повече, майко. Нямам намерение да ти предоставям възможност за размишления и догадки.

– Надали вече има място за догадки. Доста умело я въртиш на пръста си.

– Но това е нелепо! Отнасям се с нея подобаващо. Тя е зряла жена. Вдовица. Вероятно е свикнала да взема сама решения. Смяташ ли, че баща ѝ или съпругът ѝ са ѝ заповядвали какво да прави?

– Просто не я разбирам.

– Познаваш я сравнително отскоро.

– Но нямам абсолютно никакви съмнения, че ще бъда с нея до края на живота си. Единственото, от което тя има нужда, е една силна ръка. Моят.

– Много бързо си взел това решение.

– Да – сви рамене, – вероятно си права. Но какво ще стане оттук нататък – нямам никаква представа.

Мариан Клотилд никога не бе виждала сина си толкова загрижен за някого. Поведението му към тази млада жена беше невероятно очарователно. Вдигна към устните си полупразната чаша с истинал чай и бавно отпи. Знаеше отлично репутацията му, но също и, че красивите жени, които досега бяха влизали и излизали от живота му, с нищо не бяха докоснали сърцето му. И ето че нейният горд циничен син най-сетне беше намерил жената, способна да го задържи при себе си.

Вдовица. Полуфранцузойка.

Млада жена, която очевидно обожава и сина ѝ, и внука ѝ.

Двадесет и пета глава

Еванджелин се закова в подножието на широката вита стълба. Във фоайето бяха строени мирно шест лакея, до един в ливреи с цветовете на херцога – пурпурно и златно. Грейсън, в официално черно, контрастираше с тях, докато инспектираше белоснежната чистота на ръкавиците им.

– Мадам, херцогът и нейно благородие са в гостната и ви очакват. Точна сте – нещо, на което нейно благородие много държи.

И тъй като в случая точността не бе нейна заслуга – събуди я някаква начумерена прислужница, – Еванджелин се задоволи само с въпроса:

– Кога пристигат гостите, Грейсън?

– След пет минути, мадам. Никой, включително и принцът-регент, не се осмелява да закъснее за прием.

– Не се и съмнявам.

Грейсън отвори двойните дъбови врати и се отдръпна, за да й стори път. Херцогът стоеше небрежно облегнат на полицата на камината, с кръстосани пред гърдите ръце и се усмихваше на нещо, което майка му тъкмо казваше. Изглеждаше великолепно в черно-бялото си вечерно облекло. Еванджелин се запита дали сам си е вързал шалчето, или Бъниън му е помогнал – то така искреше, че изглеждаше леденостудено. Докато говореше, жестикулираше разпалено с дългите си пръсти. Представи си как тези пръсти гаят нежно бузата ѝ. Брадичката... Шията... После се спускат към гърдите... Пое си дълбоко дъх. Нямаше право да мисли за него по този начин, защото знаеше, че страстта се отразява в очите ѝ. Знаеше също, че когато започнеш да си представя подобни неща, той я усещаше.

Но беше млада, прекалено млада, за да изживее живота си съвсем сама...

Херцогът млъкна по средата на изречението, щом я зърна. Никога досега не бе виждал по-красива жена. Изглеждаше разкошно в кремавата рокля на Мариса от сатен и дантела. Високата талия очертаваше и повдигаше гърдите ѝ. Бяха прекалено много на показ. Такова изобилие на плът. Кларъндън се смръщи. Май ще трябва да си поговори с нея. Усети накъде литва въображението му, но не можеше да се спре. Ако останеше само за миг насаме с нея, щеше да я прегърне, да смъкне роклята ѝ до кръста, да я изпие с поглед, а после и с устни. Взря се в очите

й. Защо ли беше тъжна и унила? Нямаше никаква причина, освен ако не се чувстваше нещастна тук, в Лондон. С него. Усети, че майка му го наблюдава. Трябваше да се стегне и овладее.

Налагаше се да каже нещо – нещо, което няма нищо общо с желанието му да смъкне роклята ѝ и да я овладее направо пред камината. Прочисти си гърлото, пристъпи две крачки и спря просто защото нямаше доверие на ръцете си.

– Закъсняваш, Еванджелин, но няма да коментирам постъпката ти. Беше толкова уморена. Пък и нали вече си тук.

– Изобщо не съм късняла, ваше благородие. Дори и Грейсън отбеляза, че съм много точна.

– Е, за малко да къснееш. – Съзнаваше, че се държи като глупак.

Еванджелин не го удостои с повече внимание, а се обърна към херцогинята и направи дълбок реверанс.

– Ваше благородие!

– О, боже – възкликна Мариан Клотилд. – Скъпи мой, ще трябва да пазиш Еванджелин! Тя е абсолютно неустойима! Опасявам се, че господата ще бъдат така заплени от нея, че ще си изгубят ума.

– И с пълно право! Само погледни деколтето ѝ, майко! Едва ли не до кръста! Прекалено много плът е изложена на показ! Но тъй като всички присъстващи тази вечер господа са джентълмени, надявам се, че ще направят всичко възможно поне да не я изпиват открито с поглед. Ако някой обаче се осмели да прекрачи границите, ще го привикам зад твоите розови храсти и ще му смачкам фасона.

– Уверявам ви, ваше благородие, че никой от господата няма да ме удостои с повторен поглед. Аз съм вдовица, нямам пари и външността ми е повече от обикновена.

Ала още докато изричаше тези думи, покри с ръце гърдите си. Беше се опитала да спори с Дори, но без успех.

Докато се усети, херцогът вече стоеше само на крачка от нея и ѝ шепнеше:

– Ако кажеш още нещо от този род, ще те напердаша! Разбираш ли ме?

Еванджелин се насили да се усмихне и да отмести ръцете си.

– Разбирам думите ви, но не и вас.

– Никога не искам да се подценяваш! Но деколтето на роклята ти е твърде ниско. Ще кажеш на Дори да го вдигне поне с пет сантиметра. Не желая друг мъж да вижда гърдите ти.

– Защо?

– Защото са мои!

Едва се въздържа да не се озове в обятията му. Той го усети и ѝ се усмихна.

– Скъпи, да не би пак да дразниш Еванджелин?

– О, не, майко. Просто я уведомих какво очаквам от нея тази вечер.

Мариан Клотилд се смръщи леко, но в този миг до ушите ѝ достигнаха гласове и смях от фойето. Какво ли е казал синът ѝ на Еванджелин? Момичето се бе изчервило като рак. Щеше ѝ се да може да го попита и после и тя самата да се изчерви. За първи път съжали, че гостите ѝ са толкова точни!

Това ли бе представата на херцогинята за малка приятелска вечеря? Еванджелин обходи с поглед огромната маса в трапезарията, на която се бяха разположили двадесет и пет изискано облечени гости. Лейди Пембърли я бе поздравила дружелюбно, но все пак не бе пропуснала да отбележи, че е изложила на показ прекалено много плът, а тази забележка бе причинила гръмотевичното смръщване на херцога. Фелиша пък, която в този момент се опитваше да привлече вниманието на лорд Петигрю, като го потупваше деликатно по ръката с ветрилото си от слонова кост, се обърна и през смях заяви, че херцогът е допуснал огромна грешка, като е държал Еванджелин скрита в Челси толкова дълго.

– Имах нужда да остана в провинцията – бе отвърнала Еванджелин, свивайки рамене.

– Но, както виждам, вече нямате, мадам.

Знаеше, че той ще дойде, но не бе осъзнала, че вече е пристигнал и че стои точно зад нея. Обърна се бавно, за да се изправи лице в лице с човека, когото с удоволствие би убила. Вдигна гордо брадичка.

– Както сам виждате, сър Джон, така е.

Сър Джон се поклони.

– Позволете ми да ви придружа до масата за вечеря, мадам. За нас е голямо удоволствие, че сте решили да напуснете провинцията. Сигурен съм, че тук, в Лондон, ще откриете много интересни неща, с които да запълвате времето си. Вероятно след вечеря ще обсъдим някое друго развлечение.

Еванджелин усещаше, че херцогът наблюдава и нея, и сър Джон. Свела поглед, тя тръгна към официалната трапезария.

За нейна най-голяма изненада, лично Кларъндън я чакаше до стола. Лично той го дръпна, за да може тя да седне. Лакеят стоеше като истукан, ококорен изумено. Накрая се усети и отстъпи назад. Джон Еджъртън се задоволи да покаже учудването си само с леко повдигане на

веждите и зае мястото си малко по-надолу на масата, при което Еванджелин тайничко въздъхна с облекчение. Столът вдясно от нея бе запазен за лорд Джордж Уолис, военен в оставка с големи бакенбарди, който имаше обезпокоителния навик да вмъква странни забележки във всеки разговор, случайно достигнал до ушите му. При това мразеше Наполеон от дъното на душата си – загубил беше и двамата си братя в сражение с войските му.

Срещу нея седеше лейди Джейн Белърман, най-голямата дъщеря на някакъв граф – хубавичко момиче с рокля от розов сатен и газ, което й отправи дълъг изучаващ поглед, а после се втренчи студено в нея. Еванджелин въздъхна и, без да вдига глава, продължи да гони едно парченце съомга из чинията си.

Блюдата се редяха. Лакеите непрекъснато бяха нащрек. Започваше да я боли глава. Лорд Джордж Уолис я угощаваше с нескончаеми разкази за битките в Испания.

– Тези мръсници са все още сред нас! – Боецът преполови чашата си с вино на един дъх. – И така ще бъде, докато той не изгние в земята.

– Толкова го искам! – реагира с патос Еванджелин.

– Сигурно знаете, че убиха Робърт Фарадей. Горкият Роби! Ако херцогът открие убицеца му, мръсникът ще бъде мъртъв, преди да е успял да си отвори устата, за да моли за милост.

– Абсолютно вярно – намеси се Кларъндън.

Лейди Джейн Белърман заговори с тих изкустителен глас:

– Кое е вярно, ваше благородие? Че обичате да танцувате валс? Чувала съм, че сте неотразим в танците. Ще ми доставите ли удоволствие да се убедя в това по-късно?

– Тази вечер няма да има танци.

Очите му не се откъсваха от Еванджелин – тя изглеждаше толкова бледа, че се уплаши да не припадне върху чинията с телешко. Целият този разговор за Наполеон, за смъртта на приятеля му... Не беше никак приятен за една дама. Върху лицето му падна сянката на безпокойството.

Точно в този момент Еванджелин вдигна поглед и той видя гнева в очите й. Определено нямаше опасност да припадне. Но какво ставаше тук, за бога?!

Знаеше, че той много лесно улавя настроенията й. Затова се опита да изтрие яростта от лицето си, но никак не беше лесно да запази спокойствие, докато слуша за всички безчинства на Наполеон. Втренчи се в Грейсън. Стоеше като страж зад масивния стол на господаря си.

Внезапно до ушите ѝ достигна смеха на лейди Джейн. Обърна се и забеляза, че дамата я гледа.

– Да? – Също се усмихна.

– Лейди Джейн ви каза нещо, скъпа моя – информира я лорд Джордж, докато си вземаше голямо парче от специалитета на готвачката – пай със свинско „Мелтън Мобрей“. После въздъхна щастливо и допълни: – Всичко се оправя с този пай.

Когато Еванджелин най-сетне ѝ обърна внимание, лейди Джейн отбеляза:

– Тъкмо казвах на херцога, че очевидно вечерята не ви е приятна. Сигурно е много потискащо да видиш, че някой от гостите ти е отегчен до такава степен, не сте ли съгласна с мен, мадам дьо ла Валет?

– Признавам, че мислите ми бяха далеч, лейди Джейн – отвърна непринудено тя, – но сега цялото ми внимание е насочено към масата. Готова съм да бъда очарована и, надявам се, да съумея да отговоря подобаващо чаровно.

Херцогът ѝ отправи многозначителна усмивка над чинията си.

– Негово благородие каза, че вие наскоро сте пристигнали от Франция, мадам.

– О, не! – Лорд Джордж се втренчи в нея, като че ли я виждаше за първи път и онова, което виждаше, никак не му харесваше. – Но вие звучите като истинска англичанка! Нищо не разбирам.

– Аз съм наполовина англичанка, лорд Джордж. Израснах в Самърсет. Бях омъжена за французин, но той беше роялист. Мразеше Наполеон, както го мразя и аз.

– Тъкмо казвах на негово благородие – продължи лейди Джейн, – че подобна тема едва ли е подходяща за тържествена вечеря. Негово благородие положително е на мнение, че вие потискате гостите му.

„Нешастница!“, помисли си Еванджелин. Лорд Джордж почервеня, а херцогът не посмя да вдигне глава. Знаеше, че в действителност едва сдържа смеха си.

– Да, аз съм лош гост. – Усмихна се над чашата с вино.

– Абсолютно вярно – кимна лейди Джейн и добави тихо и поверително: – Може би ще е най-добре да напуснете масата. Вероятно най-разумно ще бъде да се върнете във Франция, където несъмнено ви е мястото!

Еванджелин внимателно остави вилицата си и отново се усмихна на дамата срещу себе си, изваждайки на показ прекрасните си бели зъби.

– Ако херцогът желае да се забавлява, единственото, което трябва да направи, е да се обърне към други, готови да се отзоват на повика му.

– Ще го направи, и то много скоро. – Лейди Джейн потупа черния ръкав на Кларъндън с бялата си ръка. Херцогът ѝ отправи ленив поглед, а в тъмните му очи проблесна обещание за възмутително порочни удоволствия.

Ала не порочните удоволствия го занимаваха в момента. Защо майка му бе поставила тази лейди Джейн до него, по дяволите? Естествено, тя не е имала представа, че той не възнамерява да се развлича с въпросната дама. Погледна към Еванджелин – тя седеше безмълвно, с очи, приковани в парчето свински пай, което изстиваше в чинията ѝ.

– Предполагам, че се дължи на английската ви кръв – заключи лейди Джейн с ангелско гласче.

Еванджелин наклони глава.

– Много е възможно.

Не знаеше точно къде в тези думи е брадвата на палача, но бе сигурна, че всеки момент ще се стовари върху главата ѝ.

– Не сте ниска и тъмна като повечето ваши сънародници.

Сведе поглед към остатъците от пая си. Поклати отрицателно глава, когато лакеят тихо я запита дали желае ябълкова тарталета. В това ли се състоеше брадвата? Не ѝ се стори чак толкова остра. Затова се задоволи да отвърне:

– Преценката е ваша, лейди Джейн.

– Наистина! Оказва се, че в този случай смесването на кръвта е довело до доста лош резултат. Дамите тук определено се чувстват миниатюрни спрямо вас.

Еванджелин се запита защо тази дама се принизяваше до такива плоски обиди, само и само да привлече вниманието на херцога. Когато заговори, в гласа ѝ бликаше топъл хумор:

– Твърде показателно е, че именно вие го казвате, лейди Джейн. Аз самата също го забелязах, само че си мислех по-скоро за тръглести форми, отколкото за миниатюрни.

Лейди Джейн си пое дълбоко дъх и присви злобно очи.

– Голямо нещастие е, че вие сте вдовица. За разлика от французите, англичаните рядко биват привлечани от дами, които вече са били омъжени, освен, разбира се, по обяснимите причини.

Херцогът прочисти гърлото си.

– Джейн, знаеш ли, че майка ми е по-висока от Еванджелин?

Лейди Джейн го погледна безпомощно. „О, не!“, помисли си

Еванджелин. „Не ме карай да те съжалявам!“

– Но, ваше благородие, майка ви е необичайна в много отношения! И така трябва да бъде, щом е ваша майка.

„Това пък какво беше?“ изуми се херцогът.

Лейди Джейн си кротуваше. Ала сега вече изпитваше чиста и неподправена омраза към тази отвратителна жена.

Като че ли съжалила, че е била твърде добра и благородна към дамата срещу себе си, Еванджелин продължи:

– Знаете ли, не чувствам никаква необходимост да привличам вниманието на който и да било английски джентълмен. Аз просто гостувам, а не съм на лов за съпруг. И, честно да ви кажа, не мога да си представя по-отвратително нещо от това даден мъж да ме вземе за неприемлива само защото съм вдовица. Ако англичаните са такива задръстенияци, може да си ги задръжите за себе си.

Тези думи очевидно допаднаха много на лейди Джейн. Тя вдигна глава и се усмихна широко на херцога. А той каза:

– Виждам, че майка ми е готова да изведе дамите от трапезарията.

Мариан Клотилд тутакси изрече високо и ясно с приятния си глас:

– Дами? Какво ще кажете да оставим господата с техния портвайн?

„Как успяват да действат в такъв синхрон?“ запита се Еванджелин.

Позволи на един лакей да ѝ дръпне стола и на ставане се обърна към лорд Джордж:

– Свинският пай беше разкошен.

Не ѝ се наложи повече да отбива атаките на лейди Джейн Белърман, тъй като, щом дамите се настаниха удобно на групички в гостната, лейди Пембърли и бъривата Фелиша я обсебиха изцяло.

Фелиша описа в най-големи подробности какво и колко е изляла. Лейди Пембърли ѝ подхвърли, че ако продължава да се тъпче като прасе, лорд Петигрю скоро ще насочи вниманието и усилията си другаде.

Еванджелин, която беше хапнала съвсем малко, натовари душата си с поредната лъжа:

– Вечерята беше великолепна и аз съм напълно съгласна с казаното от госпожица Сторли. Истинска благодат е, че на дамите вече не се налага да носят онези ужасяващи корсети.

Тъкмо разговаряше с Полин, виконтеса Демстър, когато чу зад себе си гласа на херцога:

– Извинете, милейди. Току-що пристигнаха едни мои скъпи приятели, на които държа да представя мадам дьо ла Валет.

Двадесет и шеста глава

Докато вървяха през гостната, Кларъндън раздаваше наляво и надясно усмивки и комплименти. Накрая се обърна към нея с думите:

– Определям те за победител в този турнир.

В първия момент Еванджелин не разбра за какво става въпрос.

– Лейди Джейн.

– О-о, тя ли! Тази ревнива малка нещастница! Не ви трябва за съпруга, ваше благородие. Повярвайте ми. Ще ви отегчи много бързо с глупостите си. Можете ли да си представите, тя се почувства заплашена от мен?! Точно от мен!

Той се вторачи в нея като хипнотизиран.

– Изненадващо, нали? Заплашена от теб – старата вещица без грам красота, интелект, без дори следа от чар, без апетитна фигура, която да отвлича мъжете от по-съществените неща!

– Не е необходимо да стигате чак толкова далече. Е, кои са тези ваши приятели, с които държите да ме запознаете?

Сети се за Джон Еджъртън. Трябваше да говори с него, преди той да си е тръгнал. В този момент се озоваха в огромното фоайе.

– Извини ни, Ричард – каза един красив благородник и пристъпи към тях. Погледна към Еванджелин и се представи: – Аз съм Филип Мерсьоро, виконт Деренкур. А това е съпругата ми Сабрина. Що се отнася до бебето ни, то все още не се вижда. Ала жена ми ме уверява, че дъщеря ни е добре.

Младата дама с разкошна кестенява коса, вдигната високо на главата, сръга съпруга си и се засмя.

– Простете, мадам. Аз съм Сабрина. Вярно е, че съм бременна и че Филип иска момиченце, но май ще е момче. О, боже, толкова съжалявам, че закъсняхме. Обадиха се Роуън и Сузана Карингтън. Нямаха време да дойдат с нас и много съжаляват.

– А това е Еванджелин дьо ла Валет – представи я херцогът.

– Особено ми е приятно! – Филип поднесе ръката ѝ към устните си.

– Доколкото разбирам, понастоящем вие се грижите за Едмънд. Ако Сабрина толкова настоява да ме дари със син, бих искал да прилича на него.

– Той наистина е чудесно момченце! А вие знаете ли, че спечелих победа над вас, милорд? Подарих на Едмънд пистолет играчка, с който

изпозастреля всички пауни. А сега разработва военни стратегии с Бъниън. Каза, че вашите подаръци са нищо в сравнение с моя.

– Този малък неблагодарник! – възкликна Филип и присви очи. – Досега съм го затрупвал с изненади, а той се е отрекъл от мен само срещу някакво си ваше подаяние! Ричард, поговори със сина си! Трябва да го убедиш, че лоялността към собствения му пол е единственото нещо, което спасява мъжете от попадане под женски чехъл.

Еванджелин се разсмя от сърце, но внезапно забеляза, че Сабрина отправя странни погледи към съпруга си.

– Боже господи, но какво е това?

– Имате предвид начина, по който го изпивам с поглед?

– Именно. Как го постигате?

– Тайна. Лейди Шарлот, майката на Роуън Карингтън, която е най-красивата жена на света, ми даваше известно време уроци по игра с очи, за да мога да съблазнявам съпруга си, когато ми се прииска.

– Изумително! – възкликна херцогът. – Последното, което чух за лейди Шарлот, е, че е отпрашила за Русия с някакъв неустоим мъжки екземпляр.

– Не, Русия беше миналото лято. Или Венеция? Във всеки случай наистина отпраши за някъде миналата седмица. – Филип сведе поглед към жена си и неговите собствени очи едва не се кръстосаха. – Прелъстява ме доста ефикасно. Не знам точно на какво я е учила Шарлот, но действа. Безотказно!

– Все пак да не забравяме – уточни херцогът, – че вие сте женени отскоро. Никога не съм чувал мъжът да има нужда от окуражаване на толкова ранен етап от брака.

Филип се приближи и прошепна поверително на приятеля си, но така, че жените също да го чуят:

– Не я обезкуражавай, Ричард! Тя се мисли за кралица на прелъстяването. А на мен това ми е приятно.

– Да, и още как! – разсмя се Сабрина.

С периферното си зрение Еванджелин забеляза Джон Еджъртън, който стоеше на прага на гостната и гледаше към нея. Затова се усмихна на приятелите на херцога, които вероятно никога повече нямаше да види, и каза:

– Роклята ми се скъса. Налага се да я оправя. Освен това трябва да поговоря със сър Джон. За мен беше удоволствие да се запозная и с двама ви! Милорд, милейди! Моля да ме извините!

И изчезна, преди Сабрина да успее да й предложи помощта си.

Херцогът се втренчи слисано в нея. Забеляза, че заговаря Джон Еджъртън, а после видя как двамата влизат обратно в гостната. Какво ставаше тук, по дяволите? Усети, че ще се пръсне от ярост.

– Вие изглеждате като пълноправен член на семейството, скъпа моя.

Еджъртън я беше извел на малкия балкон на библиотеката.

Беше много студено. Имаше луна и безброй звезди, но на Еванджелин изобщо не ѝ беше до тях.

– Трудно ми е да повярвам, че ти изостави виконт и виконтеса Деренкур, за да дойдеш с мен. Херцогът те желае. Сигурно вече го знаеш – това никога не убягва на жените.

– Мисля, че по-скоро херцогът би ме изхвърлил през прозореца.

– Дали да не те помоля за обяснение? Но нямаме много време. Не искам да събудя подозренията на милия домакин. Ти си тук, в Лондон, макар че не съм ти давал разрешение да напускаш Челси. Защо не ми се подчини? Забрави ли, че ще се погрижа малкият Едмънд скоро да легне в гробче, с пистолетчето на гърдите си. – Забеляза дивата, омраза в очите ѝ, засмя се и шракна с пръсти. – Не си помисляй да ме предаваш!

Беше толкова побесняла и същевременно толкова уплашена, че гласът ѝ трепереше.

– Мръсник! Защо заповяда да удушат госпожа Нийдъл? Бедната старица не беше сторила никому нищо! Не разбираш ли, че сега аз съм отговорна за смъртта ѝ!

– Ти си виновна, скъпа моя! Ако не ми беше казала нищо, старата чанта можеше все още да си вари смрадливите отвари. Но за едно си права – аз действях. Винаги действам, когато е необходимо. И ще действвам също така безмилостно, ако ти хрумне да ме предадеш! А сега ми отговори – защо дойде в Лондон?

– Защото не можех повече да остана там.

Джон Еджъртън бавно извади табакера с емфие от джобчето на жилетката си и с умело движение на палеца и показалеца шракна капачето. Забележително прецизно щипна малко от ароматния прах и го вдиша. После смръкна деликатно и бавно затвори табакерата.

– Имаш лесно ранима съвест, Еванджелин. Това ме радва. Очевидно няма защо повече да се притеснявам, че ще изпееш всичко на херцога. Никой не е в състояние да те спаси. Нито за миг не забравяй за Едмънд, Еванджелин! Все пак ще ти позволя да останеш тук.

– Не мога повече да издържам! – Цялата трепереше. Беше толкова уплашена и нещастна, че ѝ се искаше едновременно да се разреве и

разпищи. – Моля ви, не мога повече! Вече достатъчно ви помогнах. Пуснете ме да си вървя!

– Затваряй си устата! Не забравяй, че наоколо има слуги, които обичат да подслушват. Никакви въпроси! А сега, ако благоволиш да се успокоиш, ще разбереш, че няма да те накажа за неподчинението ти. – Направи пауза и се втренчи в табакерата си. – Случайно се оказва, че има една малка услуга, която можеш да ми направиш, докато си в Лондон.

– Не мога. Не мога. Моля ви, не! Не разбирате ли? Как да продължа да върша всичко това в името на запазването на живота на баща ми и на Едмънд, след като вие убивате невинни хора?

– Започваш да ставаш истерична и мелодраматична. Успокой се и ме чуй. Както вероятно вече си научила от лорд Петигрю и останалите, Наполеон се очаква да пристигне в Париж. Всичко ще приключи скоро, много скоро. Тогава ще бъдеш свободна, обещавам ти.

Не беше чула нищо. Наполеон е на свобода? О, боже, не можеше да е истина!

– И как именно ще приключи? Като това чудовище започне отново да коли, беси и плячкосва?

Сър Джон сви нехайно рамене. Очите му блестяха от луд фанатизъм.

– Е, ще видим. Този път Наполеон ще победи. Съюзниците ще бъдат смазани. Тогава ще видим.

– Можете ли да се закълнете, че баща ми ще бъде освободен? Можете ли да се закълнете, че животът на Едмънд ще бъде пощаден? Можете ли да се закълнете, че няма да убивате повече невинни хора?

Лъжите му се удаваха лесно и безпроблемно. И тя разбра, че я лъже. Имаше чувството, че над главата ѝ бавно, но неумолимо и безвъзвратно започва да се затваря капакът на собствения ѝ ковчег. Беше напълно безпомощна. Сър Джон отметна назад глава и се засмя с цяло гърло.

– Ти си такова дете! Да, скъпа, Риса ти се кълне за всичко това.

– Какво още искате от мен?

Джон Еджъртън се усмихна нежно и я потупа по ръката.

– Не говори повече. Сама ще измислиш как да свършиш онова, което искам. А сега... сега... – Сграбчи я и я придърпа към себе си. – Истината си. Защо не ми каза? Нека те стопля. Позволи ми! – Целуна студените ѝ устни. Натисна с език, за да ги отвори. Зашепна: – От толкова дълго време те желая! Нека те имам сега, Еванджелин! Отдай ми се и аз

ще освободя баща ти със собствените си ръце. Ела при мен, още тази вечер. Сега! Искам да спя с теб! Трябва...

Сви крака си и го удари силно с коляно в слабините. Той се присви, дъхът му секна за миг, после просъска:

– Ще съжаляваш! Боже, как ще съжаляваш!

– Отвратително, гадно копеле! Ще изпълнявам онова, което искаш от мен, но само да си посмял да ме докоснеш отново с мръсните си ръце!

Побягна към библиотеката. Беше така измръзнала, че се зачуди как още не се е напукала на хиляди парченца. Не можеше да издържа повече. Хукна нагоре към красивата Розова стая и заключи вратата след себе си. Уви се във всички одеяла, които можа да намери. Седна и се втреничи в нищото. Колко дълго остана така – и тя самата не знаеше.

– Военното министерство? Защо, по дяволите, искаш да разгледаш Военното министерство?

Еванджелин се усмихна невинно и сви рамене.

– Струва ми се интересно място. Та това е сърцето на английското правителство! Доколкото разбрах, Наполеон е на свобода и всеки момент ще влезе в Париж. Затова искам да посетя министерството – да почувствам напрежението, очакването.

– Това е най-странното нещо, което съм те чувал да казваш.

– Така ли? Е, не е необходимо да ме придружавате. Ще си наема файтон. Не е кой знае какъв проблем.

Кларъндън ѝ отправи унищожителен поглед.

– Кога искаш да предприемеш това вълнуващо приключение?

– Днес следобед. Не е нужно да се притеснявате, че няма да ви пуснат да влезете, ваше благородие. Снощи говорих с лорд Петигрю и той ми каза, че за него ще бъде удоволствие да ме посрещне. И вас също, разбира се.

– Дрю е прекалено любезен, да го вземат мътните! Последното нещо, което му трябва там, е някаква дама да си вре носа в работата му. Възнамерявах да те закарам в Ричмънд³¹. Съмнявам се, че ще успееш да намериш пътя до центъра на лабиринта, но имах желание да ти позволя да опиташ.

Еванджелин се надигна от масата за закуска и прикова очи в него.

---

31. Ричмънд – предградие на Лондон в съседство с Уимбълдън, известно с красивия си парк. – Б.пр.

– Ако смятате да бъдете в такова отвратително настроение, бих предпочела компанията на някой лакей. – Хвърли салфетката си върху чинията.

Кларъндън се надигна с трясък.

– Стига, момиче! Трябва да знаеш, че като твой домакин и като човек, под чието покровителство си, аз нямам абсолютно никакъв избор. Сега пък къде тръгна? Още не сме свършили!

– Отивам да видя Едмънд. На вас нямам какво повече да ви кажа, ваше благородие.

Херцогът замачка салфетката си.

– Аз вече ходих да го видя. Елън го тъпчеше с препечени филийки, Бъниън му изнасяше лекция как трябва да се държи един млад джентълмен, когато се разхожда по магазините, а майка ми му предлагаше да я застреля с пистолета си. Когато видя мен, поредния роб, ми позволи да го науча да играе шах.

– Хитрец! – Еванджелин се засмя и лицето ѝ светна. – Аз бях започнала да го уча, но вече явно се счита за майстор в играта.

– Онова, от което има нужда – каза бавно херцогът, свеждайки поглед от устните към гърдите ѝ, покрити тази сутрин с бледожълта рокля, – са братя и сестри.

Еванджелин преглътна.

– Вероятно лейди Джейн би могла да бъде обучена на по-голяма човечност. Как мислите?

– Ами – в очите му проблеснаха дяволити пламъчета, – тя наистина увери снощи всички, че е девственица. Това доста натежава везните в нейна полза.

Еванджелин веднага се хвана на въдицата.

– Надуто, арогантно, английско копеле!

Изпъна рамене и войнствено сви юмруци, но видя, че той се смее.

– Ще дойда с теб да видим Едмънд. Може двамата да му дадем урок по шах.

– Върви по дяволите! – завъртя се на пети и напусна с гръм и трясък стаята за закуска.

Дълбокият му и галещ смях я настигна и така я зашемети, че се сблъска с един лакей.

Двадесет и седма глава

Еванджелин притискаше дамската си чантичка до гърдите. Вътре беше пликът от Джон Еджъртън. Не искаше да знае какво пише там. Но се страхуваше, адски се страхуваше.

Денят беше толкова студен, че дори в каретата дъхът им се виждаше.

Херцогът подпъхна одеялото около краката ѝ.

– Можеш ли да повярваш, че само преди няколко седмици се наслаждавахме на лятно слънце?!

Каретата спря. На прозорчето се появи Джунипър, изтупан и усмихнат. „Много обича да е в центъра на събитията“, помисли си херцогът. „Сега вероятно и той се чуди защо господарят му води тази дама във Военното министерство.“

– Не, не мога. – Еванджелин отговаряше на зададения ѝ преди миг нута въпрос.

Пред нея се издигаше опушена сграда от сив камък, грозна и отблъскваща. Опасваше я висока желязна ограда. Улицата бе неестествено тиха – важните мъже зад тези стени не трябваше да бъдат притеснявани от глъчката на амбулантните търговци. Пред портите мълчаливо стояха двама униформени гвардейци.

– Оттук можеш да видиш Уестминстър³² – обясни херцогът и посочи с ръка.

– Каква красота! – Без да обръща внимание на слисания му поглед, Еванджелин се насочи решително към високата черна порта.

Кларъндън нямаше нужда да се представя на гвардейците. Импортантните желязни крила веднага се разтвориха пред него.

– Ваше благородие – учтиво сведе глава един от стражите.

– Наглеждай конете, Джунипър! – извика херцогът.

Заизкачваха се по изтъкнатите от годините каменни стъпала към огромните двойни врати. Гвардеецът, който ги водеше, дръпна тежката желязна халка и се поклони ниско на херцога.

– Ваше благородие, секретарят на лорд Петигрю всеки момент ще

---

32. Става въпрос за Уестминстърското абатство, изградено като църква през 13–15 век на мястото на стар Бенедиктински манастир от 1065 г. То е място за коронация и гробище както за крале, така и за редица изтъкнати представители на изкуството, науката и политиката. Уестминстърският дворец (Парламентът) е построен по-късно. – Б.пр.

ви посрещне.

– Имате пълното право да бъдете най-надутият и съмнителен мъж в цяла Англия – отбеляза Еванджелин.

– О, не. Принцът регент ме слага в малкото си джобче. Не обръщам внимание на раболепието. – Погледна я озадачено: – Да не би да предпочиташ да се отнасят с нас като с просяци?

– Естествено, че не. Просто ми направи впечатление, че се отнасят към вас като към принца-регент.

– Нищо подобно! Всеки, който познава и двамата ни, е много по-утив към мен.

Еванджелин се стресна. Меко изречените думи отекнаха. Огледа се. Главното фоайе беше високо четири етажа. Всеки от тях бе обграден с парапет от ковано желязо. На всяка площадка безмълвно стояха на пост униформени гвардейци. Джентълмени в мрачно облекло се шураха нагоре-надолу. Забавяха крачка едва когато я забелязваха. После поздравяваха херцога и му се покланяха. Беше доста смущаващо – на нея сякаш почти не й обръщаха внимание.

– Ричард, Еванджелин! Точно на време. Добре дошли в моя втори дом!

Лорд Петигрю, за разлика от секретарите и чиновниците, бе облечен с жълтеникавокафяво сако и тъмнокафяви бричове. Въпреки топлото му посрещане, Еванджелин усещаше, че е неспокоен. Явно смяташе желанието ѝ да посети министерството за женски каприз и изобщо не беше въодушевен, че отнема от така драгоценното му време. Разбираше го и изобщо не му се сърдеше. Отново си даде сметка какво прави и ѝ се прииска да умре. Но се овладя и се усмихна чаровно:

– Благодаря ви, че ми разрешихте да вляза тук.

Той кимна и се обърна към херцога:

– Имаме новини от Париж. Ако си свободен тази вечер, едни хора биха искали да се срещнат с теб.

– Разбира се. А сега нека покажем по-интересното на нашата мадам Любопитство. Ти ли ще ни бъдеш екскурзовод или никой от многобройните ти подчинени?

– Великият херцог на Портсмут, придружаван от чиновник? Изключено!

Лорд Петигрю ги поведе през мрачни конферентни зали, напоени с мирис на тютюн.

– Отдавна си мечтая да видя кабинета на министъра – отбеляза Еванджелин, когато се озоваха в старинната стая с дъбови греди,

съхранила безчет дискусии и планове за бъдещето на Англия.

Вече едва издържаше, когато лорд Петигрю накрая каза:

– Остава само моят кабинет, но той изобщо не може да се сравни по представителност с останалите.

Дари го с най-чаровната си усмивка.

– Но, Дрю, толкова ми се иска да видя къде точно работите!

За първи път той като че ли се поколеба.

– Обещавам ви, че това ще е последното. И ви оставям да си работите на спокойствие. – Лордът продължаваше да се колебае. – Нима една дама може да бъде обвинена, че иска да види къде прекарват дните си мъже като вас.

– Добре, Еванджелин – кимна накрая лорд Петигрю, възвърнал доброто си настроение. – Само един бог знае по колко часа на ден прекарвате тук и херцогът, и аз. Доколкото ми е известно обаче, моята Фелиша дори и не си е помисляла да прекрачи тази гробница с деликатните си крачета.

Докато лорд Петигрю ги водеше към втория етаж, двамата с херцога обсъждаха триумфалното завръщане на Наполеон.

– До утре вече ще бъде в Париж – знам го от много сигурен източник. Скоро цяла Англия ще го научи. Крайно време е англичаните да осъзнаят каква огромна заплаха е този човек за всички свободни държави!

Еванджелин се препъна.

Всичко се сбъдваше така, както го бяха предсказали Ошар и Еджъртън. Досега бе хранила надежда, че французите няма да искат да имат нищо общо с Наполеон и че френската армия набързо ще го ескортира обратно до Елба. Тогава Ошар не би имал повече нужда нито от нея, нито от баща ѝ.

– Еванджелин?

– От горещината е, ваше благородие. – Гласът ѝ бе толкова слаб, колкото и светлината, която се опитваше да пробие мръсотията на прозорците над главите им. – Добре съм.

– Извинявай, за горещина ли спомена? – втренчи се в нея херцогът с присвити очи, които сякаш прозираха в душата ѝ.

– Да, ще ви извиня – промърмори тя.

С периферията на съзнанието си беше схванала, че лорд Петигрю се извинява за неразборията в огромния си кабинет. Навсякъде бяха разпръснати карти и купища хартия. В единия край беше разположено голямо махагоново бюро, над което се бяха надвесили двама мъже.

– Господа – обърна се към тях лорд Петигрю, – бъдете така добри да ме изчакате в приемната. Няма да се бавя повече от минута-две.

Двамата изгледаха Еванджелин със смесица от възхищение, нетърпение и снизхождение, събраха няколко листа от бюрото и излязоха.

Не им обърна никакво внимание и безгрижно се насочи към прозорците. Изпадна във възторг от гледката към Темза. Лорд Петигрю вероятно отговори подобавашо, но тя не слушаше нито него, нито херцога. Дискретно наблюдаваше през притворените си клепащи втория рафт на библиотеката в дъното на кабинета. Именно там, между третия и четвъртия подвързан том, трябваше да остави плика.

Накрая херцогът запита:

– Нагледа ли се вече?

Еванджелин се обърна, усмихна се ведро и протегна ръка на лорд Петигрю.

– Да. Много ви благодаря за добротата и вниманието, Дрю. Знам, че сте твърде зает, затова не искам да отнемам повече от ценното ви време.

Тръгна бавно и незабелязано изпусна ръкавицата си. Когато вече бяха в приемната, възкликна:

– Боже, колко съм разсеяна! Изпуснала съм си ръкавицата. Изчакайте ме само за момент. Веднага се връщам.

Преди лорд Петигрю да успее да възложи тази задача на някой от чиновниците си, Еванджелин се стрелна в кабинета му. Разтвори с треперещи пръсти чантичката си, измъкна плика и го мушна между дебелите книги. Само след секунда беше отново при тях, размахала ръкавицата.

– Много се извинявам! Много глупаво от моя страна. Но вече всичко е наред. Най-важното е, че видях къде гениалните господа прекарват дните си, за да защитават Англия.

Безсмисленото ѝ бръщолевене щеше да продължи още дълго, ако не беше херцогът, който я изгледа така, като че ли всеки момент щеше да ѝ запуши устата с ръка.

Щом влязоха в каретата, Еванджелин започна да се пипка. Отне ѝ цяла вечност, докато се настани, намести одеялото на коленете си, постави ръце в скута си и оправи ръкавиците си.

– Това беше едно наистина забележително преживяване – отбеляза херцогът, без да откъсва очи от нея.

Не го погледна. Втрънена навън през прозорчето, отново забърбори:

– Да, наистина. Много вълнуващо. Сбъдна се една моя детска мечта! Да видя...

– По-добре млъкни, Еванджелин. Очаквам с нетърпение деня, когато ще започна най-сетне да те разбирам.

Замълча.

– Сигурно сега ще искаш да посетиш Камарата на представителите?

Погледна го в очите, вече успяла да се овладее, и отговори маниерно:

– Не, бих предпочела разходка до Ричмънд. До този прословут ваш лабиринт.

Двадесет и осма глава

Еванджелин седеше в стаята на Едмънд и съзерцаваше обвития в гъста мъгла парк от другата страна на площада. Беше изминала почти седмица от пристигането ѝ в Лондон – най-дългата седмица в живота ѝ. Когато обявяваха някой гост, винаги настръхваше да не би да е Еджъртън с нови заповеди. Знаеше, че няма да я остави на мира. Какво ли имаше в плика, който пхна в библиотеката на лорд Петигрю?

Еджъртън и Ошар се оказаха прави. Вестниците бяха пълни със съобщения за триумфалното завръщане на Бонапарт в Париж. Подкрепяше го френската армия. Всички говореха за война, за нова кървава война и непрекъснатото спрягаха имената на Уелингтън и Наполеон. Всяка сутрин Еванджелин преглеждаше подробно пресата в стаята си (Грейсън ѝ я носеше лично, след като херцогът бе приключил с нея) и все търсеше новини от Париж. Имаше чувството, че времето е спряло. С нетърпение чакаше да се случи нещо и в същото време се страхуваше от него.

Поне си имаше Едмънд. Той беше коленичил пред камината и пренареждаше дървените си войници – французи и англичани. Започна да се кара на един майор. Тя се усмихна. Обичаше го много повече, отколкото можеше да му признае. Представи си изражението му, ако му го каже или го прегърне за по-дълго, отколкото едно момченце счита за благоразумно. Прекарваше цялото си време с него. Първоначално той го бе приел доста неохотно, но после, след като разбра, че няма да го тъпче с непосилни знания, се засмя, разкрещя и заяви, че няма да я гони и застрелва поне още една седмица. Тя му бе благодарила от дъното на душата си, сключила ръце пред гърди. Той бе изсумтял високомерно и после, за нейна най-голяма изненада, я бе прегърнал за миг. Бе станал нейното момче и никак не ѝ се искаше да го изоставя. Не можеше да понесе мисълта какво ще се случи в бъдеще – как тя ще бъде заклеямена в държавна измяна или... убита.

Но Едмънд ще има бъдеще! Ще направи всичко възможно да му го осигури. С всеки изминал ден той заприличваше все повече на баща си. Когато не беше с нея, излизаше с херцога. Двамата ходеха на езда или в боксовия салон на клуба „Джентълмен Джаксънс“. Самият Едмънд ѝ изнасяше подробен доклад за всичко преди лягане.

Никога не я отегчаваше. Не го осъзнаваше и вероятно би бил

възмутен, ако го разбереше, но истината бе, че той е единствената ѝ утеха. Вчера дори ѝ сподели, че я харесва повече от Филип Мерсьоро – изключителна чест! А може би дори и от Роуън Карингтън – нещо, което, както той ѝ увери, не му е много лесно да признае.

– Няма да трае дълго, Ева – обади се детето. – Само почакай и ще видиш. Уелингтън ще го убие. Ще стигне с коня си до него и ще проникне гърлото на Наполеон с меч си. Тогава пак ще си щастлива.

О, боже!

Еванджелин се надигна несигурно от перваза на прозореца и коленичи до него на дебелия килим. Не можеше да му позволи да стига до такива смущаващи заключения.

– Какво искаш да кажеш, Едмънд?

Но детето вече бе насочило вниманието си към английския батальон. Обърна майора срещу войниците, подредени в изрядно права линия. Накрая вдигна очи към нея.

– Татко поръча да не те дразня.

Боже мой, толкова ли очевидно е състоянието ѝ? Но тя дори не беше виждала баща му! Е, с изключение на няколкото неизбежни срещи.

– На мен обаче ми харесва, когато ме дразниш! Къде ти е пистолетът? Мисля, че съм готова за едно велико преследване. Някое малко момче на всяка цена трябва да тръгне след мен, безмилостния разбойник, и да ме свали от коня с един куршум. О, не, само не ми казвай, че си ги изхабил всичките за пауните, Едмънд!

Той ѝ отправи поглед, прекалено мъдър за дете на неговите години.

– Опитваш се да ме накараш да забравя. Да мисля за съчинени истории, а не за онова, което се случва в действителност. Татко каза...

– Какво точно каза баща ти, Едмънд?

Херцогът стоеше на прага, кръстосал ръце пред гърди. Вероятно току-що беше влязъл. Дано не е чул прекалено много!

Еванджелин се опита да стане, но той им направи знак с ръка да не мърдат.

– Изглеждате настанени много удобно. Е, Едмънд, какво ти казах?

С тези думи се приближи и също приседна на колене. Едмънд започна да трие едно оръдие между дланите си.

– Така загревам барута. Ти каза, че е нещастна. Каза, че последното нещо, от което се нуждае, е да я тероризирам. Аз пък казах на Ева, че Уелингтън ще потроши завинаги костите на Наполеон. Искях да я накарам да се усмихне. И тя наистина се усмихна за малко, татко!

Херцогът я погледна.

Детето завъртя коня на генерала малко по-наляво и запита:

– Аз те правя много щастлива, нали, Ева?

– По-щастлива от котка, която току-що е скочила в купа със сметана. Не си ли спомняш как снощи, когато ми разказа продължението на твоята история, аз не можех да спра да се смея?

– Така беше, татко. Направих историята си смешна и Ева много я хареса. Баба също. Тя пък се смя така, че имах чувството, че ще падне от стола. Каза ми, че съм най-добрият внук, който някога е имала!

– Ти си единственият ѝ внук. Тя си е позволила малко ирония.

– Ирония, да – съгласи се Едмънд. – Ще трябва да сложа ирония в моята история. Вероятно ще можеш да ми кажеш какво точно означава, когато вече съм готов да я използвам. Искаш ли да чуеш историята ми, татко?

– Да, тази вечер. Ти ще ми я разкажеш, за да разсмееш и мен.

– Много е умен, ваше благородие. Едмънд, покажи на баща си каква стратегия ще използваш, за да победиш Наполеон.

С тези думи Еванджелин се отдръпна от бойното поле. Баща и син преподредиха войниците и преместиха артилерията. И всичко това под канонадата от превъзбуденото бърбене на детето.

– Добър изстрел, Едмънд. А сега насочи оръдието към предната линия. Да, точно така. Отлично. Сега огън!

– Уцелих! – изписка детето. – Ударих те право в уязвимите части!

– По дяволите! Трябва да внимавам, иначе ще пометеш целия ми батальон. Откъде научи това – „уязвимите части“?

– Бъниън нарича корема ми „уязвимите части“. Каза, че трябва да внимавам със средните части от тялото си, защото са по-меки от останалите. Виж, татко, Ева се смее!

– Да, дори и очите ѝ леко блестят. А сега какво ще кажеш да заведеш баба си на базара край Пантеона?

Едмънд изгуби ума и дума от радост.

– Но аз все още не съм ходил там! Да, татко, да!

– Много добре. Бъниън е готов с палтото и ръкавиците ти. А баба ти сигурно те очаква с нетърпение.

Едмънд обви ръце около врата на Еванджелин, целуна я по бузата, поклони се ниско на баща си и излетя. От коридора се чу гласът на Бъниън. Детето пак нададе вик. Еванджелин се обърна към херцога. Огромен, ленив и невероятно красив.

– Знае ли нейно благородие какво удоволствие я очаква?

– Мислиш, че съм я принудил да го направи, защото съм искал да

остана насаме с теб?

Изправи се, подаде ѝ ръка и я издърпа до себе си. Вдигна поглед към него. Беше ѝ абсолютно невъзможно да не го направи просто защото той беше там, а на нея ѝ доставяше неизмеримо удоволствие да го съзерцава. После преглътна, опита се да отстъпи назад, но той не пусна ръцете ѝ.

– Вярно е, че исках да остана насаме с теб, но в интересна истината идеята беше изцяло нейна.

Дългите му пръсти преминаха леко по ръцете ѝ и се спряха на шията. Повдигна брадичката ѝ.

– Мисля, че се налага да те целуна. В противен случай ще полудея.

Приведе се и леко докосна устните ѝ. Дъхът ѝ излезе като въздишка.

Искаше да се отдръпне, наистина го искаше, но нямаше сили. Стуши се в него и долови как сърцето му забива учестено. Взе я в обятията си и я повдигна така, че тя напълно се изравни с него. Усети желанието му. Без да си дава сметка какво прави, се притисна още по-силно към него. Целуна я страстно – езикът му нежно докосваше нейния. Беше внимателен. Може би за да не я уплаши.

Но в душата ѝ нямаше нито капчица страх. Искаше го гол. Искаше го легнал по гръб, а тя – върху него. Искаше да го целува дотогава, докато се задъха от удоволствие. Отчаяно копнееше да го гали... да го опознае целия... да го докосва и целува чак до палците на краката... Ала повече от всичко на света жадуваше да му каже истината, цялата истина...

Някак си успя да се откъсне от него. Това беше най-трудното нещо, което някога беше правила. Той я пусна. Задъхваше се. Очите му бяха потъмнели от желание. Нямаше сили да го погледне, защото знаеше, че точно такива са и нейните. Настървени. Отчаяни. Извърна се и се втрени в камината.

– Мисля, че никоя дама не може да ви устои, ваше благородие.

– Аз си имам име, както знаеш! И смея да твърдя, че всяка дама, която ми откликва по твоя начин, заслужава да ме нарича с него. Може и „Сейнт Джон“, ако „Ричард“ не ти харесва. Баща ми ми казваше Сейнт Джон, когато искаше да бъде по-строг. А ти, Еванджелин, когато не ме избягваш, се опитваш да ме разсееш. Имаш ловък език. Но както токущо видя, това не може да ме държи дълго време на разстояние. Желая те. Желая те много повече от вчера, дори от тази сутрин. Трябва да направим нещо по този въпрос.

Затвори очи, като че ли да се защити от думите му. Страстта, която я изгаряше, бе много повече от желание. Но не трябваше да мисли за това. Нужно беше да подходи разумно към въпроса. Херцогът е имал десетки жени, така че съвсем естествено беше да желае и нея – все пак е относително приятна.

– Всъщност вие сте този, който има ловък език.

– Радвам се, че мислиш така особено ако имаш предвид момента, когато е в устата ти.

Представи си го гол, излизаш от морето. Полулягаше. Вече започваше да разбира какво означава похотта. Идваше ѝ да се разпищи.

– Нямате ли някаква интимна връзка? – Опитваше се да запази тона си хладен и незаинтересован. – Една-две метреси, които ви очакват с разтворени обятия?

– Може би... – Сети се за Моргана, за чийто прекрасен апартамент той плащаше наема в края на тримесечието. – Но това няма значение.

Приблужи се отново и нежно обгърна шията ѝ. Пръстите му я обсипаха с гальовност. Тя не помръдваше и не откъсваше поглед от огъня. Гласът му опари ухото ѝ:

– Какво става, Еванджелин? Да не би да се страхуваш от мен? Че ще те прелъстя и изоставя? – Силните му пръсти продължиха да гаят шията ѝ. Много бавно я обърна към себе си: – Страхуваш ли се от мен?

– Не. Страхувам се ЗА теб!

– Какво пък би трябвало да означава това?

Само поклати глава.

– Няма ли да ми кажеш?

Отново поклати глава и не пророни и дума. Почувства как устните му докосват нейните леко като перце. Внезапно го пожела, макар че не беше напълно сигурна какво точно означава това. Знаеше, естествено, че той ще влезе в тялото ѝ – странна работа, но сигурно прекрасна като него самия. Копнееше да го долепи до себе си. Жадуваше сърцето му да бие до нейното. Искаше да прави с нея всичко, което си пожелае, защото то несъмнено ще е прекрасно. Беше толкова близо до нея! Твърд! И този аромат... Обожаваше аромата му, горещината на тялото му, нежността на дългите му пръсти... Затвори очи и остави устните му да я омаят.

– Твоят непорочен непрежалим съпруг е бил абсолютен дървениак.

Опита се да се откъсне от него, но той не я пусна.

– Андре беше чудесен човек!

– В момента те уча как да ме целуваш, Еванджелин. Бих си

помислил, че аз съм първият мъж, който те докосва и целува.

– Андре беше мой съпруг.

Отново започна да я целува. Този път езикът му проникна по-навътре в устата ѝ и я стресна. Тя си пое много леко дъх, ала той се отдръпна и се загледа в нея.

– Ти си абсолютна загадка, Еванджелин.

Отвори уста, за да му каже. Но... О, не! Еджъртън ще заповяда да убият Едмънд!

– Ваше благородие, простете, че ви обезпокоявам, но шивачът е тук.

Беше Грейсън.

Херцогът докосна челото ѝ със своето, пое си дълбоко дъх и я пусна.

– Благодаря ти, Грейсън. Кажу ми, че слизам.

Овладея се. Оправи косата ѝ, а после и роклята.

– Така. Сега никой не би се досетил, че беше готова да паднеш на килима и да ми позволиш да правя с теб каквото си поискам. – А после добави през рамо: – Трябва да решим, Еванджелин. Надявам се, че непрежаленият ти Андре вече не владее сърцето и чувствата ти.

Не ѝ предостави никаква възможност за отговор. Излезе, като притвори внимателно зад себе си вратата на детската стая.

Двадесет и девета глава

Мариан Клотилд се обърна към сина си:

– Едмънд поиска да му дам примери за ирония, скъпи. Бях изумена. И знаеш ли, не можах да се сетя за нито един пример. Каза, че имал нужда от ирония за историята си.

– Какъв по-добър пример за ирония от настоящата ситуация! – възкликна херцогът, който се питаше какво става с живота му.

– Сравнението ти е много интересно. Надявам се, си даваш сметка, че Едмънд се разбира много добре с Еванджелин. Тя го обича от все сърце, а той я обожава. Идеята да стане негова бавачка се оказа много удачна. Все пак не мога да си обясня, скъпи – тя отпи от чая си, – защо Еванджелин категорично отказа да дойде на бала с маски у Сандерсън под претекст, че няма подходящ костюм. Предложих да ѝ осигуря, но заяви, че в никакъв случай не може да го приеме. Нямах намерение да я карам да се чувства като бедна роднина. В този случай гордостта ѝ е ненужна. Защо не поговориш с нея? В последно време е станала много мълчалива, рядко излиза от къщата и е започнала да отслабва. Не знам какво не е наред, скъпи, но трябва да оправиш нещата. Знам, че ще се радва да отиде на бала та кой ли не би се радвал! Ще се погрижиш ли? Дори и Грейсън разсъждаваше на глас по този въпрос, което е крайно необичайно. Той явно също е много привързан към нея.

Херцогът се загледа смръщено в искрящите въглени в камината. От деня, в който едва не я облада в стаята на сина си, тя го държеше на разстояние. Какво ли щеше да се случи, ако Грейсън не беше съобщил за пристигането на шивача. Всъщност отлично знаеше какво щеше да се случи и едва се въздържа да не простене на глас, когато си представи как прониква в нея.

Тя го желаше. Много. Очевидно бе достатъчно само да я докосне и се отпускаше в обятията му. Това му доставяше неизмеримо удоволствие. В същото време обаче съзнаваше, че никога, ама никога повече не трябва да го прави. Но явно просто не можеше да си удържа ръцете, когато бе сам с нея. Наистина трябваше да разрешат тази ситуация. Само че изобщо не бе сигурен какво да прави, тъй като не я разбираше. Когато заговори, думите му бяха насочени по-скоро към огъня:

– Мисля, че съм почти за Бедлам³³.

– Глупости! Вярно е, че никога досега не съм те виждала в подобно

състояние, но за майка ти, която те обича и познава, е ясно, че поне засега не си луд.

Погледна я измъчено.

– Спести ми майчинските си съвети и проклетите майчински забележки.

– Добре. Ще си седя тихо и кротко и ще наблюдавам как пропадаш – преживяване, напълно ново за теб.

– Преживял съм всичко, което може да сполети един мъж! – отвърна рязко херцогът и скрита с ботуша си един горящ въглен.

– Ти си мислиш така, но ти предстои да преминеш през още много неща.

– Ще говоря с Еванджелин. Държа да отиде на този проклет бал. Ще ѝ кажа, че трябва да дойде с нас. И да приеме доминото и костюма от теб. Няма да ми откаже.

Мариан Клотилд сведе поглед към изящните си дълги бели пръсти.

– Защо за разнообразие не се опиташ да използваш малко хитрост?

Херцогът се смръщи.

– Тя ще прави онова, което аз ѝ кажа! В противен случай ще...

– Както вече отбелязах, господарските ти маниери надали биха ти били от полза.

Стовари яростно юмрук върху полицата на камината, но само след миг примигна от болката, която сам си беше причинил.

– Може би именно вие се нуждате от малко хитрост, мадам! Докато ме обвинявате, че твърде здраво дърпам юздите, вие всъщност се опитвате да ме задушите! Изтънчеността ви едва ли може да се нарече изящна!

– Добре, скъпи, няма да кажа нищо повече – отвърна Мариан Клотилд през смях, от който на херцога му се прищя да хвърли през прозореца един от безценните ѝ столове. – Не бих желала да си мислиш, че си пъхам носа където не ми е работа.

– Ха-ха! Ще изпратя Едмънд при теб, тъй като в момента той несъмнено е с нея, а не желая да обсъждам въпроса пред сина си.

С тези думи Кларъндън напусна решително гостната.

Както бе предполагал, Еванджелин беше в детската стая. Дватама с Едмънд седяха с кръстосани крака пред камината, прилепили глави, и разглеждаха албум с илюстрации на Париж.

---

33. Бедлам – болницата „Св. Мария Витлеемска“ в Лондон, превърната в лудница през 1547 г. – Б.пр.

– А това, Едмънд – тъкмо казваше тя, – е Бастилията. Когато френският народ останал без храна, когато хората разбрали, че вече нямат никаква надежда, превзели този гигантски мрачен затвор и го съборили камък по камък. Именно това сложило началото на Френската революция през 1789 година.

Едмънд се замисли дълбоко.

– Не смяташ ли, че това е добра идея за нова история? – предложи деликатно Еванджелин.

– Да – кимна детето. – Вероятно в нея би могло да има едно момиченце, затворено в Бастилията, защото отказало да изяде ужасната вечеря, приготвена от мащехата му, и едно момченце, което отива да го спаси.

Херцогът си прочисти гърлото.

– И кое ли ще бъде това момченце, Едмънд?

– Естествено, че аз, татко!

– Така си и помислих. Предполагам, че после ще й даваш да яде само превъзходна храна.

– Да. Ще помоля госпожа Дент да й я приготвя. Тогава няма да има нужда да се връща в Бастилията, защото тя е едно много сладко момиченце, на което не искам да се случи нищо лошо.

На херцога му се прииска да сграбчи сина си и да го притисне силно в обятията си. Понякога не можеше да повярва, че това великолепно дете е негово. Та то бе истинска божия благословия! Почувства внезапно стягане в гърлото. Като че ли съвсем ясно чу как баща му му казва, че на света няма по-добър син от него. Затвори очи. След малко отново се изкашля.

– Извинявай, Еванджелин, но на Едмънд баба му го очаква долу в гостната. Вместо лошата мащеха, която мъчи децата с гнусни бисквити, готвачката му е приготвила любимите лимонови тарталети.

– Истински тръпчиви лимонови тарталети? От онези, от които ти изтръпват устните?

– Точно от тях.

– Може ли да отида, Ева?

– Тъй като сполучливо успя да си придадеш вид на умиращо от глад дете, нямам друг избор, освен да те пусна. Но тази вечер вероятно ще ми разкажеш повече за момиченцето, което момченцето спасява от Бастилията.

– Ще си помисля. – Едмънд я целуна и излетя от детската стая.

Еванджелин се усмихна на херцога.

– Късно е. Не съм усетила как е отлетяло времето. Благодаря, че го спасихте.

– Всъщност много се радвам, че и ти не скочи след него.

– Не съм особено голяма почитателка на лимоновите тарталети.

– Но щеше да скочиш, за да не оставаш насаме с баща му.

Тази нейна брадичка! Пак се вирна.

– Казах ви, че не се страхувам от вас.

– Но се страхувах от себе си, страхувах се за мен – което е пълна безсмислица – и преди всичко се страхувах от онова, което ти се иска да направиш, когато съм близо до теб.

„Абсолютната истина“, помисли си тя, но когато му отговори, гласът ѝ беше натежал от презрение:

– Самочувствието ви надминава всякакво приличие, ваше благородие.

– Не се настройвай така войнствено. Както виждаш, спазвам дистанция. Ще бъда непоколебим в това отношение. Би било върхът на глупостта от моя страна да те докосна – така както направих оня ден. Защото този път току-виж се озовем голи пред камината. А междувременно поне десетина души могат да се появят в стаята.

Очите ѝ се присвиха. Изглеждаше едновременно войнствена и възбудена. Начинът, по който го гледаше, беше най-омайният афродизиак. Беше невъзможно да ѝ устои. Херцогът отстъпи две крачки назад. Тогава забеляза тъмните кръгове под очите ѝ. Майка му беше права – тя вехнеше. Приличаше на сянка, а нервите ѝ бяха опънати като струна. Загрижеността му придаде на гласа му необичайна дрезгавост.

– Дошъл съм да си изясним нещата, Еванджелин.

– Не ви разбирам. – Много добре го разбираше. Дали ще поиска от нея да му стане метреса? В крайна сметка, тя е била вече омъжена веднъж и...

– Откога си гувернантка на Едмънд?

От изненада едва не се свлече на пода.

– Нека си помисля, ваше благородие. – Втренчи се в ноктите си. Не трябваше да забравя, че той е мъж с неустоим чар и огромен опит. Въздъхна и се насили да се усмихне. – Аз не съм гувернантка, а по-скоро бавачка. За да е гувернантка, една жена трябва да бъде много по-добре образована от мен. По-скоро съм компаньонка на Едмънд, която познайва това-онова, но нищо повече.

– Ядосвах ме, Еванджелин. Крайно време е да спреш да се подценяваш. Според моите изчисления ти носиш отговорност за Едмънд вече

почти два месеца. А все още не ти е платено.

– Не ви разбирам, ваше благородие. Вие не само ми подарихте всички рокли на Мариса, но и се отнасяте с мен като с почетен гост. Това е много повече, отколкото заслужавам.

Не ѝ обърна внимание.

– Искам да възнаградя всичките ти усилия. – Извади банкнота от джобчето на жилетката си. – Надявам се, че петдесет лири ще ти се стоят достатъчно добра сума.

Еванджелин бавно се изправи. Беше толкова зашеметена, че изобщо не ѝ идваше наум какво да отвърне. Накрая заговори с едва сдържана ярост, натъртвайки всяка дума:

– Как не ви е срам да ми предлагате заплащане, като че ли съм ви прислужница?! Не ви искам проклетите пари!

Ръцете го засърбяха да стисне бялото ѝ вратле, затова следващите няколко секунди посвети на прецизно оправяне на къдричките по маншетите си. Беше се изчервила чак до корените на косата си. Изобщо не можеше да я разбере.

– Естествено, че не си ми прислужница. – Вгледа се в бялата ѝ шия, после в надигащите се от възмущение гърди и добави ледено: – Както вече ти казах, петдесетте лири са за услугите ти до днешна дата. И ти би трябвало да ги приемеш благосклонно – така както са предложени.

Изгледа го тъжно – нямаше повече сили да се гневи. Той дори не осъзнаваше какво ѝ причинява!

– Не искам парите ви. Защо правите всичко това? За да ме накарате да проумея какво искате от мен ли? По дяволите, така ли плащате на проклетите си метреси?

Жестоката обида преля чашата. Това ли е мнението ѝ за него? Един женкар, който не иска нищо друго, освен тялото ѝ?

– Не бих казал, мадам. Плащам на метресите си за тяхната красота, чар и умения. В мое присъствие вие сте показали само първото и около една стотна от второто. Нека си изясним нещата, мадам, защото виждам, че езикът ви сърби да ми се разкрещите. Взимаш петдесетте лири, иначе, кълна се, Еванджелин, ще оголя задните ти части и ще те напердаша!

Пристъпи към него и размаха юмрук.

– Значи аз имам красота и миниатюрна пращинка чар? Прави ми впечатление, че не изисквате интелект от метресите си. Напълно в стила на мъжете! Метресите да припаднат и въздишат по вас, ви е пределно достатъчно, нали?

Гледаше я като омагьосан. Не можеше да откъсне очи от нея.

– Вероятно. Ала има и още нещо. Забрави уменията. Те идват след припаданията и въздишките. Дори и след брака си с божествения и непрежалим Андре ти не си научила кой знае колко. Съпругът ти е бил дръвник, но ти очевидно си твърде глупава, за да го осъзнаеш. Явно се опитвам да споря с една тъпанарка.

Като подивяла котка, тя затърси нещо, за да го хвърли по него. Книгата с илюстрациите! Наведе се, сграбчи я и я метна. Кларъндън я хвана ловко.

– Тази книга е принадлежала на баба ми. Искам да те помоля много да внимаваш с моите вещи.

– Аз не съм ви прислужница и вие не сте ми господар! Не можете да ми заповядвате! Съжалявам за книгата на баба ви. Няма да се повтори. Но ме чуйте добре, ваше благородие! Взимайте си обидите и безценните пари и вървете по дяволите!

На секундата скочи до нея, сграбчи я за раменете и я разтърси.

– А сега вие си затворете проклетата уста и ме слушайте, мадам! Държете се като зла вещица! Каквото и да кажа, вие го възприемате по най-лошия начин. Ако понякога ви говоря надменно и властно, то е, защото се запъвате като магаре на мост и отказвате да ме слушате. И ако в случая става дума за гордост, то тогава вашата интелигентност недвусмислено е под въпрос.

В този миг си даде сметка, че той изобщо не е искал да я обижда, а е възприел поведението ѝ като проява на излишна гордост. Просто не я е разбрал. Затова го шокира, когато зарови лице във вълнения му жакет и каза приглушено:

– Съжалявам. Говорете си каквото искате. Повече няма да се опитвам да ви удрям.

Притисна я към себе си, погали я по гърба и целуна косата ѝ.

– Просто искам да разполагаш с твои собствени пари, не можеш ли да разбереш? Не желая да се лишаваш от нещо, което би ти било приятно само защото джобовете ти са празни. Нищо повече. Старая се да си щастлива. – Усети, че мускулите ѝ са напрегнати. – Има и още нещо, което не ти дава мира, нали? Не е само това, че се страхуваш от себе си и ти се иска непрекъснато да се караш с мен. За какво се тревожиш? Позволи ми да ти помогна! Знаеш, че ще го направя. – Млъкна и зачака да му заговори. Но след известно време осъзна, че нищо няма да му каже. Заболя го. Неочаквано за самия него го заболя. Ужасно. – Свързано е със страха ти за мен, нали? Какво означава това?

– Нищо не ме тревожи, ваше благородие. Вече ви казах, че не харесвам Лондон. И като че ли наистина не се чувствам много добре тук. Това е.

– Можеш да си тръгнеш, когато решиш. Само трябва да ми кажеш датата, на която желаш да се върнеш в Челси.

Глупачка! Съзнаваше, че той вижда ужаса в очите ѝ. Но не бе получила никакви по-нататъшни инструкции от Джон Еджъртън, нищо, с което да я уведоми кога може да си тръгне. Трябваше да го види, за да разбере! Поклати глава.

– Добре, ваше благородие.

– Ще ми се да ми се довериш. – Тя замълча. – Е, добре, може би скоро ще промениш решението си. А сега бих искал да дойдеш с мен тази вечер на бала с маски у Сандерсън.

– Но аз нямам... – Усмихна се. – Сега разбирам. Спасителните петдесет лири. Майка ви... Моята гордост... – Въздъхна. – Доста добре се опитахте да ме преметнете, ваше благородие. Всъщност, ако не изгарях от желание да ви удуша, ходът щеше да проработи чудесно. Е, сега си имам мои собствени пари. Но не желая нито пени повече.

– Ти ме принуди да прибягна до такива средства. Струва ми се, че бих искал да те видя в пурпурночервено. Какво ще кажеш?

– Пурпурночервеното е порочно... Изключително много ми харесва!

– И на мен.

Тридесета глава

– За нещастие, всеки бал с маски отприщва определен вид поведение, което не винаги е благоразумно. Накратко, кара и мъжете, и жените да забравят доброто си възпитание и да се държат така, като че ли всеки момент ще настъпи свършекът на света. Поради тази причина ти не трябва да се отделяш от мен или от майка ми.

Каретата се люшкеше леко напред-назад по калдъръмените улици. Лунните лъчи нахлуваха през прозорчетата и осветяваха лицата на тримата пасажери.

Мариан Клотилд едва се сдържаше да не се размее на безпрецедентната проповед на сина си. Остана обаче загледана навън, очакваща отговора на Еванджелин.

– Ваше благородие! Подобна тирада от вашата уста! Направо не е за вярване! Аз не съм невинно момиче. Вярно е, че съм млада, но вече съм била омъжена. Знам какво да правя и какво да не правя. Зряла жена съм, вдовица на непорочния и непрежалим Андре. При това имам добро възпитание. Така че ме оставете на мира. Съветвам ви вие сам да си се възползвате от благопристойните си напътствия.

Мариан Клотилд се изкикоти. Слава богу, че нито един от двамата не го забеляза.

– Не моето поведение е предмет на настоящото обсъждан – У херцога явно се разгаряше гняв. – Ти никога не си идвала в Лондон. А той е моята джунгла, моята територия. Тук аз съм царят. Наясно съм с правилата. Познавам всички животни и инстинктите им. Ти нищо не разбираш. Затова ще действаш според моите наставления. Не желая никой от нашите приятели да остане с лошо впечатление от теб. Ще се държиш подобаващо, което означава, че няма да се отделяш нито за миг от мен. Искам да си винаги пред очите ми. Аз ще те защитавам и ще имам грижата да не извършиш някоя глупост. Ще предотвратя попадането ти в ситуация, която не разбираш. Да речем, някой напорист млад мъж, или по-възрастен, или изобщо мъж, на каквато и да било възраст, може и пиан, на който ще му се прииска да те опипва, а и нещо много повече.

– Бих зашлевила тези напористи мъже, ваше благородие. Дали това обаче няма да ви постави в неудобно положение? Вие самият били ли сте някога напорист млад мъж?

– Не. Аз съм роден с финес и елегантност. Никога не съм опипвал

жена, която не е искала да я опишвам. – Изгледа я многозначително.

Еванджелин се изчерви и се отдръпна назад, оплетена в собствената си мрежа.

– Добре тогава – загледа се през прозорчето, – ще се държа като срамежлива и непорочна девица.

– Би могла да опиташ.

После му се стори, че чува някакъв шум откъм страната на майка си и запита:

– Добре ли си?

Мариан Клотилд се изкашля.

– Разбира се, скъпи. Радвам се, че най-сетне пристигаме. Мисля, че това беше едно от най-дългите пътувания през живота ми. В интерес на истината, Еванджелин, синът ми има опит. Сигурна съм, че целеше да ви помогне със съвета си, а не да ви дразни.

– Ако имате предвид, ваше благородие, че херцогът има опит с лондонските пороци, тогава ви разбирам много добре. О, боже, моля да ме извините! Не трябваше да казвам подобно нещо. Но той ме изкушава да го изхвърля през прозорчето.

– Няма да мога да мина – обади се херцогът. – Ти също, като се имат предвид твоите... Както и да е.

– Разбирам ви отлично. Баща му също събуждаше желанието ми да го запокитя нанякъде. Беше прекрасен мъж! – херцогинята притвори очи.

Останалата част от пътуването премина в мълчание. Само копитата на конете отекваха в нощта. Когато каретата най-после зави по дългата чакълена алея към къщата на Сандерсън, Мариан Клотилд ведро възкликна:

– Ето, че пристигнахме! Готови ли сте да се забавляваме? Нали ще се забавлявате, деца, и няма да спорите повече? Надявам се, че сте се освободили от взаимната си жлъч.

– Аз не тая никаква жлъч. Или поне нямах такава, докато не се появи тя!

– О, скъпи. Какви светлини! Не е ли прекрасно, Еванджелин?

– Прекрасно е. Обичате ли да танцувате валс, ваше благородие?

– Да.

– Той е един от най-добрите танцьори в Лондон – намеси се Мариан Клотилд.

– Вие сте негова майка и ваше задължение е да го хвалите.

– Наистина ли така смятате, Еванджелин? Аз лично не съм толкова

сигурна. Знам обаче, че ако бях по-млада, непременно щях да се влюбя в него като всички останали дами.

– Надявам се, че има достатъчно други трезви господа, които също умеят да танцуват валс...

До ушите им достигна музика. Кракът ѝ сам започна да си тактува. Запита се дали и Джон Еджъртън ще присъства на бала. Знаеше, че се налага да го види, но не и тази вечер. Тази вечер възнамеряваше да се забавлява и поне за няколко часа да забрави каква е и какво е направила.

Горе, на масивното каменно стълбище, ги посрещна иконом, който изглеждаше зашеметяващо елегантен в костюма си от шестнадесети век – яркочервен кадифен жакет, колосана бяла плисирана яка и прилепнали по краката панталони до коляното.

– Добре дошли, ваши благородия!

Херцогът и майка му си сложиха маските. Еванджелин вече го беше направила. Сега подаде ръка на Кларъндън и му се усмихна лукаво. Икономът ги поведе. Наоколо беше пълно с веселящи се от сърце гости. Навсякъде се мотаеха лакеи в ливреи от епохата на кралица Елизабет, които биха изглеждали абсурдно, ако не беше цялата тази пъстра, възмутително натруфена тълпа.

Щом херцогът се обърна, за да поговори с един свой приятел, Мариан Клотилд се приведе към Еванджелин.

– Много ми се иска да се забавлявате. Синът ми се държи прекалено властно, което аз лично намирам за твърде очарователно. Това не е обичайното му поведение. Отпуснете душата си, Еванджелин, и се забавлявайте.

– Беше много мило от ваша страна да ме поканите, ваше благородие. Благодаря ви. Тук е невъзможно човек да не се забавлява. Питам се обаче как може да се танцува при такова стълпотворение!

– Ще имаш нужда от опитен партньор. – Херцогът отново пое ръката ѝ. – Смя да твърдя, че аз ще се справя добре.

– Изчакай мъничко, скъпи – намеси се майка му. – Виж лейди Сандерсън като римска матрона. Костюмът ѝ е много подходящ... Лусил, как си, скъпа? Такава очарователна вечер! И толкова много гости!

– Приятно е, нали? А коя е тази особа, поставила ръка върху ръката на нашия скъп херцог?

– Мадам дьо ла Валет, Лусил. Наша братовчедка.

– Братовчедка? Много ми се иска да ви видя лицето, скъпа. Надявам се, че сте достатъчно красива за нашия херцог. Той е толкова приятен човек, а в същото време много трудно харесва младите дами, които

му биват представяни. Вие сте сравнително млада, нали? Той има много строги изисквания. Толкова е капризен! Как са Сабрина и Филип, ваше благородие? Продължавате ли да изпитвате същите нежни чувства към нея, след като тя се омъжи за един от най-старите ви приятели? Нали знаете, че е бременна?

Херцогът, който бе свикнал с безцеремонността на Лусил и с монолозите ѝ, целящи едновременно да объркат, развеселят и възмутят, само се усмихна.

– Вече всичко е на мястото си. Мадам дьо ла Валет е много млада и напълно поносима. Така че не ми води бърборещи дебютантки, Лусил! А сега, ако ни извините, двамата с мадам ще потанцуваме валс. Мислиш ли, че си във форма, Еванджелин? – добави накрая тихо.

– Краката ми малко се подгъват, ваше благородие, но ще опитам. Боже мой, тази жена е направо удивителна!

– Да, при това знае какво цели.

– Братовчедите и братовчедките все нямат край. – Лейди Сандерсън продължаваше да дърдори на Мариан Клотилд. – Надявам се, че не е бедна като повечето от тях.

– Не ѝ обръщай внимание – прошепна херцогът. – В противен случай ще ме накараш да те помисля за глупачка. Пурпурночервеното ти стои много добре. Порочно е точно колкото искаше. Много ми се ще да те видя в римската тога на лейди Сандерсън. Сигурен съм, че ще пада разкошно върху гърдите ти. Ще танцуваш ли валс с мен, Еванджелин?

Мариан Клотилд не откъсваше очи от сина си и братовчедка му.

– Танцуват добре заедно. Всъщност са великолепна двойка.

– Тя е много висока.

– Херцогът също е много висок. И ненавижда да му се схваща врътът. Лусил, смяташ ли, че можеш да ми изнамериш подходящ партньор?

Херцогът притисна здраво Еванджелин и я поведе умело през гъстата тъпла по дансинга.

– Ако трябва да бъде честна – отбеляза задъхано тя, замаяна от поне десетината завъртания до момента, – вие наистина танцувате добре.

– Танцуването, както и изисканите маниери, са нещо, с което съм закърмен.

– Очевидно не ми позволявате да го забравя.

Усмихна ѝ се и забеляза, че очите ѝ блестят под маската. Зърна по-свободно място и я завъртя широко. Еванджелин се засмя и едва не започна да си тананика от удоволствие.

После понамалиха темпото.

– Съществува ли нещо, което не можете да правите добре?

– Комплимент ли надушвам? Разбира се, че не.

– Простете. Всъщност исках да ви направя комплимент. Да си го взема ли обратно?

Кларъндън отпусна за миг брадичка върху косата ѝ. Тя дискретно ухаеше на рози.

– Има безброй много неща, които бих желал да върша по-добре.

– Например?

– Когато ме вбесиш, бих искал да съм в състояние да се гневя по-дълго. Ала истината е, че щом се приближиш до мен, аз те сграбчвам и забравям, че преди малко съм искал да те удуша. Идва ми да ти смъкна дрехите, да те поваля под себе си и да те целувам, докато се задъхаш, а после...

– Прекалено детайлизираш.

– Вероятно си права. Откакто започнах да изброявам детайлите, ти ми стъпи върху краката поне три пъти. А понякога ми се иска просто да си лежа до теб и да те съзерцавам – без дори да те целувам или докосвам. Просто да те гледам. И това би ми доставило неизмеримо удоволствие. Всъщност танцуваш отлично. Е, все още не си в моята категория, но с малко практика ще започнеш да ми партнираш великолепно.

Последните му думи само прелетяха покрай ушите ѝ. Защото в съзнанието ѝ се оформяше кристално ясно една картина: тя лежи напълно гола, а той е върху нея и ту се вира в очите ѝ, ту я обсипва с целувки. Преглътна и се усмихна.

– Знаете ли, ваше благородие, след като вие ми се нагледате, аз също бих искала да ви съзерцавам дълго, дълго чак докато остареея.

Дъхът му секна. Втренчи се в нея – в жената, която го бе втвърдила до такава степен, че имаше чувството, че всеки момент ще излее семето си. Оркестърът изсвири финалния акорд. Но те не напуснаха дансинга. Едва си поемаха дъх, вторачени един в друг. Изведнъж до съзнанието на херцога достигна нечий смях. Боже господи, напълно се беше забравил! Еванджелин също дишаше тежко. Това го възбуди до такава степен, че отново му се стори, че ще се изпразни. Не можеше нито да помръдне, нито да каже нещо.

– Ето я и лейди Джейн Белърман – обади се Еванджелин, – идва право срещу нас. Знаех си, че е твърде хубаво, за да продължи дълго. Дори си е свалила маската.

Херцогът измери с очи младата дама, която се носеше с ужасяваща устремност.

– Овчарски костюм. Слава богу, че не носи и гега. Вероятно би те цапардосала с нея.

– Мисля, че изглежда прекрасно – отбеляза Еванджелин и ѝ се присека въпросната дама да се продъни в ада. – Предполагам, че ще танцувате с нея?

– Ще ѝ оскубеш ли косата, ако го направя?

– Отново прословутата самонадеяност! Виждам, че вече има опашка от дами за вас. Да, от изражението на лейди Джейн веднага ми става ясно, че много ѝ се иска да ме метне през терасата.

– Много вероятно, но аз ще те защита – можеш да ми вярваш. И къде е тази опашка от дами? Моля те, не ме удрай. Не и посред балната зала, където стотици очи следят всяко наше движение. Добре, ще изпълня дълга си към лейди Джейн. А ти не танцувай с никого повече от веднъж.

– Защо? Тъкмо се канех да танцувам с вас още един път.

– И да дадем повод за излишни клюки?!

– Искате да кажете, че повече няма да танцувате с мен!

– Това вече е нещо съвсем различно. Ти си моя братовчедка и мой дълг е да се грижа за теб. А ето че лейди Джейн, тази девствена овчарка, всеки миг ще ни помете.

– Не знаех, че всички овчарки са девственици.

– Само най-ценните. А сега трябва да се разделим, Еванджелин. Не се отдалечавай много от мен. Да смея ли да се надявам, че този път като никога имам последната дума?

– Тъй като вие сте мой работодател – каза го с най-сладкия си глас, – и тъй като ми плащате така щедро за услугите, не бих рискувала да изгубя възнаградението си.

Кларъндън потри брадичка с дългите си пръсти, които копнееха да погаят всяко сантиметърче от тялото ѝ.

– Вероятно ще се наложи да поправа грешките на баща ти. Той никога не те е пердашил. Може би в най-скоро време ще те преметна на коляното си и мекото ти сладко бяло задниче ще заgorи под ръката ми. А сега отивам при лейди Джейн.

С тези думи се отдалечи, без изобщо да погледне назад!

Оркестърът засвири нов валс и Еванджелин тутакси бе повлечена по дансинга от един рицар на крал Артур, най-малко с десет сантиметра по-нисък от нея. Забеляза, че херцогинята пък танцува с някакъв застаряващ гръцки философ – Лорд Харви, както я уведоми рицарят между две изхълцвания, за които не спря да ѝ се извинява. Херцогът танцуваше с лейди Джейн и се смееше.

Следващият партньор на Еванджелин беше един пуритан, още обаче не достигнал съвсем до отрицанието на плътското. Затова ѝ се налагаше от време на време да го сритва. Четвъртият беше рицар в пълно бойно снаряжение, който се чувстваше твърде неудобно в тежката броня, но пък беше доста забавен.

Между танците едва смогваше да си поеме дъх. Понякога долавяше и одобрителната усмивка на херцогинята. Колкото до херцога, той повече не се приближи към нея. Танцуваше всеки танц с различна дама.

Нали ѝ бе говорил за дълг? Тогава защо не идваше? Праволинейният добродетелен дръвник беше прекалено ангажиран с английски овчарки, вятърничави нимфи, дори с някаква богиня с широки позлатени панделки на гърдите.

Когато един френски кавалер³⁴ от миналия век ѝ каза, че приближава полунощ, Еванджелин искрено се изненада. А когато поиска да смъкне маската ѝ, тя побърза да заяви:

– Виждам, че херцогинята ме вика. Довиждане, сър.

Промъкна се през френския прозорец, който водеше на терасата. Вечерта беше студена. Ярката луна посребряваше красивите градини. Приближи се до железния парапет.

– Здравейте, мадам дьо ла Валет! Не мога да повярвам, че най-после сте се освободили от обожателите и сте съвсем сама тук.

Еванджелин се извъртя рязко при тези иначе меко изречени думи. Пред нея стоеше висок елегантен мъж със сиво домино. В гласа му имаше нещо познато, но не можеше да се сети откъде.

– Вие знаете името ми?

Не изглеждаше пиян. Вероятно просто е искал да подиша чист въздух.

– Полунощ е. – Непознатият вдигна обвитата си в ръкавица ръка и дръпна панделките на маската си.

Еванджелин се втренчи в него – в очите му, в бенката на бузата. Пред нея стоеше не някой друг, а Конан Деуит мъжът, когото беше срещнала в старата норманска църква в Читърли.

---

34. Член на рицарски орден или на френския Легион на честта. – Б.пр.

Тридесет и първа глава

– Не бъдете толкова шокирана, мадам Орел. Аз съм добре приет в обществото. Вие също, тъй като сте роднина на херцога. Почти се бях отказал да разговарям с вас. Както забелязах, тази вечер сте доста популярна.

– Какво искате, Деуит?

– Спомнете си името ми?

– Спомням си името на всеки предател, с когото съм се срещала. Какво искате?

Направи крачка към нея.

– Не ме ядосвайте, мадам! Аз съм убеден, че вие сте опасна за нас, независимо какво казва Еджъртън. Той ме увери, че ви държи много здраво, въпреки покъртителните ви опити да ни избягате и крехката ви добродетелност. Но по-добре да приключваме с тази работа. Риса ме помоли да дойда. Ето и неговото съобщение за вас.

Подаде ѝ някакъв плик, който тя бързо мушна в дамската си чантичка.

– А писмото от баща ми?

– Вътре е. – Загледа я изпитателно. – Аз лично продължавам да се съмнявам във вас, независимо какво е онова, с което Еджъртън ви държи. Той уби някаква си изкукала старица, за която на никого не му пука, и вашата деликатна женска съвест се срути из основи.

– Но на мен ми пукаше, господин Деуит. Кажете на Еджъртън да ме освободи от всичко това.

– Иска ви се, нали? Не, няма да бъдете освободена, поне засега. Нашият император е в Париж. И скоро, мадам, той ще унищожи съюзническите армии и отново ще властва с цялата си мощ. Името и династията му ще пребъдат. Тогава ще бъдете свободна, но не по-рано.

– Наполеон никога няма да властва както преди! Това, с което разполага, е една-единствена страна, пълна с откачалки.

Видя, че ръката му трепери, докато изваждаше емайлираната табакера от джобчето на жилетката си и я отваряше. Вдиша дълбоко от емфието и заговори с нисък, овладян глас:

– Не ви харесвам, Орел. Наистина намирам жените понякога за полезни, но смятам, че страстта на Еджъртън по вас го е заслепила. Вие сте опасна! Той ми каза, ако усетя, че възнамерявате да ни се измъкнете,

да ви напомня за две убийства. От изражението ви виждам, че предупреждението има ефект.

Внезапно той я сграбчи и я обърна към себе си. Еванджелин почувства яростта му и толкова се уплаши, че едва не си прехапа езика.

– Пуснете ме!

– О, не, още не! Искам да те притисна към парапета и да те обладая тук и сега! Искам да разбера с какво толкова си успяла да омагьосаш Еджъртън – защото ти си му позволила да спи с теб, нали? Е, какво ще кажеш? Сигурно и херцогът е бил ощастливен, защо не и аз?!

– Глупак! Тук е много студено! – Изплю се в лицето му.

Като продължаваше да стиска лявата ѝ ръка, той пусна дясната, извади кърпичка и се изтри. После каза спокойно:

– Ще си платиш за това. Известен съм като красив мъж и добър любовник. Да не би всичко да е заради този проклет херцог? Богаташът с титла. Именно това търсят малките курвички като теб. По-добре не се опитвай да ме риташ, защото ще те хвърля през парапета. Изобщо не ме интересува, че няма да доживееш до следващата си задача. Ще намерят онова писмо в дамската ти чантичка и всички ще разберат, че си предателка.

– Ще ми се сторите приятен едва когато ви видя на бесилото!

– Малка кучка! Аз ще...

– Еванджелин!

Конан Деуит я пусна и лениво се отдръпна. Еванджелин вдигна очи и видя херцога, който тъкмо излизаше на терасата. Стисна здраво чантичката си и бързо заобиколи Деуит.

– Ваше благородие!

Херцогът погледна първо към Конан, а после към нея – лицето ѝ беше бледо като луната. Прииска му се да убие някого. Но когато заговори, гласът му бе спокоен и безизразен:

– Деуит, мога ли да знам какво правите тук с моята братовчедка? Доста е студено.

„Значи го познава!“

– Тъкмо обсъждахме колко променливо е времето в Англия. Казвах на мадам, че ще настине, ако продължава да стои тук. Видях я, че излиза на терасата и пожелах да се запозная с нея. Тя беше така добра да ме информира за мнението си за Англия и англичаните. Но сега дори и аз усещам как костите ми замръзват. Ваше благородие... мадам.

Кимна и на двамата и се отдалечи. На Кларъндън му се прииска да го сграбчи и да го удуши, но се овладя. А Еванджелин като че ли всеки

момент щеше да припадне.

Беше я видял да напуска дансинга и да се насочва към терасата. Някакъв мъж със сиво домино и маска я бе последвал. Тръгна след нея веднага щом успя да се откопчи от лейди Уинтроп, която все го преследваше, за да го вкара в леглото си, от момента, в който се бе хванала на бас с най-добрата си приятелка, че ще го спечели.

Тази нейна бледност. Изглеждаше напълно съсипана. Придърпа я към себе си точно както бе сторил и Конан Деуит. Притисна я нежно.

– Обиди ли те с нещо? Какво ти каза?

Огромното му тяло трепереше. Ядосан? Облегна се на рамото му и поклати глава.

– Просто искаше да ме прелъсти. Но аз се справих с него, ваше благородие. – Ужаси се, че той ще тръгне след Деуит.

Усети как цялото му тяло се опъва като тетива на лък. Затова припряно продължи:

– Не, моля ви! Бяхте напълно прав за баловете с маски. Вече поне половин дузина мъже се опитаха да ме прелъстят. Само първите трима ме позатрудниха. Деуит щеше да полети през парапета, ако се беше опитал да направи нещо. Кой е той? Откъде го познавате?

– Отскоро е в Лондон. Запознах се с него чрез Дрю. Доколкото знам, е от Лейк Дистрикт³⁵. Секретар е на лорд Хамптън и е замесен във всичките му политически ходове. А сега ми кажи защо излезе тук сама?

Опита се да се отдръпне от нея, ала тя не го пусна. Притисна се още по-плътнo към него и го хвана за реверите.

– Исках да остана за малко сама. Нищо друго. Видях ви, че танцувате. Танцувахте почти с всяка присъстваща тук дама. А с мен – само веднъж. Моля ви, нека си тръгваме вече!

„Но какво става тук, по дяволите?“ Прииска му се да ѝ се разкрещи, обаче знаеше, че с това няма да спечели нищо.

– Добре. Ала първо ще трябва да ме пуснеш.

– Много не ми се ще, но ще го направя. – Пусна го. В следващия миг положи ръце на гърдите му и вдигна очи към него. – Благодаря ви. Благодаря ви, че тръгнахте след мен.

Това го обезоръжи. Напълно.

– По дяволите! Тръгнах, за да те напердаша, дето си такава глупачка да излизаш тук съвсем сама! А когато видях, че Деуит е след теб, едва не захвърлих партньорката си в купата с пунш.

---

35. Област в северозападна Англия. – Б.пр.

Усмихна ѝ се. Все още беше малко гневен. Но, слава на бога, поне не се беше разкрещял и разбеснял.

– Благодаря – повтори Еванджелин и отстъпи, стиснала здраво чанчката си.

– Деуит има доста съмнителна репутация. Чувал съм да казват, че обича да наранява жените. Да ги поставя на колене – както в леглото, така и извън него. Но определено е направил голяма грешка, когато те е последвал, нали?

– Изплюх му се в лицето.

– А какво щеше да направиш, ако това се бе оказало безрезултатно?

– Щях да го сритам в слабините. От баща си знам, че трябва да прибягвам към това като крайна мярка за спиране на наглите мъже.

– Със сигурност дава резултат. А сега, ако ме извиниш, бих искал да говоря с Деуит. Нищо особено – просто ще му дам един малък урок, който ще подобри обноските му за в бъдеще.

Сграбчи го за ръката със сила, която не подозираше, че притежава, и изкрещя:

– Не!

Черните му вежди се извиха изумено нагоре.

– Не! Моля ви, не се приближавайте до този мъж! Той не е човек на честта! Пред вас ще се усмихва и прави на възпитан, но ще ви забие нож в гърба веднага щом се обърнете. Не отивайте при него, моля ви! Забравете го! Моля ви!

Изглеждаше ужасена, побъркана. Защо се страхуваше? Отново го обезоръжи. И ядоса.

– Моля ви! Искам да се прибера вкъщи. Моля ви, не отивайте при него! Той не е добър като вас. Той е животно!

Кларъндън рязко свали доминото си и я хвана за ръката.

– Хайде да вземем майка ми и да си тръгваме.

Еванджелин се засмя.

– Ако в този момент имавте къса тежка сабя, картинката щеше да бъде пълна. О боже! Но аз се смея, вместо да треперя като лист!

– Каква картинка?

– Когато свалихте доминото си, приличахте на истински пират, особено с тази луна зад вас.

– Ако бях пират, щях вероятно да заповядам да те насинят от бой с камшици. Караш ме да се възприемам по начин, по който никоя друга жена не е успявала. Хайде!

Час по-късно бяха пред вратата на спалнята ѝ.

- Спомняте ли си обещанието, което ми дадохте?
- Кое по-точно?
- Че мога да се върна в Челси тогава, когато пожелая.
- Да.

– Е, искам още утре да се върна в Челси.

Изглежда я продължително и мълчаливо.

– Би ли била така добра да ми кажеш какво става?

– Искам да се върна в Челси.

– Защо? – Гласът му беше спокоен и много благ. – Защо искаш да се върнеш там?

Думите, които излязоха от устата ѝ, го накараха да премигне от изненада.

– Сега, след като Наполеон е на власт, какво ще стане?

Херцогът поклати замислено глава.

– Наполеон е човек, който трябва да властва – и то не само над един град или една държава. Той трябва да има всичко. Затова никога няма да се спре. Никога. Уелингтън вече е в Брюксел с Принца на Оранж³⁶? Може би след месец-два ще настъпи развръзката. Несъмнено кървава, но аз не съм лош пророк като повечето ни сънародници. Всеизвестен факт е, че армията на Наполеон намаля десеторно след зле организираната инвазия в Русия. Сега му се налага да попълва редиците си с неопитни момченца. Уелингтън ще победи³⁷. Трябва да победи!

– Аз също съм сигурна, че ще победи. Благодаря ви. – Не го погледна. – Тръгвам утре сутринта. Ще взема Едмънд с мен, ако нямате нищо против. Не е необходимо да ни придружавате до Челси.

– Не ставайте смешна! Естествено, че ще ви заведе в замъка.

Отвори уста, за да поспори с него, но се отказа.

– Благодаря ви.

С тези думи се обърна, влезе в стаята си и тихо затвори вратата след себе си.

Остана втрещен в проклетата затворена врата. Тя беше от другата страна. Единственото, което трябваше да направи, бе да отвори и да

36. Принцът на Оранж – става въпрос за Уилям IV, трети син на Джордж III, който поема престола след смъртта на брат си Джордж IV (принца-регент) и властва от 1830 до 1837 г., като продължава династията Оранж. Брат му и баща му са от династията Хановер. – Б.пр.

37. Уелингтън действително побеждава Наполеон по време на решаващата битка при Ватерло (1815 г.), след което англичаните пращат диктатора на заточение на остров Света Елена, където и дочаква смъртта си през 1821 г. – Б.пр.

влезе при нея. Знаеше, че ако го стори, ще се люби с нея – до безсъзнание. Постави ръка на бравата. После бавно я отдръпна.

Утре сутринта ще я види. Възнамеряваше да я вижда всеки ден до края на живота си. Ала първо трябваше да разбере какво я кара да го отбягва. Какво не е наред. Проблемът вероятно беше дребен и незначителен и той лесно щеше да го разреши. А дори и да е голям, пак ще го разреши. Нали синът му винаги му казва, че е най-силният и умен татко на света?

Тръгна към стаята си, като си подсвиркуваше безгрижно.

– Не е необходимо да се връщате с нас, ваше благородие. Сигурна съм, че тук има много повече развлечения.

– Не и този път, Еванджелин. Реших, че имаш нужда от моите напътствия и силното ми рамо. Защото винаги когато те изпусна от поглед, ти допускаш грешки и едва ли не си просиш да бъдеш прелъстена, а щом ти се притека на помощ, не ме пускаш да си тръгна.

Еванджелин не спа добре. Сънува как Еджъртън се промъква в стаята на Едмънд. Така че единственото ѝ желание в този момент бе да напусне Лондон колкото се може по-скоро.

– Няма да се хвана в капана ви!

Мариан Клотилд прегърна внука си.

– Синът ми ще се погрижи и за двама ви, Еванджелин. Оставете всичко в негови ръце. Изглеждате уморена, скъпа моя. Помолете Едмънд да ви остави да поспите. Може би той ще бъде така добър.

– Ако тя ми обещае да направи времето отново топло, бабо, ще ѝ позволя да подремне с мен.

– Божествено дете! – Мариан Клотилд го целуна. – Предполагам, че за Еванджелин няма да бъде проблем да се справи с английското време.

– И аз така си помислих – кимна детето.

Баба му пак го целуна.

– Благодаря ви за добротата и вниманието, ваше благородие. Надявам се, че пак ще се видим някога.

– И още как! Предполагам, че двете ще се виждаме доста често в бъдеще. Извинявай, скъпи, може ли да поговоря с теб?

Щом Еванджелин изведе Едмънд от гостната, Мариан Клотилд се обърна към сина си:

– Желая ти късмет! Усещам, че тази работа е гнила. Да си тръгне толкова внезапно... Нещо не се връзва. Недоумявам каква може да е

причината. А ти?

– Аз също – поне засега. На ако има проблем, който я тревожи, ще го премахна.

– Радвам се, че Едмънд е толкова привързан към нея. Надявам се, че няма да използваш сина си като примамка?

Нейният красив, прекалено самоуверен и понякога арогантен син сбърчи чело.

– По дяволите, майко, наистина ли мислиш, че съм способен да падна толкова ниско?

– Еванджелин е жена с много силен характер...

Беше му на устата да каже, че тя ще направи онова, което той й заповяда, но си даде сметка, че любящата му майка ще му се изсмее. Той самият би си се изсмял.

– Ако се наложи, ще използвам дори Бъниън, стига това да ми гарантира победата.

Мариан Клотилд вдигна поглед към портрета на съпруга си.

– Колко жалко, че тя беше все още дете, когато баща ти реши да те ожени. Предполагам, че нещата биха протекли по съвсем различен начин, ако тогава Еванджелин беше на възрастта на Мариса.

– Татко често ми казваше, че ако винаги гледам напред и се обръщам назад към миналото, не за да хленча, а само за да се уча от грешките си, тогава ще стана по-добър човек и всичко ще се нареди както трябва. – Херцогът прегърна майка си и я притисна силно в обятията си. – Татко ми липсва не по-малко, отколкото и на теб. Обаче той се оказва прав. Защото един вдовец и една вдовица са наистина перфектна двойка.

– Аз пък смятам, че ти и баща ти сте двама от най-прекрасните мъже, които някога са се разхождали по земята. Обичах го с цялото си сърце. И предполагам, че чувствата на Еванджелин към теб са не по-малко силни.

Тридесет и втора глава

Изражението на херцога стана абсолютно безизразно, а гласът – монотонен.

– И тогава Бъниън се закле пред баща ми, че грубиянът сам е паднал от моста. Закле се също и че аз съм стоял най-малко на три метра от него, така че не мога да бъда обвиняван за случилото се. На което баща ми отвърна: „Вече ми е известно, че синът ми е жив дявол, Върнън. За това няма нищо изненадващо във факта, че е и магьосник“.

Еванджелин се разсмя.

– А грубиянът знаеше ли да плува?

– Доколкото си спомням още на другия ден Теди Лоусън отново тормозеше децата.

– А какво е станало с него после?

– Последното, което чух, е, че е викарий някъде в Котсуолдс³⁸. Животът е интересно нещо, не мислиш ли?

Еванджелин сведе глава и се обгърна с тишина за да се защити. Кларъндън я изгледа изпитателно.

– Не ми отговори. Не си ли съгласна с мен, че животът е интересно нещо и понякога ти сервира изненади?

– Така е. – Не смееше да го погледне. – Понякога взема такива обрати, че направо ми се иска да умра. Не, не се изразих точно. Колко глупаво от моя страна да изрека подобна нелепост!

„Е, това поне е някакво начало“, помисли си херцогът. От завръщането им в Челси бяха изминали само два дни. Вече му бе известно, че тя е изстрадала много през краткия си живот – и непогрешимият ѝ Андре, и баща ѝ, и майка ѝ бяха мъртъвци. Ала имаше и още нещо, което се чувстваше безсилен да разгадае. Защо бе пожелала да се върне в Челси толкова внезапно?

Подпря се на полицата на камината с чаша бренди в ръка, загледа я замислено и внезапно заяви:

– Може би би искала да дойдеш с мен в Саутхамптън. После бихме могли да отплаваме за остров Уайт. Ако ти хареса, можем да останем в къщата ми във Вентнор за няколко дни. Както вече ти казах, Едмънд много обича да ходи там. Ще бъде на седмото небе.

В гърдите ѝ се надигнаха едновременно страх, паника и огромно

---

38. Котсуолдс – област в източна Англия, в графство Глостършър – Б.пр.

съжаление. Според инструкциите, които ѝ бяха предадени от Конан Де-уит, на следващата вечер имаше среща край пещерата с човек на Ошар, за да ѝ разясни какво трябва да прави.

– Не искам – И тъй като забеляза почудата му, обясни: – Просто съм отвратителен моряк. Страхувам се от лодки. Знаем, че е глупаво, но – вдигна безпомощно ръце, – е факт.

Това наистина му се стори пълна безсмислица.

– Аха, значи си добър плувец, но се страхуваш от водата!

– Не от водата – само от лодките.

– Виж какво, Еванджелин, не е необходимо да лъжеш, за да останеш в Челси. Замъкът ли те привлича толкова? Надали. Доколкото си спомням, неотдавна изгаряше от нетърпение да се махнеш отгук. В това няма никаква логика, не мислиш ли? Вероятно просто не желаш моята компания. Да не би да смяташ, че ще се опитам да те прелъстя? Избий си го от главата. Ако някога бъдем заедно, то ще се случи заради желанието и на двама ни. А що се отнася до Вентнор, убеден съм, че там ще ти хареса.

В главата ѝ започна да пулсира болка.

– Не се притеснявам от прелъстяване. Всъщност не се притеснявам от нищо. Просто искам да остана в Челси. Тук ми харесва.

– Докога? Докато отново ме замолиш да те отведе в Лондон?

– Не мисля, че ще пожелаея отново да съм в Лондон.

– И защо не, по дяволите?

Замълча. Само поклати глава, без да смее да го погледне. Херцогът напусна мястото си край камината, трясна чашата на близката масичка и се приближи. Сграбчи я, изправи я на крака и я разтърси.

– Какво става с теб? Вече от два дена сме у дома, а ти правиш всичко възможно да ме избягваш. Искях да поюздим, но ми излезе с номера, че те боли глава. Носиш се мрачно наоколо като сянка или по-скоро като престъпник, укриващ се от мировия съдия. Какво не е наред, по дяволите? – Крещеше с нарастващо безсилие.

– Всичко си е наред.

Пусна я и закричи напред-назад.

– Ненавиждам играчките, Еванджелин. Ако присъствието ми толкова те отвращава, можеш просто да ми го кажеш. Няма да ти заповядам да напуснеш Челси. Няма да те изритам на улицата. Ако не ме искаш, само ми кажи! Уверявам те, че никога през живота си не съм насилвал жена да прави нещо, което не желае. Боже мой, та всеки път, когато те докосна, ти полудяваш по мен! Всъщност и двамата полудяваме един за

друг. Затова би ли ми казала какво точно става?

В следващия миг отново бе до нея. Обгърна я нежно и я притисна в обятията си. Усещаше аромата ѝ, чувстваше силните удари на сърцето ѝ.

– О, Еванджелин!

Погледна го в очите и там прочете всичко онова, което той чувстваше към нея – в тези тъмни, тъмни очи, най-красивите, които бе виждала през живота си. О, не! Боже, не! Усети, че я наблюдава с твърде странно изражение.

– Еванджелин?

Мразеше нежността в гласа му, мразеше онова, което се криеше зад нея, защото тя не го заслужаваше. В нея нямаше нищо добро, достойно и честно.

– Ще ми окажеш ли честта да станеш моя съпруга?

Загуби ума и дума. Не беше в състояние да помръдне.

Той иска да се ожени за нея? Което означава, че я обича... Истински! И не желае само тялото ѝ! Не! Прокара език по долната си устна. Усети, че Кларъндън се стяга.

– Не! – Прошепна го с толкова нещастие и отчаяние в душата си, че се запита как ще продължи да живее отсега нататък. – Не мога. Вие самият не го мислите. Не е възможно да го мислите. Всичко се дължи на това, че прекарвате прекалено много време в моята компания. И харесват гърдите ми. Нищо повече. Нали?

Повдигна нежно брадичката ѝ.

– Боготвоя гърдите ти. Божествени са! Освен това съвсем случайно обожавам и компанията ти. Не желая да прекарвам времето си с никоя друга жена. Не желая да правя любов с никоя друга жена. Искам да се омъжиш за мен. Ще ти бъда верен. И ако не си ме чула първия път, ще го повтора – благоговей пред гърдите ти.

Еванджелин се отдръпна. Кларъндън я пусна. Сега беше неин ред да закричи напред-назад. Искаше ѝ се да избяга, ала не можеше. Той щеше да я хване. И без това вече знаеше, че нещо не е наред. Налагаше ѝ се да го убеди, че е толкова недостойна, че не си струва да я желае.

– Вие ми се подигравате. Забавлявате се за моя сметка. Не е много възпитано от ваша страна.

– Вероятно наистина малко поизсилих нещата. А уж винаги съм се считал за експерт по жените. Но не бих ти причинил болка, за да се забавлявам, Еванджелин. Бракът е сериозна работа. Не бих си правил шега с начина, по който искам да прекарам остатъка от живота си.

Заля я неконтролируем прилив на безумна радост, но почти едновременно с това видя мъртвия Едмънд. Видя и баща си – белите му ръце, скръстени на гърдите, очите му, затворени и покрити с две медни монети, както бяха покрити и очите на майка ѝ след смъртта. Не можеше да понесе подобна вина. Просто не можеше. От гърдите ѝ се изтръгна безмълвен писък. Сълзи опариха очите ѝ – сълзи на ярост от абсолютната ѝ безпомощност.

Нямаше никакъв избор. Насили се да му обърне гръб и да заговори с далечен глас:

– Благодаря ви, ваше благородие, но отговорът ми на това щедро предложение е „не“. Не желая да се омъжвам повторно. Не желая всеки ден от живота си да изпълнявам прищевките на някой мъж. Наистина много съжалявам, ако съм ви обезпокоила, но...

– Никога досега не бях чувал подобно нещо – засмя се той, – но предполагам, че това е доста популярен начин сред младите дами за учтив отказ на предложение за брак. За първи път ли ти се налага да го използваш?

– Трябва да се ожените за англичанка, ваше благородие, а не за някаква си неизвестна полуфранцузойка без никаква зестра, която при това вече е била омъжена.

Отново се засмя.

– А, не, Еванджелин. Не искам англичанка. Искам една дама, която е полуфранцузойка, която е трън в очите ми, която е по-упорита и от муле и която обича сина ми не по-малко, отколкото той обича нея. Ах, да, да не забравяме и езика ѝ, който ме налага като камшик, когато не ме целува. Не може да не ти е известно, че последното нещо, което ме интересува, е зестрата ти. А що се отнася до факта, че вече си била омъжена, това изобщо няма значение. Откъде изобщо ти хрумнаха подобни мисли? Повярвай ми – нямам нужда от някоя млада глупачка. Колкото до мъжките прищевки, отсега ти заявявам, че ако някога се превърна в деспот, ти ще имаш пълното право да ме цапнеш с нещо по главата. Какво ще кажеш – не е ли честно?

– Не искам – беше единственото, което успя да каже. Нищо друго не ѝ идваше наум. – Моля ви, нека не говорим повече по този въпрос.

– Това е най-необичайното преживяване в живота ми. Пред мен стои жена, за която искам да се ожена. Знаем, че и тя ме иска. Виждам, че не съм ѝ безразличен – защото не съм спял. Освен това е и много привързана към сина ми. Явно съществува някакъв проблем, който няма нищо общо с нас двамата. Ако се осмелиш да го споделиш с мен, ще

направя всичко възможно да го разреши. – Тъмните му очи внезапно се разшириха. – О, не! Съпругът ти, божественият Андре! Да не би да е все още жив?

Еванджелин отривисто поклати глава, макар че си даде сметка, че той току-що ѝ бе предоставил идеалното извинение. Отвори уста, за да каже нещо, но Кларъндън вдигна ръка и я спря.

– Не го прави! Дори не се и опитвай! Защо не искаш да се омъжиш за мен, Еванджелин?

– Не мога да отрека, че ви желая. Но не ви обичам. Не искам да се омъжвам за вас. Не ви искам за съпруг. И изобщо не мога да разбера защо човек като вас, който ми е казал, че не вярва в любовта, ще иска да се обвързва с една-единствена жена? Защо?

– Задай ми този въпрос след три-четири десетилетия и тогава вероятно бихме могли да обсъдим необикновената ми слабост към теб.

Потъваше, а той ѝ предлагаше ръка за спасение, която тя не можеше да приеме. Един ден щеше да открие коя е. И да я възненавиди. Да я прокълне.

– Разбрали сте погрешно чувствата ми. Аз не ви обичам.

Не ѝ повярва. Наистина не беше сляп. Вече бе зървал милиони изражения на лицето ѝ. И бе усетил в тях безкрайна раздираща болка, която изобщо не разбираше. Искаше му се да я разтърси и да ѝ се разкреши, но нещо го възпря. Гласът му прозвуча необичайно ласкаво:

– Тогава би ли ми изяснила какви точно са чувствата ти към мен?

Вдигна очи. Знаеше, че се налага да му причини болка, а с това и на себе си. Спомни си обидите на лейди Джейн Белърман – бяха действително твърде детински, но нямаше друг избор, освен да се опита да ги използва. Още отсега се мразеше, но успя да превърне гласа си в ледено острие:

– Не е необходимо да ми предлагате брак, ваше благородие. Питате ме какви са чувствата ми към вас. Намирам ви за изключително привлекателен мъж, както вероятно повечето жени. Единственото, което бих желала, е да отида с вас в леглото, а не пред олтара. – Насили се да свие безразлично рамене. – Лейди Джейн преди време отбеляза, че англичаните не се женят за дами, които вече са познали друг мъж. Няма нищо лошо в това да си признаете, ваше благородие, че искате тялото ми. Повярвайте ми, за мен е чест, че настоявате за брак само за да ме вкарате в леглото си. Но вече можете да забравите за предложението си. Аз и без него ще дойда.

Много странно. Познаваше я от по-малко от два месеца, но беше

сигурен, че лъже. И в интерес на истината – не чак толкова добре. За да спечели време, се задоволи само с думите:

– Не те разбирам, Еванджелин.

Сви рамене по начин, който очевидно претендираше да бъде галски, но изпълнението ѝ не бе особено сполучливо.

– Ако бях истинска англичанка, при това девствена, безспорно бих погледнала на подобно предложение по съвсем различен начин. Ала аз вече съм била омъжена. Не желая да сключвам повторно брак. Вероятно сте прав, когато казвате, че Андре е бил абсолютен дървенияк в леглото. Сигурна съм, че вие не сте. Убедена съм, че дори сте неподражаем.

Какво да ѝ каже? Какво да направи? Дали да не я удостои с един презрителен поглед?

– Така... – Тъмните му очи я погледнаха развеселено. – Поне най-сетне си призна, че скъпият непрежалим Андре не е бил чак толкова великолепен екземпляр. – Направи пауза и снижи глас: – Гаврил ли се е с теб? Това копеле да не би да те е било?

– Разбира се, че не. Просто предпочитам живота си на вдовица. Приятно ми е да правя онова, което аз си поискам. – „Това май не бе съвсем убедително.“ – Вярно е, че нямам много пари, но ми доставя огромно удоволствие да бъда с Едмънд и да живея в Челси. – Боже мой, в момента копаеше под себе си дупка, която не след дълго щеше да я провали вдън земя!

– Значи онова, което искаш – констатира бавно той, – е да стана твой любовник, а не твой съпруг?

– Обожавам да ви целувам.

– Приятно ми е да го чуя.

Приблужи се бавно към нея. Очите му не се откъсваха от лицето ѝ. Тя не се отдръпна. Ставаше все по-интересно. Обгърна раменете ѝ и внимателно я придърпа към себе си. Еванджелин се опита да се освободи, но той я притисна здраво. Гърдите ѝ докоснаха неговите. Усети, че се втвърдява като камък. Стори му се, че се слива с нея. Заляха го вълни на страст, нежност и неотложност. Винаги ли щеше да има този ефект върху него? Вероятно. Усмихна ѝ се и повдигна брадичката ѝ.

– Ти си моя! – Сведе бавно глава и продължително я целуна. – Моя! Сега и завинаги! Единствено моя!

– Не! – Ала знаеше, че го желае толкова силно, че ще се разпадне, ако не го целуне веднага, в този миг.

– Напротив! Никакви игрички повече, Еванджелин.

– Моля ви!

Целуна я пак. И още веднъж. Не я насили да си отвори устата. Тя сама го направи. И то с жар. Ръцете му се плъзнаха към косата ѝ, свалиха фуркетите и я освободиха, а после потънаха в нея. Оттам запълзяха бавно по гърба, надолу, надолу, обгърнаха задните ѝ части и ги стиснаха. После се озоваха отново в косата ѝ. Пръстите му навиваха кичурите, докато устните му не спираха да я целуват.

– Спомняш ли си, когато ти казах, че косата ти е разкошна? – Гласът му леко трепереше.

Отговорът ѝ бе като въздишка.

Ръцете му отново се озоваха върху задните ѝ части, повдигнаха я и я притиснаха силно. Повече от всичко на света му се искаше да я види гола, долепена до тялото му точно по този начин.

Усещаше устните му по слепоочията си, по клепачите, по шията. После се отдръпна, без да сваля ръце от бедрата ѝ, и я погледна.

– Какво чувстваш, Еванджелин?

Въпросът изобщо не ѝ се стори странен, тъй като нямаше никакъв опит с мъжете. Отвори очи и дълго не намери сили да отговори.

– Бих дала живота си за теб.

Херцогът се втренчи невярващо в нея. Заля го толкова мощен прилив на страст, че едва се съдържа да не я повали веднага на килима. Но се овладя.

– Явно няма да спреш да ме изненадваш. Би ли ми казала как една жена, която си търси единствено любовник, би могла да изпитва толкова силна загриженост за добруването му?

Дъхът ѝ секна. Тялото ѝ се скова.

– Обичам те, Еванджелин! Любовта ми към теб е нещо много повече от животинска страст. Мисля, че ще те обичам до сетния си дъх. Баща ми е открил своята половинка в лицето на майка ми. Аз открих моята в теб. Хайде, толкова ли ти е трудно да изречеш думите, които мислиш?

Зарови лице в рамото му.

Отново я обсипа с целувки. После обгърна с ръце гърдите ѝ. Тя трепереше. Задиша тежко. Изви гръб в дъга и се притисна към дланите му. – Желаш ли ме, Еванджелин?

– Да, да!

Зарови пръсти в косата му и придърпа главата му надолу, за да го целуне. Той се засмя.

– Виждам, че ме желаеш. Сега ще дойдеш ли с мен? Ще се любиш ли с мен?

Знаеше, че трябва да спре. Веднага. Но не можеше да понесе мисълта, че скоро ще трябва да го напусне, че вероятно след броени дни ще ѝ се наложи да се измъкне тайно от замъка някоя нощ, за да не се върне никога повече. Щеше да умре, без да е познала страстта му, без да е разбрала какво изобщо значи страст. Трябваше да му покаже, че го обича! Да му се отдаде само през тази единствена нощ! Утре вечер щеше да уведоми човека на Ошар, че от нея вече няма никаква полза и щеше да си тръгне. Вероятно ще замине за Лондон. И никога повече няма да види херцога. Затова поне тялото си можеше да сподели с него. За да има в спомените си поне тази единствена нощ.

– Да, искам да се любя с теб!

Тридесет и трета глава

– След теб, Еванджелин.

Изненада и него, и себе си с неочакваното си колебание. Спря, погледна го и очите ѝ се разшириха от ужас и притеснение. Той ѝ се усмихна, побутна я внимателно в спалнята си и затвори вратата.

Устните ѝ пресъхнаха. Неочаквано я завладя неопишуем страх. Глупачка! Ще се изложи! Ще го отвори!

– Не мисля, че идеята е много добра, ваше благородие.

– Напълно си права – изсмя се той, – но вече няма значение – твърде късно е. – Придърпа я в обятията си. – Поднеси ми устните си, Еванджелин. Знаеш, че това ще те възбуди.

Отвори уста, за да каже нещо, но той я затвори със своята и се притисна силно към корема ѝ. Съзнанието, че ще проникне в нея така, както в момента езикът му проникваше в устата ѝ, едновременно я плашеше и възбуждаше до такава степен, че се разтрепери. Целуна го задъхано, ала събудилата ѝ се страст я правеше непохватна. Вкопчи се в него. Искаше още и още.

– Как се чувстваш сега?

Дъхът му я изгаряше, а езикът докосваше долната ѝ устна.

– Подивяла. Ала не знам какво да правя. Знаем само, че можеш да ми дадеш много, а аз да ти го върна стократно. Помогни ми!

В съзнанието му изникна безличният образ на съпруга ѝ. Що за мъж е бил, та да не познае вродената ѝ страст? Добре, че е бил така благоразумен да напусне своевременно този свят.

Кларъндън пое нещата в свои ръце. Първо разкопча всички малки копченца, стигащи чак до кръста ѝ. Те не създадоха никакъв проблем на опитните му пръсти. Роклята се свлече по раменете ѝ, а оттам – на пода.

Скоро щеше да бъде напълно гола.

– Не знам нищо. Повярвай ми! Наистина. О, боже, но какво правиш?

В този момент развързваше единствената ѝ долна фуста, която последва роклята. После коленичи пред нея и хвана крака ѝ.

– Събувам ти чорапите. Не се притеснявай.

Но какво ѝ е сторил този проклет непрежалим Андре?!

– Аз няма да се омъжа за теб! Няма! – Задъха се. – Ще видиш, че след като веднъж ме имаш, повече няма да ме искаш.

Престори се, че обмисля студено думите ѝ, въпреки че му беше много трудно да потисне усмивката си. Странно, че дори и на този етап тя продължаваше да настоява на своето. Е, скоро всичко щеше да се изясни. Смъкна и другия ѝ чорап, а после събу домашните ѝ пантофи. Остана само ризата, която ѝ стигаше малко над коляното. Изправи се, погледна я в очите и внимателно развърза дантелените панделки. Проследи как мекият муселин се смъква. Дръпна лекичко и ризата полетя към пода. Беше гола, най-сетне чисто гола. И негова. Втренчи се в корема ѝ. Искаше му се да я погали и да проникне дълбоко в нея с пръсти и език, ала нещо го възпря. Може би неописуемата паника в очите ѝ.

Еванджелин се опита да се покрие с нещо. Кларъндън леко прихвана ръцете ѝ и се приближи.

– Прегърни ме. Да. Така ми харесва.

Ръцете му запълзяха нагоре-надолу по голия ѝ гръб. Когато стигнаха задните ѝ части, тя осъзна, че усещането, надигнало се от дълбините на корема ѝ, бе нещо, за чието съществуване никога не бе и подозирала. Удивително! После пръстите му пропълзяха леко навътре и тя почувства докосването им до онези места, които досега бяха известни единствено на нея. Опита се да се отдръпне, но внезапно си даде сметка, че последното нещо, което иска, е да се отдалечи от пръстите му.

Затова само простена:

– Моля те, още! Още!

Бе поразен.

– Разбира се. Но няма смисъл да бързаме. Виж какво ми причини. Сложи сама ръка на сърцето ми, защото аз не възнамерявам да пусна красивото ти задниче.

– Бие много бързо.

– И твоето... – Единият му пръст проникна в нея.

– О, боже! Никога не съм си представяла... О, боже!

Отворът, в който бе попаднал пръстът му, бе много малък и стегнат. Целуна я, затворил очи, за да се предпази от мощта на желанието да я облада веднага. Пръстът му се задвижи в нея. Тя се навлажни. Отпускате се, отваряше се за него. Не можеше да издържа повече. Налагаше се да се отдръпне от нея, иначе щеше да се изпразни – а това не би било добре и за двамата.

Еванджелин примигна и се притисна към тялото му. Жадуваше отново да я докосва и да прониква в нея. Ала той само опря чело в нейното. Дишаше тежко. Чудеше се какво ли ще стане, ако тя внезапно го пипне.

– Какво искаш да направя?

– Спри да се гърчиш.

– Така ли правя наистина? Всъщност много е вероятно. Аз не знам нищо за това. Моля те, научи ме.

– Дори и божественият Андре да е бил свиня, не може да не знаеш какво да направиш, за да доставиш удоволствие на един мъж. Аз съм просто мъж, Еванджелин. С нищо не съм по-различен от останалите.

Целуна я. Все още му бе трудно да се овладее.

– Е, щом си сигурен, че не си по-различен...

Бе усетил неувереността в гласа ѝ. И тя го разбра. Придърпа глава му надолу и започна да го целува – страстно, ненаситно, но без капчица умение.

Стори му се, че не издържа повече. Едва си поемаше дъх.

– Не! Така е още по-лошо. Сега само те виждам, вместо да те чувствам до себе си. Престани или ще полудея.

Но само след миг отново я обсипваше с целувки, докато и двамата се разтрепериха. Ръцете му замачкаха задните ѝ части. Тя се изви в екстаз. Тогава, за огромно негово удоволствие, се опита да го съблече. Задърпа, забори се с копчетата на жилетката, като в същото време се опитваше да го целува. Накрая си даде сметка, че не може да се справи, и изруга на глас. Той се разсмя, макар че ситуацията изобщо не беше смешна – съзнаваше, че се движи по ръба на здравия разум. Изблъска я леко и се съблече с такава скорост, каквато никога не бе постигал през живота си.

Вдигна я на ръце и се спусна към огромното легло. Стовари я в средата, успя да запали няколко свещи и се вторачи в нея.

– Никога не съм желал жена по-силно, отколкото желая теб! – Даде си сметка, че говори абсолютната истина. Прекрачи я и се надвеси над нея. – Еванджелин, какво става? Защо си се втренчила в мен с отворена уста?

– Гол си... – не отместваше поглед от слабините му. – Напълно гол... – Облиза устни и предизвика спазми по цялото му тяло. – Както когато излизаше от морето... Но не съвсем...

Запулсира още по-възбудено.

– Виждам, че си много по-различен от мен и разбирам, че от това нищо няма да излезе. Нищо... Вземам си думите назад. Не искам любовник. Искам да се върна в моето легло и да си навлека нощницата.

– Боже господи! – Разсмя се. Щеше му се да каже нещо за мъжките атрибути на непрежалимия Андре, но се отказа. Единственото, към

което се стремеше в този момент, беда се озове между краката ѝ. Веднага! – Няма да ти причиня болка. По-скоро бих наранил себе си. Хайде, любов моя! Не, не затваряй очи! Мъжете обичат да бъдат гледани с широко отворени очи, да им се възхищават.

Приведе се над нея и нежно постави длан върху корема ѝ. Не пророни нито дума повече. Остана неподвижен. Дланта му я топлеше. После, много бавно, пръстите му се придвижиха надолу. Дъхът ѝ секна. Втрени се в лицето му с широко отворени очи, разбрала, че той я изучава. Задникът ѝ конвулсивно се вдигна нагоре и тя изкрещя. Тогава измъкна пръсти от топлата ѝ плът и предизвика изохкването ѝ. Изглеждаше напълно разочарована. Гърдите ѝ се надигаха от възбуда. Зачуди се с какво да се заеме първо.

– Онова, което направи – прошепна тя, без да откъсва очи от лицето му, – онова... Никога не съм си представяла... Прави ли се обикновено? Би ли го повторил?

– Проклятие! – приведе се над нея.

Докосна с език едната ѝ гърда и я пое в устните си. Заляха я вълни на възбуда. Засмука гърдата ѝ и ръката му отново се плъзна към корема. Тя се гърчеше под него, едва си поемаше дъх и стискаше раменете му.

– Моля те! Пак!

Един от пръстите му отново проникна в нея. Тя изкрещя и задникът ѝ отново отскочи нагоре.

– Леко, леко – промълви той, решен да достави удоволствие първо на нея. – Искам да ме погледнеш, Еванджелин. – Главата ѝ се мятеше бясно наляво-надясно по възглавницата. – Погледни ме!

Направи го. Той не откъсваше очи от нея, докато напипваше онова деликатно място. Натисна го. Само след миг очите ѝ се разшириха, погледът ѝ се отнесе и тя задиша така тежко, че едва не се задави.

– А сега ела при мен – прошепна той и започна да обсипва с целувки тялото ѝ.

Тогава настъпи онова неповторимо женско стягане, онова напрежение, онези спазми, които завършваха с изливане на течностите на удоволствието.

Еванджелин се запита дали не умира. Но в следващия миг това вече нямаше значение. Викаше, и се мятеше, и крещеше, а тялото ѝ се извиеше в дъга. После внезапно отмая. Възбудата постепенно отшумяваше. Запита се кога ли ще може да изживее отново всичко това. Вдигна очи към тъмното му красиво лице. Усмихна се и каза тихо и дрезгаво:

– Благодаря ти! Никога не съм си представяла, че на света

съществува подобно чудо.

Притвори за миг очи, за да изживее по-пълноценно сладката топлина, която се разливаше из тялото ѝ, отпускаше я, освобождаваше съзнанието ѝ. В този момент си даде сметка, че не иска нищо друго, освен да му принадлежи. Завинаги. Но, за съжаление, бе невъзможно. Имаха единствено тази нощ. Сълзите намокриха бузите ѝ, от гърдите ѝ се изтъргна ридание. Потъна в обятията му и се разхълца.

Въпреки че не я разбираше (нещо, с което постепенно бе започнал да свиква), той се зае да я утешава, временно овладял напорите на страстта си. Погали гърба ѝ, стисна нежно гърдите ѝ, целуна ушите и шията ѝ. Сълзите ѝ бързо пресъхнаха и ръцете ѝ запълзяха по кожата му. Потърси устните му и прошепна между две целувки:

– О, да! Само ми кажи какво да правя.

Загледа се в изпитото ѝ лице и мътния блясък в очите ѝ. Погали корема ѝ. Усети как мускулите ѝ се стягат. Кожата ѝ беше като коприна.

Натисна я леко и каза:

– Не мърдай.

Този път с устни, а не с пръсти. Смъкна се между краката ѝ. Обсипа отново с целувки корема ѝ. През това време пръстите му я търсеха. После потънаха в нея. А когато я докосна и с устни, тя се изви и задиша така учестено, че имаше чувство, че сърцето ѝ ще се пръсне.

Изкрещя името му. Надигна глава за миг и ѝ отправи една много мъжка усмивка, пълна със задоволство и гордост.

– Не мърдай. Не, по-добре се извивай и гърчи. Крещи, Еванджелин! Да, точно така. А сега ела при мен!

Неудобството ѝ се изпари. Ноктите ѝ се забиха в рамото му, ръцете ѝ задърпаха косата му. Изкрещя от възбуда и страст. Когато напълно изгуби контрол над себе си, той разтвори рязко краката ѝ и с мощен тласък проникна в нея.

Беше гореща и толкова стегната, че стисна зъби, за да се овладее да не я разкъса. Забави темпото. Разтягаше я бавно и внимателно. Погледна я и видя, че тя е замръзнала. Лежеше съвсем неподвижно и не откъсваше поглед от него.

Страхуваше се. Страхът се четеше съвсем ясно в очите ѝ и той не можеше да си го обясни. Проникна по-дълбоко. Тя изстена и впи нокти в ръцете му, за да го задържи.

– Не мърдай, Еванджелин, всичко ще бъде наред. Ще ми свикнеш. Напредвам колкото мога по-бавно.

Проникна още по-дълбоко. Тя впи още по-силно нокти в раменете

му.

– Не, моля те, спри! Боли! Не предполагам, че ще боли. Ти ми каза, че няма да ми причиниш болка. Аз ти повярвах.

Принуди се да спре. Подпря се на ръце и застана неподвижно над нея.

– Ще привикнеш към мен. Знам, че можеш да го направиш.

Тя се отпусна малко и той проникна още по-дълбоко. После на свой ред замръзна и се втренчи невярващо в нея.

Нещо го спираше. Нещо не му позволяваше да продължи. Девствената ципа!

Проклетата ѝ девствена ципа. Скъпият, непрежалим, достопочтен Андре никога не е съществувал. Не можеше да откъсне очи от нея. Тогава съвсем ясно си помисли: „Дори не си знаела, че аз ще разбера, че си девствена“. И това направо го подлуди.

– Знам, че боли. Само се дръж за мен.

Изпищя. Този път мускулите ѝ се сковаха не от удоволствие, а от болка.

– Дръж се! Не се опитвай да се измъкнеш. Ето, спирам. Вече целият съм в теб и повече няма да те боли. Дръж се за мен. Да, точно така.

Сведе глава и я целуна дълбоко и страстно.

Тя помръдна и това едва не го накара да свърши.

– Стой спокойно. Иначе ще изляза от теб.

– Не, искам да останеш в мен! – Започна да го хапе по раменете и шията. – Защо ме заболя?

Той се засмя, а после отново простена, защото тя пак помръдна.

– Никога повече няма да те боли.

Усети, че тя трепери. Не знаеше дали причината е болката, или тежестта му. След няколко секунди обаче вече нямаше значение. Тя се раздвижи отново и той свърши. Стисна зъби, изживявайки бесния си оргазъм, и накрая отрони дрезгаво:

– Опитах се, наистина се опитах да забавя и себе си, и теб, но безрезултатно.

Направи всичко възможно да се овладее и да проникне поне още мъничко, но вече беше невъзможно. Тогава се изправи над нея диво, изрева като полудял и после се залюля в отшумяващия оргазъм, изпитвайки удоволствие, каквото не бе подозирал, че съществува.

Когато се успокои и целуна ухото ѝ, я чу да казва:

– Обичам те! Обикнах те още от първия миг в библиотеката, когато ти ме взе за своя някогашна метреса. И винаги ще те обичам.

Съумя някак си да се надигне на лакти и ѝ се усмихна.

– Знам! – Свлече се върху нея и, подпрял глава на възглавницата, прошепна в ухото ѝ: – Никога повече няма да ти позволя да се отделиш от мен. Никога!

Тридесет и четвърта глава

Зачака я да каже нещо, но тя мълчеше. Отново се надвеси над нея, подпрян на лакти. Видя я, че прехапва долната си уста и затваря очи, за да избегне погледа му, но все пак не успя да се отдалечи прекалено много от него. Забеляза болката ѝ. В гърдите му се надигна заслепяващ гняв.

– Какво, по дяволите, става, Еванджелин?

Тя го погледна. Усети, че все още е в нея, усети и движението на своите мускули около него.

– Не исках да изричам подобни думи. Всичко беше много хубаво, но вече свърши, въпреки че все още си в мен и въпреки че не съм изпитвала подобно нещо в живота си и ми се ще да продължи вечно.

– Е, това вече е ново.

Тя не се хвана на въдицата, тъй като не го разбра. А и нямаше какво повече да каже.

– Виждам, че ти тежа.

С тези думи се претърколи по гръб и я издърпа върху себе си. Тя въздъхна дълбоко и притисна лице в гърдите му. Нежно постави ръка върху корема му. Целуна я по челото.

– Караш ме да полудявам от ярост, когато отказваш да ми се довериш. Струва ми се, че имаш да ми казваш много неща.

Опита се да се измъкне, но той не я пусна.

– Говори! Довери ми се!

Еванджелин захапа рамото му, после вдигна глава и изкрещя право в лицето му:

– Защо не ме оставиш на мира? Защо вечно трябва да мушкаш, да ръгаш, да торМОЗИШ? По-лош си от една моя бавачка, която имах за кратко, когато бях на шест. Тя вечно чоплеше и искаше обяснения. Престани! Нямам какво да ти кажа! Оставете ме на мира, ваше благородие!

– Ваше благородие? За бога, ние току-що се любихме! Не можеш ли да си наложиш да ме наричаш най-сетне по име?

– За мен вие сте „херцогът“. Това е вашето име.

– Добре. Засега ще го понеса. Значи за теб съм само една титла. Боже господи, ще ме състариш преждевременно! – Притисна я силно към себе си. – Така. А сега говори!

„Още една лъжа, Еванджелин! Трябва отново да го излъжеш. Накарай го най-сетне да ти повярва! Всичко свърши.“

Без да смее да го погледне, тя заговори приглушено:

– Не ви обичам! Вие породихте в мен усещания, които несъзнателно изтръгнаха онези думи. Вероятно точно така мъжете подчиняват жените. Събуждат у тях диви чувства, които приспиват напълно разума, и жените се предават окончателно. Вие сте безспорно най-вълнуващият мъж, когото някога съм срещала. Благодаря ви за доставеното удоволствие. Това беше единственото, което исках от вас. Вече ви го казах.

Опита се да се измъкне изпод ръцете му, но той я държеше здраво. Какво ли си мислеше? Дали ще се развика? За огромно нейно недоумение той избухна в смях. Целият се затресе. Искаше ѝ се да го убие.

– Радвам се, че не избълва всичко това, докато бях вътре в теб. Щеше да го спаружиш много бързо.

Продължи да се смее.

– Но това е истината! Пуснете ме! Оставете ме на мира!

– Значи аз съм най-опитният от всички други любовници, които си имала?

– Да, да ви вземат мътните! Дори това да надуе още повече самолюбието ви.

– Макар че ти причиних болка?

– Но изпитах и неопикуемо удоволствие.

– Обикновено жените изобщо не изпитват болка. Не го ли знаеше?

– Естествено. Вие сте огромен.

– Значи твърдиш, че съм и най-надареният от всичките ти досегашни любовници?

Смехът клокочеше дълбоко в гърдите му. Еванджелин се надигна и го удари с юмрук по рамото.

– Престанете! Не ви разбирам. Защо ми причинявате всичко това? Вече ви казах истината. Оставете ме намира!

Сграбчи ръцете ѝ, превъртя я по гръб и ги вдигна високо над главата ѝ. Опита се да се откопчи, но накрая се предаде и застина.

– Мисля, че трябва да те нашляпам. – Произнесе го тихо и замислено.

– Само се опитай и ще видиш какво ще ти направя!

Не помръдна. Просто лежеше отпуснат върху нея. Усещаше корема му върху своя. Трябваше да се измъкне! Трябваше да избяга!

Успя все пак да го изненада, но за жалост той я задържа с тежестта си. Вгледа се в бледото ѝ лице, разрешената коса, красивите устни и в

очите – очи, които криеха толкова тайни...

– Пусни ме! Моля те, пусни ме!

– А, не! Ако те пусна, ще полудея. Като най-опитният от досегашните ти любовници, по-опитен дори от онзи тъпанар, достопочтения Андре, искам да ти оставя спомен завинаги. – Приведе се и я целуна.

Забори се отчаяно с него. Не искаше отново да я подлудява – макар че в корема ѝ пак започна да се надига онази топла вълна.

Обсипа с целувки брадичката, шията, лицето ѝ, след това ги изрисува с език. После разтвори краката ѝ и ѝ се усмихна – тъмните му очи проблясваха под светлината на свещите. Каза ѝ какво ще ѝ направи. След това започна да целува гърдите ѝ. През няколко целувки повтаряше какво прави и какво възнамерява да направи. Когато горещите му устни стигнаха корема ѝ, тя вече се тресеше и стенеше, а ръцете ѝ рошеха косата му, стискаха раменете му и всяка друга част от тялото, която можеше да достигнат. Повдигна я и я поднесе към устните си. Тя вече беше мокра и готова. Чу се, че го умолява да не спира. Когато се затресе и изкрещя, той се почувства като господар на целия свят.

Проникна в нея бързо и дълбоко, защото макар че беше все още много тясна, знаеше, че не ѝ причинява повече болка. Искаше му се това да продължи вечно, да я докарва отново и отново до кулминационната точка. Но я беше желал толкова дълго време, че не издържа. Изрева от удоволствие към гредите на тавана и се изля в нея.

После се надигна на лакти.

– Сега повтори, че не ме обичаш!

Гледаше го, неспособна да отрони и дума. После внезапно заплака.

Той се претърколи настрани, надвеси се над нея и нежно започна да отмахва падналите върху лицето и кичури. После целуна челото, слепочията и солените сълзи по бузите.

– Какво е това? Моята Еванджелин плаче като всяка друга слаба жена? Никога не бих повярвал, че е възможно. Не и моето силно упорито момиче.

Тя извърна лице. Чу я как подсмърча, а после се разхълца.

– Не мърдай. Ей сега ще се погрижа за болката ти. – Надигна се, но за негова огромна радост тя го задържа. Усмихна ѝ се. Тя отново изхълца. – Пусни ме. Не те изоставим. Просто отивам да ти донеса чаша вода.

Когато изпи водата и се избърса с подадената ѝ кърпичка, тя отново се извърна настрани. Загледа се в разрошената и коса и се запита защо непрекъснато трябва да започва отначало.

Погледна краката ѝ и се смръщи – по тях се стичаше девствената ѝ

кръв, примесена със семето му.

След миг мълчаливо излезе и се върна с леген вода и чиста кърпа.

Като го видя, тя се изправи на лакти.

– За какво е този леген?

– Лягай и мълчи.

– Няма да легна, докато не ми кажеш какво ще правиш.

– Не може да не ти е известно какво правя. Ще те измия.

– О, не! Да не си полудял? Това е нещо, което аз самата трябва да свърша. О, боже, цялата съм в кръв!

Без да обръща внимание на думите ѝ, той заяви със покоен и прозаичен като на мирови съдия тон:

– Задължението е винаги на любовника. – А после добави с вбесяващо безразличие: – Предполагам, че французите не се различават от англичаните в това отношение.

Тя се обърка. А Кларъндън би се разсмял с цяло гърло, ако в случая нещата не бяха ужасяващо сериозни и ако не се отнасяше за целия му бъдещ живот.

– Разбира се, че не. – Почувства, че тя се бори със себе си да приеме за нормално онова, което прави с нея, защото, както ѝ бе обяснено, такава е традицията.

– Понякога си задавам въпроса дали изобщо има разлика между мъжете от различните страни...

Лежеше по гръб, със затворени очи. Той старателно я чистеше с мократа кърпа. Очевидно доста беше прокръвила, но като че ли вече бе спряла. Надвеси се по-ниско над нея. Гениталиите ѝ бяха значително охлузени. Въпреки че не се беше държал грубо, явно и това ѝ беше дошло много.

– Еванджелин?

Отвори очи и видя, че я гледа напрегнато.

– Струва ми се, че си искрена само когато те целувам, галя или те карам да крещиш. Край! Крайно време е всички тайни да излязат наяве! Виждам, че непрекъснато се опитваш да измисляш нови абсурдни лъжи. Хайде да започнем с нещо лесно. Знам, че си – или по-скоро беше – девствена.

– Но това е пълна глупост, ваше благородие! – Гледаше го така, както кошута гледа ловеца.

– Явно не ти дадох достатъчно време, за да измислиш нещо по-остроумно, по-ефектно и поне малко достоверно. Ти си толкова невежа по тези въпроси, че аз все още не мога да се отърся от шока. Бях сляп,

макар че пред очите ми бяха всички признаци, скрити зад постоянното ти перчене. Бях и сляп, и глух за онова, което си в действителност. Виждах и чувах само онова, което ти искаше от мен.

Тя нито помръдна, нито каза нещо.

– Добре. Вече всъщност знам доста неща за теб. Ти беше девствена и затова те заболя. Първият път жената винаги изпитва болка, защото мъжът трябва да пробие девствената ѝ ципа. След това никога повече не боли – ако, разбира се, мъжът не е дървеняк като скъпия непрежалим Андре, който никога не се е разхождал по тази земя, нали?

– Не – беше единственото, което успя да изрече тя. – Никога не съм била омъжена.

Всичко свърши. И защо? Защото се оказа твърде глупава и невежа, за да се досети, че мъжът разбира кога жената е девствена.

Дългите му пръсти погалиха раменете ѝ и тя с ужас чу следващия въпрос:

– Тогава защо не ми кажеш какво те доведе в Числи като „мадам дьо ла Валет“ – бедна вдовица, братовчедка на починалата ми съпруга?

В този миг видя лицето на Ошар – мрачен и непоколебим, а ето го и Джон Еджъртън – убица, който се закле да унищожи и Едмънд, и баща ѝ. Както направи с госпожа Нийдъл без да му мигне окото – така, сякаш животът ѝ не струваше и пукната пара! Видя съвсем ясно старицата – студена, бледа и завинаги склопила очи в сивото зимно утро. Прокара език по пресъхналите си устни. Вече не ѝ оставаше нищо друго, освен да занарежда нови лъжи. Ала толкова много я болеше, че само поклати глава.

Кларъндън се изправи и захвърли кърпата в легена. Това просто движение поуспокои огромното му разочарование и нарастващия гняв.

– Колкото и странно да звучи – заговори с равен, безизразен глас, – знам, че ме обичаш. Самият факт, че се остави в ръцете ми тази вечер е достатъчно доказателство. Не, не ме прекъсвай с повече лъжи, Еванджелин! Никога няма да можеш да се преструваш на проститутка. Беше много глупаво от твоя страна изобщо да се опитваш да го правиш, особено с мен. Защо дойде тук? Можеш да ми вярваш. Ще те подкрепя, стига само да ми кажеш какво те тревожи. – Спря за момент и се втренчи в нея. – Господи, но ти си ужасена!

Бе не само ужасена, но и отчаяна, затова поклати глава и заговори отмаляло и дрезгаво:

– Обичам те. Макар че упорито се борих с това чувство. Изобщо не съм допускала, че ще стане така, когато дойдох. И тъй като нямах право

да те имам за свой съпруг, исках да взема от теб поне това. Както и да ти дам каквото мога. Отнесох се твърде зле. Все пак се опитай да разрешиш, че не исках да причинявам неприятности нито на теб, нито на семейството ти.

– А какво искаш?

– Аз трябва... Бих желала да остана в Челси още мъничко.

Стоеше наред с нея чисто гол и я наблюдаваше. Разбра, че го е поставила в безизходица. Затова скочи от леглото, втурна се покрай него, грабна роклята си и побягна към вратата.

Кларъндън пристъпи към нея и протегна ръка.

– Не! – изкрещя тя. – Недей!

Намъкна си бързо роклята, натисна бравата и само след миг вече беше в коридора, като безшумно затвори вратата след себе си.

Остана втрепенен в затворената врата. После бавно премести поглед към домашните ѝ пантофи и чорапите, които лежах на малка купчинка в средата на спалнята.

Тридесет и пета глава

Беше тъмна и непрогледна нощ. Студът режеше. Еванджелин се загърна по-плътнo с тъмната си пелерина и се насочи към пещерата. Вървеше решително.

Тази нощ щеше да даде на човека, с когото ѝ предстоеше да се срещне, писмо до Еджъртън, с което го уведомяваше, че не може да продължи дейността си. Всичко трябваше да спре. Завинаги.

Спомни си как сутринта херцогът я беше открил в конюшните. Тъкмо се канеше да избяга, когато той се изправи до нея усмихнат.

– Почти успя. Бях сигурен, че рано-рано ще се опиташ да избягаш от мен и реших, че малко хитрост няма да е излишна. Трябва да поговорим, Еванджелин.

Беше кимнала. Какво друго можеше да направи.

– Май не си спала добре?

Разбира се, че не бе спала добре, но не си бе дала сметка, че ѝ личи толкова много.

– Не се плаши. Нямам никакво намерение да те хвърляна рамо и да те понеса към леглото си. Много ми се ще отново да те видя гола, но в никакъв случай няма да те докосна.

И какво ѝ оставаше да отвърне на подобно изявление? Че би дала всичко на света само за да го види и тя отново гол?

– Реших, че не те искам в леглото си, докато не се съгласиш да станеш моя съпруга. Аха, сведените ти очи ми подсказват, че все още не ме желаш за съпруг. Значи ще предпочетеш да си моя метреса? От руменината, която се разлива по цялото ти лице и шия, ми става ясно, че сега пред мен стои мадмоазел Еванджелин дьо Бошан, а не вдовицата на непрежаления Андре.

– Измислих Андре по образ и подобие на един млад французин, граф дьо Пуий. Той искаше да се ожени за мен.

– Надявам се, че си отказала на този идиот?

– Да, отказах му.

– Нали няма повече да се опитваш да отричаш, че ме обичаш?

– Не, никога повече. Може да ми се присмиваш и да ме дразниш колкото си искаш, макар че нищо чудно накрая да те пробода с някой от собствените ти наследствени мечове. Ала искам да те помоля, ако ме обичаш, да ми дадеш време, за да реша какво да правя. Твърде много ли

искам?

Потри брадичка.

– Подобни думи звучат като истински компромис от твоята уста. Очевидно съм постигнал огромен напредък. Не, не исках твърде много. Пред себе си виждаш най-гърпеливия от всички мъже. Е, всъщност не съм чак толкова гърпелив. Точно сега ми се ще да те съблека, да те хвърля в сеното и цялата да те изпия с устни. – Въздъхна дълбоко: – Имаш думата ми! Искам само да ми обещаеш, че няма да се опитваш да избягаш от мен.

И тя се бе съгласила.

Еванджелин придърпа качулката на пелерината под брадичката си. Ставаше все по-студено. Спусна се бързо по пътеката.

След като запали фенера и даде сигнала, се насочи към дока, за да посрещне лодката, която пореше вълните. Чу приглушения шепот. Двама мъже скочиха на дока и тихо размениха няколко думи с останалите в лодката.

Единият се приближи безшумно към Еванджелин.

– Вие ли сте Орела?

Вече бе привикнала към недоверието и скептицизма на мъжете, които посрещаше тук. Никой от тях не очакваше да види жена. Самоличността ѝ бе пазена в дълбока тайна.

Кимна.

– Вие ли сте Пол Трейзон?

Той се усмихна.

– Да. – Подаде ѝ дебел плик. – Ето инструкциите ми. Казаха ми, че трябва да ви дам време да ги прочетете.

Вместо да се върне в пещерата, Еванджелин прилекна на плажа, запали клечка кибрит и бързо зачете. Гласяха го да стане асистент на могъщия Ротшилд в Лондон. Боже мой, та това би му осигурило невероятен политически достъп!

Хвърли догорялата клечка, бързо изписа инициалите си в долния край на листа и се изправи.

– Добре, мосю. Става късно, трябва да побързате. Ах, да, моля ви да вземете с вас и това. Погрижете се да стигне до Риса.

Той се посмръщи, но после кимна.

– Хубаво. Ето ви и следващите указания.

Подаде ѝ други два плика. На единия разпозна почерка на Ошар, а вторият беше от баща ѝ.

– Няма да мине много време – отбеляза мъжът, – и вашата дейност

ще придобие ново неподозирано значение. Само след няколко месеца Императорът ще нападне съюзниците и техния Железен херцог. И вие повече от всякога ще ни бъдете необходима.

Ръката на Еванджелин се сви в юмрук. Беше си въобразила, че за нея и баща ѝ всичко ще свърши, щом Наполеон вземе властта. Оказа се пълна глупачка. Беше повярвала на Ошар. Ако в момента той беше тук, щеше да го убие без колебание и капчица съжаление.

– Вървете – беше единственото, което каза, и побърза да се оттегли в пещерата.

Спомни си как херцогът, приковал тъмните си очи в нея, ѝ обещава, че ще ѝ остави време да си помисли. Нямаше какво друго да му предложи като отговор, освен поредната лъжа. Щом получи съобщение от Еджъртън, че е свободна, щеше да отиде при баща си в Париж. И никога повече нямаше да го види. Беше достойна единствено за презрение.

Внезапно отекнаха два изстрела. После се чу зловещ писък. След него още един изстрел. Отново агонизиращ вик. Еванджелин се завъртя като попарена и вдигна поглед към скалите. Разнесоха се гласове. Не знаеше какво да направи. Очевидно бяха разкрити. Боже господи, разкрити!

Приведе се и се втурна към пещерата, взирайки се напрегнато в непрогледния мрак. Дочу тежки стъпки от ботуши. Обърна се и видя мъже с черни пелерини. Те се спускаха бързо по скалната пътека, отрязвайки ѝ пътя за бягство.

Един приятен глас надвика останалите:

– Претърсете всеки сантиметър от плажа! Другият сигурно е наблизо. Той е предател. Не му позволявайте да избяга!

Беше лорд Петигрю.

Еванджелин побягна към пещерата със свито сърце. Щяха да я убият или да я заловят. А баща ѝ щеше да умре, защото тя се е провалила. Що се отнася до херцога, надали някой би повярвал, че той е извършил държавна измяна.

Суши се в дъното на пещерата и зачака. Чувахе приглушения плясък на водата и приближаващите се мъжки гласове. Седеше и не откъсваше поглед от входа. После си представи как Едмънд пици от радост, когато каже нещо, с което я е разсмял. Ако я открият, и момченцето ѝ ще умре. А Еджъртън ще продължи да се разхожда на свобода. Нямаше да го позволи! Побягна към входа на пещерата, но се закова на място, защото чу гласовете.

– Проклятие! Не можем да отидем по-нататък. Приливът настъпва. Пък и она надали е тук.

– Прав си. Скалата навлиза в ледената вода. Хайде да се връщаме. Ще минем по другия път.

Чу ги как спират, а после прецапват и се връщат на брега.

Приливът настъпва! Това ѝ даваше шанс да се измъкне. Водата вече се плискаше на нивото на глезените ѝ и макар че наистина бе ледена, до този миг тя изобщо не я бе забелязала. Пристъпи бавно към входа и надигащата се стихия. Ослуша се за английски войници. Но единственият шум беше този на морето.

Наложи си да чака. Сякаш измина цяла вечност. Водата вече стигаше до бедрата ѝ. Почти не си чувстваше краката. Не можеше да си позволи да чака повече – приливната вълна щеше да стане твърде мощна, за да успее да се справи. Събра всички сили и тръгна напред. Само още няколко крачки и щеше да заплува навън.

Неочаквано върху нея се стовари вълна, потопа я и я запрати към скалите при входа на пещерата. Остра болка прониза ребрата ѝ и няколко секунди не успя да си поеме дъх. „Едмънд!“ Като обезумяла заби пръсти в една издатина, с мъка се пребори с тежките си подгизнали дрехи и започна да се изтласква от камък на камък по външната стена на пещерата. Когато вече нямаше за какво да се хваща, заплува, докато водата не я избута до надвисналите над морето скали. Тогава отметна полепналата по очите си коса и погледна нагоре. Нямаше никакъв начин да се изкачи по гладкия стръмен склон. Отново си спомни за Едмънд и си даде сметка, че няма избор. Трябваше да стигне до горе! Пое си дълбоко дъх и заплува напред, борейки се с всички сили с вълните. Когато отмаля напълно, се отпусна върху мразовитата вода и се остави да я изхвърли на брега. След известно време усети под себе си едър пясък и остри камъни. И никаква болка! Само облекчението, че все още е жива!

Лежеше по корем на брега и повръщаше солена вода. Накрая си даде сметка, че трябва да се раздвижи и да се скрие на безопасно място. Успя да се изправи на крака и се запрепва към скалата. Нагоре по брега се чуваха приглушени гласове. Вдигна глава. Онова, което отдалече изглеждаше напълно гладък склон, се оказа повърхност с вдлъбнатини и корени. Можеше да го направи. Трябваше да го направи! Хвана се за една издатина, изтегли се нагоре и посегна към някакви корени, които стърчаха малко над главата ѝ. Замоли се да я удържат. Удържаха я. Напила още една издатина и отново се изтегли. Спря. А сега накъде? Почти се беше отказала, когато забеляза друга издатина, дълга и тясна.

Можеше да я използва. Беше вече девет метра над брега, но внезапно, без никакво предупреждение, без дори отронване на камъче или пръст под краката ѝ, скалата поддаде. Еванджелин увисна и зарита отчаяно с крака, за да намери някаква опора. След цяла вечност напипа нещо, достатъчно да се подпре поне с единия си крак. Прилепи се до скалата, а отгоре ѝ се посипаха камъни. После настъпи тишина. Пълна. Не след дълго зърна ръба на скалата малко над главата си.

Претърколи се на равната земя и остана да лежи по корем. Не можеше да повярва, че е успяла. Надигна се бавно. Опита се да се изправи, но установи, че не е в състояние. Ребрата я боляха непоносимо.

В далечината зърна замъка Челси. Няколко от прозорците му светеха. Приведе се и побягна натам. В тъмнината се чу вик:

– Ето го! Виждам го! Стой!

Еванджелин падна на колене и запълзя. Чу се изстрел, после още един. Слава богу, не гонеха нея! Последваха още изстрели, но от още по-далече. Изправи се и побягна към липите, които ограждаха чакълена-та алея към северните порти. Прилепи се до едно дърво. Едва си поемаше дъх, бедрото ѝ бе наранено, а ребрата я боляха мъчително.

В далечината чу вик:

– Не натам! Насам! Зърнах мръсника ей там, край пътя! – Като обезумял, лорд Петигрю изкрещя: – Не го убивайте! Искам го жив!

Еванджелин затвори очи и опря буза до грубата кора на дървото. Тежките стъпки се отдалечиха. Струваше ѝ огромно усилие на волята да остане неподвижна.

По-късно запълзя покрай гъстия жив плет и се изправи едва когато стигна северното крило. Там извади ключа от джоба си, пое си дълбоко дъх и, приведена, побягна към замъка. Сенките на каменните стени я скриваха, докато премръзналите ѝ пръсти се опитваха да пхнат ключа в ключалката.

– Хайде, влизай, да те вземат мътните!

Накрая влезе. Трескаво го завъртя. Не помръдна. Облегна се на стената. Бе толкова изтощена и психически, и физически, че си представи как на сутринта я намират тук, на същото това място, с широко отворени очи и съвсем студена.

– Отваряй!

Накрая се завъртя. Бутна леко вратата и се провря през малката цепнатина. Най-сетне в безопасност! Сега трябваше по най-бързия начин да стигне до стаята си. Тръгна приведена нагоре. Единственият шум, нарушаващ тишината в замъка, бе собственото ѝ тежко дишане.

Щом се озова в стаята си, запали една свещ и се обърна към огледалото. Там я посрещна изнуреното ѝ, изпокъсано и изподрано отражение. Дрехите ѝ бяха подгизнали, косата – сплъстена, а лицето и ръцете – целите изподраскани. Трепереше. Започна да се съблича, стискайки зъби, за да не се разкреши от болката в ребрата. Навлече нощницата си, а отгоре и един от дебелиите кадифени халати на Мариса. Но треперенето продължаваше. Събра всички одеяла и се зарови под тях. Постепенно се затопли, но не можеше да спре да трепери.

Бе победила. Наистина бе победила!

В съзнанието ѝ все още отекваха виковете на хората на лорд Петигрю, когато си помислиха, че са я видели. А може би наистина я бяха видели. Може би просто ги бе изпреварила с няколко метра. И вероятно скоро щяха да нахлуят в стаята ѝ. Обезумяла от страх, скочи от леглото и натъпка мокрите си дрехи под гардероба. После отново се пхна в леглото и се насили да затвори очи. Дори и да искаше, не бе в състояние да стори нищо повече. Просто нямаше какво.

Тридесет и шеста глава

Ярките слънчеви лъчи на утрото погалиха лицето ѝ. Бавно отвори очи. Дългата нощ най-сетне бе свършила. Често се бе стряскала насън, от ужас, че всеки миг ще дойдат за нея. Но никой не бе потропал на вратата ѝ. Сега лежеше, преизпълнена с благодарност към този нов ден. Опитва се да забрави болките в тялото, защото не можеше да си помогне с нищо, и да се съсредоточи върху по-съществени неща.

Дали хората на лорд Петигрю бяха хванали Пол Трейзон и другия мъж? Или само единия от тях? Спомни си за писмото, което бе дала на Пол Трейзон. Добре, че не бе използвала нито своето име, нито това на Джон Еджъртън.

Претърсваха околността за английски изменник. Търсеха мъж – освен, ако някой от французите не е признал пред лорд Петигрю, че изменникът е жена. В такъв случай е разкрита.

Вероятно вече са пристигнали в Челси. Не можеше да остане повече в леглото си. Трябваше да се държи естествено. Ако заяви, че е болна, херцогът може да заподозре нещо, а и лорд Петигрю би го счел за доста странно. Въпреки че не беше много добра актриса, днес се налагаше да играе добре.

Замисли се за баща си. После за Едмънд. Ако иска да ги спаси, трябва първо да спаси себе си. Но когато се видя в огледалото, едва не припадна. Косата ѝ беше сплъстена и полепнала по лицето. А останалото... Трябваше да поприкрие някак си всичко!

Два часа минаха, докато успее да си подсуши и накъдри косата. После избра една изключително женствена, дори малко лекомислена рокля, която подчертаваше гърдите ѝ и оттам се спускаше свободно и ефирно надолу. Ако някога бе изглеждала като олицетворение на беззащитната крехка женственост, то това бе именно сега. Погледна ръцете си и си сложи чифт бели ръкавица.

Долу не видя никого. Тъкмо се бе запътила към стаята за закуска, когато отвън по чакълената алея затрополиха колела. Забърза към гостната, дръпна тежките завеси и видя лорд Петигрю, който тъкмо слизаше от каретата. Изглеждаше много уморен.

После чу гласа на Басик. Не закъсня и гласът на херцога:

– Дрю, радвам се, че си тук! Преровихме всеки храст и всяка ферма. Не открихме изменника, да се продъни в ада дано! А вие?

„Благодаря ти, господи! Търсят мъж!“

– Открихме нещо, което би представлявало някакъв интерес – отвърна тихо Дрю. – Но нека поговорим насаме.

Еванджелин затаи дъх, докато стъпките им заглъхваха надолу по коридора. После си наложи да изчака малко, преди да ги последва.

Дори и на Басик внезапната ѝ поява откъм гостната да се видя твърде странна, той не го показва с нищо – само се поклони и ѝ пожела „добро утро“. Запази самообладание, отвори ведро и се насочи тържествено към библиотеката. Пое си дълбоко дъх пред вратите, отвори ги и влезе с най-лъчезарната си усмивка.

Дрю Халси тъкмо бе започнал да говори, когато Еванджелин се появи. Тя беше невероятно изящна, красива и женствена. И двамата мъже се ококориха изумено. След миг Дрю се овладя и се смръщи – нямаше търпение да обсъди новините с херцога. После забеляза как очите ѝ се разширяват и се насили да се усмихне. Не беше в стила му да плаши една млада жена. Никога досега не я бе виждал толкова прекрасна, с озарено от ведро усмивка лице. Спомни си за Фелиша и се усмихна още пошироко.

– Добро утро, Еванджелин! – Пое облечената ѝ в ръкавица ръка и целуна пръстите ѝ. – Тази сутрин изглеждате забележително!

Издърпа леко ръката си и се засмя на комплимента му.

– Надявам се, че не прекъсвам нещо важно. И двамата имате толкова сериозен вид. Помислих си, че с негово благородие бихме могли да поразходим Едмънд до Рай³⁹. О, боже, да не би да се е случило нещо? С Фелиша?

Херцогът стоеше до бюрото си, с кръстосани на гърдите ръце. Бе приковал поглед в гъстата ѝ медноруса коса, вдигната небрежно, така че къдравите кичурчета да се спускат очарователно над ушите. Изглеждаше като изящен образец на модерната дама. Чак до белите ръкавици. Ала гласът ѝ... Тя звучеше така, сякаш се опитваше елегантно да приложи женските си хитрини.

– Не, не се притеснявайте, Еванджелин! – Дрю побърза да премахне страха от прекрасните ѝ очи. – Фелиша е много добре. Всъщност аз съм тук вече от два дена. Тя остана в града.

– Добро утро, Еванджелин – поздрави и херцогът. Приблужи се мълчаливо до нея, бавно кимна и добави: – Значи казваш да поюздим до

---

39. Рай (Rye) – малко градче по крайбрежието, на около петдесет километра южно от Дувър. – Б.пр.

Рай с Едмънд?

– Да, ваше благородие. – Тя бързо отмести поглед. Херцогът отново замълча, после се оттегли до камината.

– Постой тук и ни изчакай, Еванджелин. След това тримата с Едмънд със сигурност ще извършим нещо вълнуващо, като започнем със закуската. Смятам, че трябва да чуеш какво сме направили досега, затова остани.

– Сигурен ли си, Ричард? Но тя е дама! Не искам да я тревожим излишно.

– За какво става въпрос, ваше благородие? – В собствените си уши звучеше невинна и безхитростна като монахиня. Надяваше се, че и херцогът я чува по същия начин. – Боже, колко сте мистериозни! Мисля, че трябва да седна, за да не припадна.

Херцогът не каза нищо. Тя седна. Дрю Халси погледна първо единия, после другия, сви рамене и се насочи към бюрото.

Кларъндън се загледа в нокътя на палеца си и се намръщи, когато забеляза, че е нащърбен. Дали не я е наранил с него? Поклати глава, съзнавайки накъде се насочват мислите му, и започна:

– Не съм ти казвал досега, защото не исках да те тревожа. Когато получих писмото ти за убийството на госпожа Нийдъл, наех частен детектив и го изпратих тук да разследва случая. Той ми разказа, че е ходил в заливчето и е забелязал твърде странни неща там – светлина от фенер и някакви крайно загадъчни елементи с лодка. Според него французи. Споделих го с Дрю и той сметна, че си заслужава сам да разследва случая. Колко време, Дрю, прекараха хората ти, скрити зад дърветата покрай скалната пътека?

– Почти две седмици. А снощи и аз бях с тях. Твоят частен детектив, Ричард, се оказа напълно прав.

Еванджелин постави ръка на гърдите си и се втрени в него, обзета от неистов ужас.

Дрю погледна притеснено към херцога, но той отново сведе очи към нокътя си.

– Да, моля те, продължавай, Дрю.

– Късно снощи забелязахме две фигури с пелерини на дока. Те се срещнаха с трети човек. После двама тръгнаха по скалната пътека. Пресрещнахме ги. Те се уплашиха и побягнаха. Бяхме принудени да стреляме. Не знам как другият – оня, който ги вкара в страната – избяга, но го направи. Нямам представа как успя. Толкова са коварни скалните склонове. Винаги съм смятал, че са напълно гладки. Но той явно се е

изкатерил по тях и е съумял да ни се изплъзне. Снощи беше много студено и тъмно като в рог. Хората ми се натъкваха на какви ли не сенки, но нито една от тях не се оказа предателят.

– Ужасно! – възкликна Еванджелин, без да сваля облечената в ръкавица ръка от гърдите си. – Имате ли доказателства, че хората, които сте убили са французи?

– Да, Еванджелин – кимна Дрю. – В един от убитите намерихме пакет, съдържащ шифровани инструкции. Ние ще ги разшифроваме – сигурен съм, че ще успеем. Предателят е надраскал инициалите си в долния десен ъгъл. Освен това, преди да умре, човекът, в когото бяха инструкциите, прошепна нещо на френски. Единствените думи, които успях да различа, бяха „l'aigle“ и „traotre“⁴⁰. Очевидно той смяташе, че човекът, който ги посрещна, ги е предал. В джоба му имаше още едно писмо, адресирано до Риса – сигурно това е свързката им в Лондон. И него ще разшифроваме. То е подписано „Орел“. – Обърна се към херцога и продължи: – Както знаеш, Ричард, после тръгнахме на север. Нищо. Предателят ни се измъкна. Крайно неприятно! Но ще го хванем! Не мога да си представя размера на това, което е причинил до този момент! Още снощи възложих разшифроването на документите на трима от хората си. Сигурен съм, че скоро ще имаме резултат.

– Доста мислих по този въпрос – намеси се херцогът. – Този човек трябва да е от местните. Проклетият мръсник през цялото време е използвал моите земи, за да вкарва в страната шпиони! Ще го удуша със собствените си ръце рамо да го пипна!

– Ако го откриеш преди мен, моля те, не го убивай. Необходима ми е цялата информация, която мога да изкопча от него. После ще го обесим и ще ти спестим омърсяването на ръцете. Знам колко си бесен, че французите са използвали твоя плаж за проникване в Англия. Както и допуснахме, Ричард, убийството на госпожа Нийдъл някак си е свързано с всичко това. Тя сигурно е открила нещо. Знаеш, че продължаваше да се разхожда из околността, въпреки напредналата си възраст, така че шансовете да е подочула или видяла нещо са значителни. Бих искал да ми разрешиш да разпитам слугите ти. Не храня големи надежди, но може пък някой да е забелязал снощи нещичко.

Херцогът кимна мълчаливо. После погледна към Еванджелин.

– Можеш ли да помогнеш с нещо на Дрю? Забеляза ли снощи нещо? Може би си била будна и си стояла до прозореца към полунощ?

---

40. traotre (фр.) – предател, изменник. – Б.пр.

– Беше толкова студено. Изобщо не съм мърдала от леглото си. За бога, та това звучи направо невероятно!

За огромно нейно облекчение, Дрю Халси най-накрая се нагани да си тръгне. Докато се изправяше, каза:

– Хората ми няма да забавят много прислугата ти. Ще те държа в течение. Съмнявам се, че Орела ще посмее отново да използва твоя плаж, но за всеки случай ще оставя няколко души на пост.

Еванджелин също стана.

– Надявам се, че ще откриете този човек, милорд. Аз самата надали ще мога да заспя тази нощ. А сега, господо, моля да ме извините! Трябва да се погрижа за Едмънд.

И с лъчезарна усмивка напусна библиотеката. Херцогът се загледа след нея, но отново остана безмълвен.

– Днес що отседна в „Рейвън Ин“, Ричард. Тази вечер тръгвам за Лондон. Последните ми разузнавателни данни сочат, че Наполеон всеки момент ще се насочи към Белгия. Уелингтън го очаква. Надявам се, че ще мога да зарадвам министерството с разшифрованите инструкции.

– Питам се дали тази шпионска група няма нещо общо със смъртта на Роби. В крайна сметка, той беше мой приятел и прекарваше доста време тук, в Челси, а онези са използвали именно това място за проникване в Англия.

– Вече съм напълно сигурен, че е така. Представи си, копелетата да използват твоя частен плаж! Невероятна наглост!

– Всъщност вече изобщо не ми изглежда толкова невероятно – отбеляза безизразно херцогът.

После даде съответните инструкции на Басик, кимна на двамата мъже, които лорд Петигрю бе оставил да разпитат прислугата, и се запъти към детската стая. Не я откри там. Влезе в стаята ѝ, видя, че е празна, и тъкмо щеше да излезе, когато нещо прикова вниманието му.

След десет минути я намери в една малка слънчева стая на втория етаж. Стоеше до прозореца и гледаше към Ламанша. Беше с гръб към него. Кларъндън затвори с трясък вратата зад себе си и се облегна на нея. Еванджелин не се обърна, но той знаеше, че е наясно кой е влязъл.

– Изпълнението ти беше великолепно. Дрю или се възхищаваше на красотата ти, или проклинаше глупавите ти женски бръщолевения. Ти, естествено, дойде там, за да смъкнеш евентуалните подозрения от себе си и да разбереш какво знаем. Представи се много добре. Ала не съобрази само едно нещо, Еванджелин. Наистина ли смяташе, че ще успееш да излъжеш мен?

Тя затвори очи при тези спокойно изречени думи. После поклати глава и, без да се обръща, отвърна:

– Не разбирам за какво говорите, ваше благородие. Та всяка дама би била ужасена от случилото се! Предател тук, в Челси!

Кларъндън не помръдна. След малко заговори със същия спокоен глас, но този път той предвещаваше буря:

– Да, нека си поговорим за предателите в Челси. Но как всъщност да те наричам – Еванджелин или Орел?

Тя бавно се обърна и го погледна. Всичко беше свършило, но все пак реши да опита.

– Това е абсолютна безсмислица, ваше благородие! Погледнете ме. Приличам ли ви на мъж?

– Вероятно ще трябва да те погледна по-отблизо. – Приближи се. Не откъсваше очи от лицето ѝ. – Колко странно, че си с ръкавици! Никога досега не съм те виждал да носиш такова нещо.

Сграбчи ръцете ѝ и смъкна маскировката им.

– Надявам се, че не си се сдобила с тези драскотини по време на нашата любовна нощ? – Поклати глава. – Не си прави труда да ме лъжеш, Еванджелин, освен, ако нямаш обяснение и за мокрите разпокъсани дрехи под гардероба. Дяволите да те вземат, Еванджелин, най-сетне ще ми кажеш ли истината!

Лицето му бе почервеняло от гняв. Вече нямаше никаква надежда. Той знаеше. Какво щеше да стане с баща ѝ? Ами с Едмънд?

– Е, добре.

– Ти си този проклет Орел?

– Да.

Не си позволи да я докосне, защото сам не знаеше какво би могъл да направи.

– Никога досега не съм се считал за човек, спял за недостатъците и грешките на хората. Обаче ти успя да ме направиш на глупак. Роднина, изпаднала в крайна нужда, красива жена, която търси помощта ми и ме гледа така, като че ли всеки момент ще скочи, ще ми разкъса дрехите и ще ме прелъсти. Всъщност накрая ме прелъсти. Смяташ, че това ще ми повлияе по някакъв начин, когато вече знам каква си? Боже мой, та ти си една проклета лъжкиня, измамница и предателка!

Погледна ръцете му, свити в юмурици.

– Направих само онова, което трябваше да направя.

– Каж ми, какво те накара да дойдеш в леглото ми? Да не би да си решила, че може все пак да открия нещо, и си прибягнала към

отвлечане на вниманието ми? Наистина ли смяташе, че ще се поколебая да те предам на палача само защото съм ти отнел проклетата девственост?

– Нямах никакъв избор. Стига, ваше благородие. Трябва да ми позволите да ви обясня.

– Естествено! Сигурен съм, че си обмислила обяснението си много отдавна. В края на краищата, играеш опасна игра. Нормално е да си готова с трогателни извинения, в случай че някога те хванат.

Изведнъж задръжките му се изпариха. Сграбчи я и започна бясно да я разтърсва. Тя отвори уста, примигна и прошепна:

– О, не! Това не може да се случва в действителност! И се строполи в безсъзнание в обятията му.

Тридесет и седма глава

Подхвана я, едновременно разочарован и уплашен. Да я вземат дяволите! Сега нито можеше да ѝ крещи, нито да я обвинява. Защо изобщо бе имала безочieto да припада? Отнесе я в стаята си, минавайки край една зяпнала прислужница и двама замръзнали от изненада лакеи. Постави я на леглото си и разхлаби високата ѝ муселинена яка. Помисли за миг и започна бързо да я съблича. Беше бесен. Идваше му буквално да я удуши. Тогава видя грозните синкави петна по ребрата, краката и раменете ѝ. Пое си дълбоко дъх, за да се овладее. Мина му през ум кошмарната мисъл, че като нищо е могла да бъде убита. Но тя бе успяла да се изкачи по онзи коварен скалист склон! И то съвсем сама. В непрогледната нощ. Борила се е за живота си! Втресе го само като си я представи. Придърпа завивките до брадичката ѝ и я загледа.

Еванджелин бавно отвори очи. Първите му думи бяха:

– Да те вземат дяволите!

– Припаднала ли съм? Досега нито веднъж през живота си не съм припадала. Съблякъл си ме? Изглеждам ужасно, но не е нищо сериозно. Ребрата ми са здрави. Размина ми се на косъм.

Херцогът затвори ужасено очи – снощи и самият той участваше в преследването. Тъй като добре познаваше скалистите склонове, си представи как е трябвало да плува срещу леденостудения прилив, за да се добере до брега. После отвори очи и я погледна свирепо.

– Радвам се, че снощи не си се убила. Така сега аз ще мога да те убия!

– Ще бъда наказана предостатъчно, не се притеснявай! Но трябва да ми позволиш да избягам. Трябва! Ще бъде пагубно, ако именно ти ме обесиш!

– За да изчезнеш така внезапно, както се появи? Не, Еванджелин, изобщо не възнамерявам да те изпускам от поглед. – Отметна завивките и отново се загледа в нея. – Наистина си много добра, знаеш ли? Моите поздравления! И на всичко отгоре – девственица! Наистина аз очаквах жена с малко повече умения, но не – ти си запазила девствената си ципа за мен! Само като си помислиш – аз, херцогът на Портсмут – човекът, който мечтае да види Наполеон погребан и забравен завинаги, човекът, който не иска и да чуе някой да постави Англия на колене – този горд глупак е измамен и изигран от една жена, при това с лекота. Вероятно в

цялата тази история има нещо много поучително, но се съмнявам, че някога ще бъде в състояние да го разбере.

Отметна завивките чак до глезените ѝ. Еванджелин не направи никакъв опит да се прикрие – вече нямаше сили. Постави ръка на корема ѝ.

– Единствено той няма никакви драскотини и наранявания.

Опита се да се измъкне, но тъй като бе притисната прекалено силно, за да се движи, просто каза:

– Покрий ме. Не мога да се боря с теб.

– Би било много глупаво от твоя страна, ако го направиш. Ще те покрия, не се притеснявай. Но първо искам да се уверя, че не си си причинила никакви сериозни увреждания.

За броени секунди той се промени от мъж, който ѝ е бил любовник и който доскоро я е заливал с гнева си, в един напълно безстрастен и безразличен човек. Обърна глава настрани и затвори очи. Почувства как пръстите му леко опипват ребрата ѝ.

– Права си – ребрата ти са здрави. Считай, че си извадила голям късмет. Не, не мърдай. Изглеждаш кошмарно, но иначе няма нищо сериозно. Не мърдай, ти казах! Ще те намажа с мехлема на госпожа Нийдъл.

Лежеше гола и се чудеше какво ще стане сега с нея, с баща ѝ, с Едмънд... Когато след известно време той се върна, лицето му бе непроницаемо.

– Не мърдай!

Започна да масажира раните ѝ. Ала внезапно ръцете му се разтрепериха. Погледна я. Усети погледа му и бавно завъртя глава. Устните ѝ се раздвижиха в горчива безпомощна усмивка.

– Никога не съм искала да те нараня... Никога! Вече е твърде късно. Трябва да се пазиш, трябва да пазиш Едмънд!

– Само след миг можеш да си излееш душата. Засега обаче задръж словоизлиянията.

Обърна я по корем. Гърбът и задната част на краката ѝ също бяха изпъстрени с драскотини и рани. Започна да втрива мехлема в тях. Еванджелин не помръдна. Чуваше тежкото му дишане.

Кларъндън си представи как се е борила за живота си, борила се е да се върне в Челси. Усети, че колкото и да не му се иска, се възхищава на куража и волята ѝ. Дори и Дрю някак си да я бе заподозрял, изпълнението ѝ тази сутрин щеше напълно да го убеди в нейната невинност. Той без съмнение вече я смяташе за глупава, лекомислена и повърхностна.

– Така. Приключих. – Помогна ѝ да се обърне по гръб и я зави добре.

После придърпа един стол до леглото, седна, опря връхчетата на пръстите си и забарабани замислено. Накрая заговори с напълно овладян глас:

– Вече доста неща ми се изясняват, мадмоазел. Неочакваното ти пристигане в Челси, представянето ти за бедна и твърдата ти решимост да останеш в замъка. Дори и ролята ти на вдовица. Ако се беше появила като невинна млада дама, благоприличието би изисквало да ти осигуря придружителка. – Направи пауза. Спомни си мъката на Еванджелин по старицата и се намръщи. – Сигурен съм, че нямаш никаква вина за убийството на госпожа Нийдъл. Всъщност тогава ти едва не се побърка. Но знаеш кой я е убил, нали, Еванджелин? Ако не бях взел нещата в свои ръце, ако не бях довел тук частния детектив, ти сигурно щеше все още да пропускаш шпиони на Острова.

– Вероятно...

После внезапно си спомни настойчивото ѝ желание да посети Дрю във Военното министерство.

– Разходката ти до Министерството... Това не беше само женски каприз, нали?

– Не, беше ми заповядано да оставя един плик в кабинета на лорд Петигрю, между книгите на втория рафт. Нямам представа какво е имало в него.

– Мисля, че е крайно време да ми кажеш всичко, Еванджелин. – Забеляза такава болка в очите ѝ, че спря. Но трябваше да знае. Трябваше да знае всяко едно нещо, което бе сторила. – Разбирам. Предпочиташ да ме оставиш да вярвам, че ти си просто един гнусен предател, който по най-долен начин е измамил и мен, и цялото ми семейство.

– Не, не съм такава. – Каза го студено и безизразно. – Моля те, разбери, няхах абсолютно никакъв избор.

– Добре. Без повече увъртания. Имай ми доверие, Еванджелин. Каж ми защо го направи.

– Баща ми не е мъртъв. Човек на име Ошар го държи затворен като заложник в Париж.

После му разказа с треперлив глас за нощта, когато двамата мъже бяха нахлули в къщата им, за пътуването до Париж и за срещата си с Ошар...

– Той знаеше всичко и за моето, и за твоето семейство. Ти трябваше да ми бъдеш прикритието. Ако не се справех, щеше да убие баща ми

като предател. Само Риса знаеше истината.

– Кой е Риса?

– Джон Еджъртън.

– Проклет дявол! – Херцогът чак подскочи на стола си.

– Лично той или някой от хората му е убил горката госпожа Нийдъл. Първата нощ, когато се срещнах с него, бях уверена, че няма да мога да се справя. Затова му казах, че вече има някой, който подозира, че нещо не е наред, и му споменах името й. Скоро я уби. Мисля, че го направи по-скоро, за да ми даде урок. Държеше да ме убеди, че ако ти кажа и ако те помоля за помощ, последствията ще бъдат толкова зловещи. – Пое си дъх. – Бях решила да ти разкрия истината. Еджъртън вероятно се е досетил. И тогава ме предупреди, че ако някога се разприказвам пред теб, лично ще убие Едмънд. Щях да продължавам да си мълча докрай. – Седна и се покри със завивките. – Трябва веднага да хванете Еджъртън, защото Едмънд е в огромна опасност!

– Значи ти щеше да ми признаеш, ако не е бил заплашил Едмънд?

– Да. Еджъртън е готов на всичко – дори да убие едно беззащитно дете, само и само да постигне крайната си цел: успеха на Наполеон.

– Познавам Джон Еджъртън от осемнадесетата си година. Тогава аз бях все още новак в Лондон, а той – изискан джентълмен на тридесет. Харесван е и е приет навсякъде. Има достъп до много хора и до важни решения. Затова ми е много трудно да повярвам на казаното от теб. Нали не си бонапартистка?

– Ако аз бях единствената, замесена в тази история, по-скоро бих умряла, отколкото да предам страната си или теб.

– Значи щеше да ми кажеш, ако не беше заплахата за Едмънд?

– Той не само го заплаши, а и изрисува словесна картина на онова, което ще му стори. Каза, че баща ми и Едмънд ще бъдат заровени заедно. И тогава си дадох сметка, че е победил. Защото Едмънд вече беше моето момче и нищо не би могло да бъде по-ценно от живота му.

Хвана ръката й и я сложи на лицето си.

– Няма да позволя нищо да се случи с Едмънд. Но баща ти... Какво може да стане с него според теб?

Еванджелин преглътна.

– Не знам. Еджъртън скоро ще разбере. Вероятно ще се върне в Париж и баща ми ще бъде убит. Но може би първо ще дойде тук, за Едмънд и мен.

– Ще видя какво мога да направя за баща ти. А ти и Едмънд ще бъдете непрекъснато охранявани.

– Забравих да ти кажа нещо важно. Дрю беше много притеснен за шпионите, които вече са в страната. Водех си дневник с имената им и с имената на онези, към които са прикрепени в Лондон. Намира се под възглавничката на перваза на прозореца. Спомняш ли си Конан Деуит от бала у Сандерсън? Е, и той е един от тях. Онази нощ ме заплашваше. Изключително опасен човек е, вероятно много по-опасен и от Джон Еджъртън.

– Господи! – Херцогът едва сега осъзнаваше огромните мащаби на шпионската мрежа.

– А един от мъжете снощи, Пол Трейзон, трябваше да стане в Лондон асистент на Ротшилд.

Кларъндън се разсмя.

– А аз си въобразявах, че никой не води по-богат на събития светски живот от мен. Де да можех да споделя с майка си всичко това! Ще й се стори като приказка от „Хиляда и една нощ“, но няма да й казваме, разбира се. – Смехът му внезапно се стопи. – Има още нещо, което искам да знам. Защо се люби с мен?

За първи път лицето й се озари от усмивка.

– Не можах да се въздържа.

Разбра, че е искрена.

– Отдаде ми се, защото не си виждала бъдеще за нас, така ли?

– Наистина не виждах. Имах една-единствена нощ с теб и я желяех от цялото си сърце. Не знаех, че мъжът може да познае коя жена е девствена и коя – не.

– Бях изненадан. Всъщност бях много изненадан, но не това е важното сега. – Целуна пръстите й. – Ако някога се опиташ да скриеш от мен дори най-незначителното нещо, ще те напердаша.

– Все още нямаме бъдеще... – каза тя и затвори очи. – Провалих се и с това победих, ала госпожа Нийдъл вече е мъртва, а скоро ще бъде мъртъв и баща ми.

Кларъндън легна до нея, притисна я в обятията си, смъкна фуркети-те от косата й и я погали. После й зашепна, че всичко ще се оправи и всичко ще бъде наред. А тя дълго плака, сгушила се в него.

– Хайде, стига, ще се поболееш. Сега, след като ми каза всичко, ти се заклевам, че ще направя дори невъзможното, за да спася баща ти. Както и теб. Не искам да се окажеш в центъра на чудовищен скандал. Ти си моята херцогиня. Сега сме ние двамата. Сигурен съм, че двамата заедно можем да победим всеки и да преодолеем всичко.

Припомниха си и обсъдиха надълго и нашироко всяка случайно

изпусната дума и всяка подробност. Внимателно прегледаха и дневника на Еванджелин. Херцогът изпрати съобщение до Дрю да дойде веднага в Челси. На частния детектив – дребен мъж, когото Еванджелин бе зървала понякога в кухнята – бе възложена задачата да не се откъсва нито за миг от лорд Едмънд.

– Джон Еджъртън скоро ще разбере, че Пол Трейзон не е пристигнал в Лондон. Не знам с колко време разполагаме, но трябва да приемем, че не е много. Вероятно един, най-много два дена. По дяволите, къде е Дрю?

Еванджелин, която се беше облякла отново, въпреки настояванията му, крачеше напред-назад.

– Трябва да се върна в Париж – това е единственото разрешение на въпроса. Ще се видя лично с Ошар и ще го помоля да запази живота на баща ми. Щом като вече Наполеон е там и те отново са на власт, няма никакъв смисъл да го убива. Аз нямам вина за това, че всичко се провали. В интерес на истината, именно Еджъртън сложи началото на разпадането на шпионската мрежа, като уби госпожа Нийдъл. Ошар ще разбере. Трябва да разбере!

– Глупости!

Ала когато усети, че ще продължи да спори, Кларъндън я хвана, целуна ухото ѝ и каза:

– Скъпа моя, чуй ме, моля те! Струва ми се, че измислих начин, по който ще избавя от тази каша не само теб, но и баща ти. Ще намеря Дрю. Трябва да действаме бързо. Яд ме е, че не пристигна веднага. – Притисна с пръсти устните ѝ. – Еванджелин, спомняш ли си първата ни нощ? Тогава ти ми се довери. Довери ми се и сега. Не мърдай оттук. Не си и помисляй дори да си тръгваш! Басик знае, че не трябва да пуска в замъка непознати. Връщам се скоро.

Целуна я страстно и замина.

Тридесет и осма глава

Когато след час херцогът се завърна в замъка, завари Еванджелин да кръстосва ожесточено из библиотеката. Хвърли си пъгната пелерина на облегалката на един стол.

– Надявах се, че ще си почиваш в леглото или ще позволиш на Едмънд да те преследва, а ти обикаляш тук като побъркана и ми правиш дупки в килима.

Втурна се към него, за да го прегърне. Притисна я щастливо в обятията си, а тя задъхано възкликна:

– Най-сетне! О, боже, какво стана? Видя ли Дрю? Какво ще предприеме?

Отново я притисна към себе си и страстно я целуна.

– Смята, че съм предателка, нали?

Видя как ужасът избухва в очите ѝ и руменината изчезва от лицето ѝ.

– Не, Еванджелин. Изобщо не е ставало дума за подобно нещо, повярай ми.

Едва не припадна от облекчение.

– Виждам, че се усмихваш. Кажи ми какво успя да направиш.

– Споделих ти, че имам идея, която се нуждаеше както от одобрението на Дрю, така и от известно усъвършенстване. Изтъкнах, че ти, скъпа моя, неволният Орел, притежаваш огромен обем информация, която ще бъде негова, ако е склонен да забрави миналите ти прегрешения. Щом му казах, че изключително красивата и много кокетна бъбривка, която бе зърнал преди няколко часа е всъщност знаменития шпионин, той едва не онемя. Всъщност отне ми доста време, докато го убедя. Доколкото си спомням, каза: „По дяволите, Ричард, щом една жена може да върши това, страх ме е да си представя бъдещето на мъжете по света!“ После глътна малко бренди. Но това не беше нищо в сравнение с шока, когато му казах, че Джон Еджъртън е „Риса“. Накрая като че ли го беше обладал някакъв демон. Накратко, скъпа моя, един от хората на Дрю ще се представи за убития шпионин Пол Трейзон и ще потърси Еджъртън в Лондон. Щом като той се издаде, че знае шифъра, ще го хванем.

– О, не, чуй ме! Няма причина да се среща с Еджъртън, абсолютно никаква причина! Аз го пропуснах в страната, това означава, че отива

право при Ротшилд.

Херцогът се усмихна и нежно обгърна лицето ѝ с ръце.

– Не си ли спомняш, че даде на Пол Трейзон писмо, което трябваше да предаде на Риса? Нашият човек ще бъде до Еджъртън, докато чете писмото ти. Щом покаже, че се справя безпроблемно, значи е в ръцете ни. Много е просто. А през това време ние с Дрю, както и лорд Мелбърн – едно от най-високопоставените лица в министерството – ще бъдем наблизо. По даден сигнал от нашия човек ще го заобиколим и хванем. И всичко ще свърши. Защо кършиш ръце? Не ти ли харесва планът ни?

– Планът си е много добър, но просто не вярвам Еджъртън да действа така, както се очаква от него. Много е хитър. Като че ли винаги знае предварително какво ще се случи. Страхувам се, че ще измисли нещо ужасно.

– Ще предам на Дрю думите ти. Той случайно е в каретата отвън. Когато го поканих да влезе, каза, че все още не се осмелява да застане лице в лице с теб. Отбеляза още, че ще трябва да преосмисли начина, по който гледа на младите дами. Май вече не е така сигурен дали Фелиша е толкова наивна. Уверих го, че Фелиша е умна, обича го и следователно ще крие от него хитростите си. Когато го оставих в каретата, все още си гризеше ноктите. – Направи пауза. – А ти оставаш тук, в Челси, където ще си в безопасност. Не си и помисляй да идваш в Лондон с нас! Щом заловим Еджъртън, Дрю е сигурен, че Военното министерство ще се съгласи да го размени за баща ти и за информацията, която ти доброволно ще им предоставиш.

Онемя. След няколко секунди си възвърна самообладанието.

– Но така нещата изглеждат твърде лесни! И ти смяташ, че Наполеон ще размени баща ми за Еджъртън? И че Дрю няма нищо против да пусне този предател на свобода?

– А ако Наполеон не се съгласи? А ако хората в Министерството не го позволят?

– Живяла си под огромно напрежение прекалено дълго. Чуй ме сега и ми повярвай! Какъвто и да е Наполеон, едно е сигурно – той е лоялен към хората си. Що се отнася до министерството – е, и аз имам някаква власт там. А сега да те оставям. Налага се да действаме бързо, преди Еджъртън да се е усетил, че нещо не е наред. Ще се върна утре, най-късно – вдругиден. Не мърдай оттук. Запознали се вече с господин Булок, частния детектив?

– Да. Едмънд си мисли, че той е дошъл, за да ми помага. Дори вече чух как му разказва за някакъв разбойник, обесен преди десет години.

Едмънд остана изключително доволен.

Кларъндън я притисна в обятията си и я целуна.

– Когато всичко това свърши, ще се оженим и няма да те пусна да излезеш от леглото ми чак до следващата зима!

– А аз пък няма да те пусна да излезеш от моето легло до следващата пролет!

– Милостиви боже! Наистина съм си намерил половинката! – Запъти се към вратата, но на прага се обърна. – Всичко ще се нареди, Еванджелин. Не се тревожи! Пази сина ми!

И замина. Тя се приближи до огромните еркерна прозорци и не откъсна очи от каретата с четири коня, докато не се скри в далечината. Изобщо не беше сигурна, че всичко ще се нареди. Прекалено хубаво би било.

Стана толкова бързо, че нямаше възможност дори да ахне. Мъжката ръка притисна устата ѝ, а нечие тяло не ѝ позволяваше да мръдне от леглото.

– Глупачка! Само една глупачка може да си въобрази, че е в състояние да ме надхитри.

Отвори очи и се втренчи в лицето на Джон Еджъртън, което изглеждаше мъртвешки бледо на фона на предутринната дрезгавина. Изпита неистов ужас. Провал! Как ли бе успял да влезе в замъка? Гледаше го като хипнотизирана и в главата ѝ щракаха хиляди варианти за избавление.

– Много ми е приятно да те видя най-сетне онемяла, скъпа моя. Без онази безпомощна ярост, която ме омагьосва. Знам, че искаш да ме убиеш, за да спасиш себе си и скъпия си татко, но не можеш. Женското безсилие е чудесно нещо. Мълчиш? Уплашена си? Заслужаваш си го!

Продължаваше да мълчи.

Той се поизправи, усмихна ѝ се доволно и постави леко ръка на устните ѝ.

– В случай че решиш да се разпициш. Мисля, че лекият натиск на ръката ми е достатъчен, за да ти напомня, че мълчанието е за препоръчване. Знаеш ли, че известно време те гледах, докато спеше и се чудех какво да правя с теб, след като убия лорд Едмънд?

– Не!

– Да! Нали ти изясних какво ще се случи, ако ме предадеш? И въпреки всичко ти го направи. Глупав ход, скъпа моя. Да си кажа истината,

не го очаквах от теб.

Сухата му ръка издраска устните ѝ, когато прошепна:

– Всъщност не го направих аз.

Ръката я натисна по-силно. Явно не желаше да я слуша.

– Доста си красива, знаеш ли? Естествено, че го знаеш. Херцогът вече ти е любовник, нали? Откога? Накара ли те да пишиш? Чувал съм да казват, че жените направо го умолявали да ги пъкне в леглото си. Ти моли ли го?

Еджъртън повдигна ръката си само няколко милиметра и тя го ухапа. Но не успя да го захапне достатъчно силно. Замахна и я зашлеви, а после отново натисна здраво устата ѝ.

– Май не си слабо малко момиченце, а? Да мръдна само сантиметър, и ще се нахвърлиш като лъвица. Усещаш ли дулото на пистолета върху гърдите си, Еванджелин? Явно го усещаш. Опитай се пак да ме захапеш и аз просто ще дръпна спусъка. Ще те оставя тук, докато прекрасните бели чаршафи под теб подгизнат от кръв. Не ми се иска да стигам чак дотам, но ще го направя, ако се наложи. Всъщност онова, което най-силно желая, е да те накарам да гледаш как убивам лорд Едмънд.

– Не! Моля ви, недейте! Ще направя всичко, което по-искате, само не докосвайте Едмънд!

Еджъртън се изсмя и просъска:

– Разкажи ми какво ти правеше херцогът, за да ти достави удоволствие!

Повдигна леко ръката си, но притисна дулото на пистолета още по-силно в гърдите ѝ.

– Не съм му казвала нищо, докато всичко не свърши и аз нямах друг избор. Не разбирате ли? Дрю Халси и хората му бяха оградили плажа и чакаха.

– Да, известно ми е. Успях да се измъкна от Лондон точно навреме. Хитрата маневра, която бяха замислили, е направо достойна за съжаление. Горкият Дрю, наистина дава всичко от себе си, но не е толкова умен, колкото аз. Надявам се, че най-сетне ще осъзнае този факт и ще бъде съкрушен. Що се отнася до твоя херцог, той ще загуби и теб, и сина си. Мисля, че това е достатъчно наказание за един мъж.

Еванджелин се надигна, измъкна ръцете си и се опита да го сграбчи за гърлото.

– Е, сега вече не ми оставяш никакъв избор.

С тези думи стовари юмрука си в челюстта ѝ.

Когато отвори очи, в първия момент Еванджелин не можа да се ориентира къде се намира. Остра болка прониза главата ѝ. Опита се да вдигне ръка, за да потърка челността си, но разбра, че ръцете ѝ са вързани. Глезените ѝ също бяха стегнати. В устата ѝ бе натъпкан парцал.

– Забележително момиче! – Еджъртън седеше на един стол и я наблюдаваше. Чак сега осъзна, че е все още в леглото си, е ношницата си, само че сега завивките ѝ бяха смъкнати. – Никога не съм ти казвал колко се възхищавам на прекрасната ти коса. Херцогът харесва ли я? Ах, да, точно в този момент надали ще успееш да ми отговориш. Винаги съм смятал, че мълчаливата жена е истинска благословия. – Ухили се и се изправи. – Моли се да не срещнем някоя прислужница или лакей, защото ще трябва да ги застрелям. Колкото и да ми се иска да остана насаме с теб, а може би и да те галя и любя, нямам време за подобни нежности. Скоро трябва да тръгвам. Да се присъединя към моя любим император! Ти ме предаде. Никога не трябва да го забравям, иначе мога да проявя слабост и да изпитам тъга и съжаление. Продажна кучка! Трябва да умреш. Но запомни, че щом се озова в Париж, баща ти ще те последва. Щом дам обещание, винаги го изпълнявам. И не позволявам на някакви си незначителни емоции да ме ръководят, както постъпи ти. Сега отиваме да видим лорд Едмънд. – Започна да се дърпа, но той успя да я преметне през рамо. – Мирувай! Иначе ще ти откъсна дясното ухо с пистолета!

Тъй като висеше с главата надолу, с всеки изминал миг все повече се замаиваше. В същото време си даваше сметка, че трябва да остане в пълно съзнание. Не можеше да позволи на страха да я завладее. Баща ѝ! Едмънд! В никакъв случай не трябва да му позволява да ги убие!

На път към детската стая не срещнаха никого.

О, боже, а Елън! Еванджелин затвори очи и започна да се моли мичето все още да не е пристигнало. Спомни си и за господин Булок – дребния, кривокрак господин Булок. Той нямаше никакъв шанс срещу Еджъртън. Беше голяма глупост от нейна страна да го сметне за надеждна охрана на Едмънд.

Херцогът обаче му се бе доверил. Явно все пак знаеше как да защитава детето. Дали господин Булок спеше в стаята на Едмънд? Ако е така, Еджъртън ще хване и двамата. Никой не бе подготвен за подобно развитие на нещата. Горкият детектив! Имаше голяма вероятност и той да бъде убит.

Изведнъж Еванджелин се надигна и стовари юмуци в гърба на Еджъртън, който едва не полетя от тежестта на удара. Но се задържа, просъска тихо и се извъртя бързо, така че главата ѝ се удари в стената. Веднага загуби съзнание.

Започна да идва на себе си точно в момента, когато Еджъртън тихо отваряше вратата към детските помещения.

– Хайде, Еванджелин, не те ударих чак толкова силно. Знам, че ме чуваш и се надявам, че вече си си взела поука. Каж ми накъде е спалнята на Едмънд? Ах, да, все забравям, че си няма. Може би тази врата?

Внимателно натисна бравата. Не чу нищо. Влезе. Видя Едмънд, който спеше, заобиколен от купища възглавници.

– Едмънд! – извика му тихичко. – Хайде, момче, време е да се събуждаш.

Едмънд седна в леглото, почеса се по главата, а после си потърка очите.

– Кой е? Къде е Елън? Какво се е случило на Ева?

– Ставай, малкото ми лордче. Братовчедка ти Ева е на рамото ми. Завързана е, защото не мога да ѝ имам доверие, че ще мирува и мълчи.

– Ева? Добре ли си?

Опита се да се измъкне, но Еджъртън отново се извъртя и едва не ѝ трясна главата във вратата.

– Хайде, Едмънд, ставай. Тримата заедно ще предприемем малко пътешествие.

Едмънд погледна към Ева, която лежеше беззащитна и няма, претметната през рамото на сър Джон, вдигна брадичка и заяви:

– Не, сър! Никъде няма да тръгна с вас! Веднага пуснете Ева, при това много внимателно! В противен случай ще се разправяте с баща ми!

Еджъртън се изсмя. Пристъпи напред към момченцето, което стоеше до леглото в дългата си бяла нощничка, свило малките си ръчички в юмручета.

Еванджелин не издържаше повече. И с риск да бъде убита на място, се поизправи и зави нокти в тила му. Той изрева от болка.

От гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение, когато чу някой да казва:

– Мисля, че това е достатъчно, сър. – Беше господин Булок. – Съжалявам, че не се намесих веднага, госпожо. Трябваше да изчакам да се окажете отзад. Пуснете я долу, сър, иначе ви отнасям ухото с един куршум!

Еджъртън запсува разярено, но господин Булок поклати спокойно

глава.

– Сър, не говорете подобни неща пред малкия. Баща му хич няма да остане доволен. А сега си поставете пистолета на пода. Веднага!

– Не! – изкрещя Еджъртън.

Извъртя се, устреми се към господин Булок, хвърли Еванджелин върху него и го събори на земята. Пистолетът на детектива гръмна и изстрелът огласи малката спалня.

Господин Булок изпсува, измъкна се изпод Еванджелин и изкрещя:

– Спри на място, разбойнико! Веднага, или ще те застрелям точно пред онзи красив глобус на малкия!

Еджъртън се закова на място. Сведе бавно глава и пусна пистолета си. Обърна се и застана срещу дребния човек.

Беше поставен на колене от един прост, неук, смешен дребосък. Не, по-скоро от една лъжовна, продажна кучка. Видя, че Еванджелин стои на прага на спалнята, прегърнала Едмънд. Детето я бе развързало.

– Отстъпете. Така. А сега седнете на онзи стол.

Еджъртън седна.

Едмънд докосна лекичко ръката на Еванджелин.

– Добре ли си, Ева? Нарани ли те? О, боже, виж си челюстта! Ударил те е!

Изражението на лицето му в този момент беше пълно копие на баща му. Внезапно се втурна към Еджъртън и го заналага с юмручета по гърдите. Предателят се опита да го сграбчи, но господин Булок изкрещя:

– Назад, лорд Едмънд!

Детето успя да отскочи назад секунди преди да бъде хванато.

– Едмънд – обади се Еванджелин със спокоен и тих глас, – ела тук, милият ми, и ми помогни. В момента не се чувствам много добре. Не съм сигурна, че мога да остана права без твоята помощ. Хайде, ела. Така. Дай ми ръка, за да стоя горда срещу този ужасен човек, който искаше да ни убие.

Щом детето бе отново в безопасност до нея, Еванджелин се почувства едновременно по-добре и по-силна. Искаше ѝ се да скочи върху Еджъртън и да го удуши. Почувства как топлината на детската ръчичка се предава и на нея.

– Господин Булок, благодаря ви, че бяхте нашрек. А сега ще завържем ли този мръсник? Или ще ми дадете пистолета си да го застрелям?

– Да го застреляме, господин Булок! – извика въодушевено Едмънд, който все още стоеше по нощница, с щръкнала на всички посоки гъста и

черна като на баща си коса. – Той е лош човек. Наранил е Ева. Ще го застрелям като разбойник! Отивам за пистолета!

Втурна се към спалнята си, отиде до леглото и измъкна изпод възглавницата си своя дървен пистолет. Върна се и го насочи право към Еджъртън.

Еванджелин си засмя.

– Виждате ли пистолета му? Тази играчка му я подарих аз, когато пристигнах в Челси. Нали си спомняте кой му я избра?

Еджъртън я изгледа с такава дива омраза, че тя едва не изкрещя от удоволствието на възмездието. Но се овладя.

– Ала сега най-важното е, че вие повече няма да ни тровите живота – нищо друго няма значение. Изгубихте, сър. Накрая изгубихте.

– Конан Деуит се оказа прав за теб – просъска Еджъртън.

– Да. Наистина. Но знаете ли, че всъщност вие самият предизвикахте разпадането на всичко!

– Невъзможно!

– О, и още как!

– А сега, госпожо – намеси се господин Булок, – е време да овържа стабилно тоя приятел.

– Позволете на мен, господин Булок. Едмънд, дръж пистолета си насочен към него, докато го завържа.

Херцогът се върна с Дрю и шестима войници след четири часа. Беше така обезумял от безпокойство, че едва не разби входната врата, за да влезе по-бързо. Но бе посрещнат от блестящата Еванджелин и от сина си, който размахваше дървения си пистолет, ухилен до уши. Изпита толкова огромно облекчение, че двамата са живи и здрави, че ги стисна в продължителна задушаваща прегръдка, която накара Едмънд да изскимти:

– Татко, ще ми счупиш ребрата! Ние двамата с Ева сме герои! Е, позволихме и на господин Булок да ни помогне.

Най-сетне херцогът го пусна.

– Какво става тук?

– Ела с нас, татко. Имаме изненада за теб. Хайде, ела!

Херцогът и Дрю Халси последваха Еванджелин и Едмънд в библиотеката, където пред очите им се разкри следната картинка: Джон Еджъртън беше завързан здраво за един стол, а господин Булок стоеше до него, насочил към главата му пистолет.

– Не исках да поемам никакви рискове – обясни детективът. – Това приятелче се гъне и изплъзва като мръсен червей.

– Всичко свърши! – Еванджелин се приближи до херцога и го прегърна през кръста. – Край. Ние победихме!

– Разкажи ми как стана.

И тя му разказа. От време на време се намесваха господин Булок и Едмънд, за да вмъкнат по някоя подробност. Тези на детето бяха не особено значими, но въпреки всичко херцогът ги прие с бащинска благодарност.

От своя страна, той им разказа как с Дрю са отишли до къщата на Еджъртън, за да осъществят плана си, но са я заварили празна.

– Не си спомням някога през живота си да съм бил толкова уплашен. Очевидно някой веднага го е предупредил. Хиляди пъти умрях, докато стигна дотук. – Поклати глава и така силно прегърна детето си, че то изписка. – Слава богу, че сте живи, че сте го хванали и че всичко свърши!

– Да, наистина всичко – намеси се Дрю. – Дори намерих онова писмо, което си оставила в кабинета ми, Еванджелин, и което ме изкарваше шпионин и предател! А дневникът, който си водила, ще ни помогне да поправим много от нанесените щети. В момента хората ми са по следите на всички. До края на деня ще разчистим града.

Колкото и да се страхуваше от отговора, тя все пак попита:

– А баща ми? Има ли някакъв шанс?

– Скоро ще изпратим съобщение в Париж. Вярваме, че Наполеон ще го размени за Еджъртън. Както и херцогът ви е казал, той е лоялен към верните си хора. А що се отнася до вас, скъпа госпожо, приятелят ми ме увери, че щом станете негова съпруга, няма да имате време за среднощни разходки по плажа.

– Радвам се, че вече разговаряш с нея, без да си глътваш езика, Дрю. – Херцогът го сръга в ребрата. – Тя не хапе – е, поне не винаги.

– Хапала ли те е, татко? – заинтересува се Едмънд, отправил към Еванджелин поглед, пълен с неприкрито благоговение.

– Само когато, Едмънд, ми е толкова ядосана, че е загубила дар слово.

Лорд Петигрю се загледа в сияещата Еванджелин, която се беше облегла на рамото на херцога.

– Животът – отбеляза той, свел поглед към чашата си с бренди, – понякога надминава и най-ужасните човешки кошмари.

– Не съм много, сигурна как да приема подобно философско

заклучение – засмя се Еванджелин.

Херцогът я целуна страстно.

– Недей да обръщаш внимание на Дрю. Аз никога не съм имал кошмари.

– Татко, сега ще те ухапе ли, докато се гушкаш в нея?

– Моля се да се въздържа поне до довечера.

Дрю се изкашля деликатно. Еджъртън затвори очи. Господин Булок продължаваше да кръжи около него със зареден пистолет.

След два часа херцогът, Дрю Халси и войниците ескортираха Еджъртън до Лондон.

– Ева, кога ще се върне татко?

– Скоро, Едмънд. Най-късно утре следобед. Повярвай ми, на него никак не му се искаше да ни оставя, но очевидно ще трябва да се погрижи за някои неща в Лондон, преди да се върне при нас.

– Видях го, че пак те целува – отбеляза смръщено детето. – И не ти потупваше гърба, както понякога прави с мен, а го потъркваше – нагоре-надолу, нагоре-надолу. Очевидно това много му харесваше.

– Прав си. Предполагам, че е бил много погълнат от заниманието си. Честно да ти кажа, аз се привързах много и към теб, и към баща ти.

– Не знаех, че си го и хапала. Никога не съм си представял, че някой може да хапе някого. Веднъж го видях да хапе ухото ти, а ти изпъна врат. Защо му е да ти хапе ухото?

Тя коленичи, вгледа се в любимото лице и сложи ръка на рамото му.

– Искаш ли да остана тук, Едмънд?

– О, да! Толкова обичам да те преследвам!

За малко да му каже, че и баща му обича да прави същото, но навреме се овладя.

– И аз обичам да ме преследваш. Да те застрелят понякога не е особено приятно, но ще се справя някак си.

– Значи ще останеш тук, с мен? И ще ме научиш как да плувам по-добре от татко?

– Да. Оставам тук. Когато баща ти се върне от Лондон, тримата ще си поговорим по този въпрос.

– Отивам да застрелям един паун. След като умре, ще го ухапя.

– Ще си напълниш устата с пера и изобщо няма да ти бъде приятно. Елън ще трябва доста да търка, докато те измие. Не, това определено няма да ти хареса.

– Добре – кимна Едмънд. Обърна се и, преди да побегне нагоре по

стълбите, допълни: – Тогава ще отида да ухапя Елън.

„Щастливка“, помисли си Еванджелин, докато гледаше как Едмънд се отдалечава тичешком нагоре по стъпалата. Дори когато той вече се бе скрил от погледа ѝ, тя продължи да стои сама в разкошното огромно фойе. Изведнъж се разся от облекчение. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от щастие.

Тридесет и девета глава

Настъпи ново утро. Слънцето светеше ярко, а лекият бриз довяваше острия мирис на море. Всичко предвещаващ един мек спокоен ден. Докато преминаваше от стаята за закуска към гостната, Еванджелин тихичко си подсвиркваше.

– Мадам – съобщи й Басик, – в гостната ви очаква един господин. Каза, че херцогът го е изпратил със съобщение за вас.

Продължи към гостната почти на бегом.

– Благодаря, Басик!

– Затвори вратата!

Тутакси замръзна. В гостната я чакаше Конан Деуит, с насочен пистолет.

– Затвори вратата, иначе ще убия онзи старец отвън! Веднага!

Затвори вратата и бавно се обърна към него.

– Какво правите тук?

– Бих искал да ти отговоря, че съм пратеник на Еджъртън, натоварен със съобщението, че проклетият херцог е мъртъв. За съжаление, това не е вярно. Хванаха всички – вероятно, благодарение на теб, Орел. Само аз се измъкнах. Предупредиха ме същите хора, които казаха на Еджъртън, че лорд Петигрю и войниците му са в Челси. Ако бях закъснъл само с един час, щяха да ме заловят, заедно с останалите.

– Защо дойдохте тук? Те ви търсят!

– Нека си търсят, ако щат и в Шотландия, пак няма да ме намерят. Казах на Джон да не ти се доверява. Предупреждавах го многократно. Но той те желаше. И не само това – искаше да те държи под своя власт. Ала се оказа глупак. Аз обаче бях сигурен, че ще ни предадеш.

– Всъщност самият Еджъртън е виновен за разпадането на мрежата. С убийството на госпожа Нийдъл той сложи началото на края. Херцогът е извикал тук частен детектив, който да разплете убийството. В нощта преди заминаването ни за Лондон, аз се срещнах с един човек на плажа в полунощ. Детективът видял всичко и казал на херцога. Очевидно не е разбрал, че съм жена заради дългата пелерина. Аз не съм ви предала. Еджъртън сам ви сложи капана.

– Глупости! Пак го усукваш. – Приближи се към нея. Едва си пое-маше дъх от злоба. – Аз ще се върна във Франция, но не сам! Знаем, че си им казала всичко. Затова собственооръчно ще те заведе при Ошар. Той

ще те убие, а аз ще се наслаждавам. Ти си великолепна заложница. Гледай да не сториш някоя глупост. Няма да ми бъдеш особено полезна мъртва.

Поне Едмънд беше в безопасност! Явно Еджъртън не е казал на никого за заплахата си към детето. Еванджелин изобщо не се съмняваше, че в противен случай Деуит щеше да се опита да го убие. Беше спечелила и едновременно с това – загубила. Но това не е краят. Докато е жива, все още не е краят!

Херцогът скочи от кабриолета си, подаде юздите на Джунипър и с широка крачка пое нагоре по масивното каменно стълбище. Отвори огромната входна врата и извика името ѝ.

– Ваше благородие, какво правите тук? Нищо не разбирам. Господинът, когото изпратихте, вече пристигна и тъкмо казва на мадам за закъснението ви, а...

– Какъв господин, Басик? – Сграбчи ръката на иконома и го разтърси. – Бързо казвай, Басик! Какъв мъж? Какво закъснение? Какво става тук? Къде е мадам?

– В гостната, ваше благородие, с господина, когото сте изпратили при нея. Ще я уведомя за неочакваното ви пристигане.

– Боже милостиви, но аз не съм пращал никого!

Втурна се като луд през фойето и блъсна рязко вратите на гостната. Тежката брокатена завеса на единия от прозорците се издуваше леко от нахлуващия бриз. Стаята беше празна.

Стомахът му се сви. Излезе обратно в коридора и едва не се сблъска с иконома.

– Кой беше този човек?

Басик, както и всеки обитател на замъка, знаеше, че в заливчето са хванати френски шпиони. На всички бе известно, че мадам по някакъв начин е замесена, но никой не знаеше точните факти. Сега обаче усети, че нещо ужасяващо се мъти.

– Каза, че името му е Фъргюсън, ваше благородие.

– Как изглеждаше? Бързо, Басик! Опитай се да си спомниш!

– Не беше много по-стар от вас, ваше благородие. Приятен дженгълмен. Едър. С бенка, ваше благородие, да, на бузата му имаше огромна бенка. О, боже, значи името му не е било Фъргюсън?

– Не. Казва се Конан Деуит и е много зъл и опасен човек. Отвялкъл е мадам. Събери всички мъже, Басик! Бързо!

С тези думи побягна към библиотеката, за да си вземе чифт пистолети, и извика през рамо:

– С какво беше той, Басик? С карета? На кон?

– На кон, ваше благородие.

Щом зареди пистолетите си, херцогът се запъти към конюшните. Деуит беше дошъл или да я убие, или да я вземе със себе си във Франция като заложница. Надали е стигнал много далече, щом язди с Еванджелин. Вероятно ще иска да я заведе до Истборн. Това беше най-близкият град, от който можеше да се хване кораб до Франция.

Тревлин беше приклеknал на входа на конюшните и поправяше някаква юзда.

– Тревлин, виждал ли си мадам?

– Да, ваше благородие. – Почеса се по ухото. Но внезапно усети настойчивостта в гласа на херцога и скочи на крака. – Запитах се, да, запитах се какво прави тя с него. С мъж е, ваше благородие. Запътиха се към скалите точно над заливчето.

Херцогът видя как пет шест човека тичат към тях.

– Към скалите!

Тревлин хвърли юздата и се включи в преследването.

Херцогът заобиколи конюшните и се спусна по изровената пътека. Мъжете едва го следваха.

На около тридесет метра от скалите дочу ужасения вик на Еванджелин, последван от тънък жалостив писък.

Херцогът летеше. Кръвта пулсираше в слепоочията му, а ударите на сърцето отекваха в ушите му. Не искаше да мисли за онзи писък. В този миг зърна Еванджелин, приклещена от Конан Деуит. Той я дърпаше към ръба на скалата. Наоколо не се виждаше никакъв кон. Значи се канеше да убие и нея, и себе си.

– Деуит, пусни я!

Предателят се обърна.

– Бий се с мен, хленчещ страхливецо! А нея пусни!

Точно в този момент, докато Деуит се беше разсеял от думите на херцога, Еванджелин вдигна коляно и го тресна с все сила в слабините. Той изкрещя и отслаби захвата си. Успя да се измъкне от ръцете му, препъна се в един голям камък и полетя напред. Деуит се извъртя, видя я, че полита към ръба на скалата, и протегна ръце да я хване. Тя прецени, че до ръба има достатъчно разстояние, падна на четири крака и, когато той се удари в тялото ѝ, се плъосна по корем на земята. Конан Деуит прелетя с писък над гърба ѝ.

Когато херцогът се приближи до нея, тя вече се беше изправила на крака и гледаше надолу. Той застана зад нея и също погледна. Мъжете заприиждаха един след друг и на свой ред се втреничиха натам.

Конан Деуит лежеше по гръб върху пясъка, а черната му пелерина се бе разстлала около тялото му като огромни криле. Едва в този момент херцогът забеляза лодката, в която някакъв човек с ожесточено гребане се отдалечаваше от дока.

Значи Деуит не се е канел да я убие, а да я вземе със себе си във Франция.

Притисна я и прошепна:

– Всичко свърши. Наистина свърши. Деуит е мъртъв.

Започна да разтрива раменете и гърба ѝ, макар че собствените му ръце трепереха. Гърдите му се изпълниха с такова огромно облекчение, че за миг буквално се задуши и не можа да промълви и дума.

Тя бавно вдигна лице към него – очите ѝ бяха станали почти черни.

– Ти дойде... Наистина дойде. Знаех, че той ще ме убие: Видях лодката – в нея имаше място само за още един човек. Не ме искаше за заложница. Щеше да ме убие. Буташе ме все по-близо и по-близо до ръба. – Неочаквано го прегърна през кръста. Задъхваше се. Очите ѝ бяха като на подивяла котка. – Не исках да умирам! Тъкмо те намерих! Не можех да си представя, че ще те напусна толкова скоро!

Той все още нямаше сили да говори. Притисна я и усети ударите на сърцето ѝ.

– След като го ритнах, исках просто да побягна, но се спънах и паднах. Той прелетя над мене.

– Знам. Всички видяхме как стана. Но вече всичко свърши. Той е мъртъв.

Еванджелин се обърна и видя поне дванадесетина от обитателите на замъка, въоръжени кой с каквото бе успял: липов клон, вила, пистолет. Госпожа Роли бе понесла чадър, Басик – един голям свещник, а Тревлин бе увил около юмрука си конски поводи.

– Благодаря от сърце на всички, че ми се притекохте на помощ!

А херцогът добави:

– Аз също ви благодаря! Еванджелин дьо Бошан скоро ще стане ваша господарка и моя херцогиня!

Избухнаха радостни възгласи. Еванджелин и херцогът тръгнаха ръка за ръка към замъка Челси.

– Дрю ме попита дали ще се оженим – каза ѝ той. – Аз му отговорих, че чувствам това като мое задължение, тъй като без мен ти явно си

абсолютно безпомощна. При което той имаше наглостта да се задъха от смях. И май извика следното: „Безпомощна? Как пък не безпомощна!“ Тогава го цапардосах с юмрук по рамото, след което той благородно се опита да си придаде по-сериозен вид. После и аз се съгласих, че не си чак толкова безпомощна, но със сигурност не можеш да вървиш сама по правия път. Бе принуден да се съгласи с това, но отбеляза все още през смях, че Военното министерство ще бъде много доволно.

Когато влязоха в гостната и затвориха вратата, херцога тя прегърна и дълго мълча, заровил лице в косата ѝ. Накрая каза:

– Утре ще заминем за Лондон и ще се оженим веднага щом баща ти пристигне от Париж. А сега трябва да говорим със сина ми.

– Да. Ще му обещаю да му позволя да ме преследва, ако ни даде благословията си.

– Съмнявам се, че ще бъде кой знае колко изненадан...

Херцогът отвори вратата, за да извика сина си, и точно в този момент по коридора се появи Елън, с вдигнати ръце. Едмънд казваше зад нея:

– Продължавай да вървиш, Страшни Том, иначе ти се пише най-лошото. Чакай малко да оберат парите на тези пътници.

Херцогът се засмя.

– Сега какво си, Едмънд – частен детектив или разбойник?

– Имам голямо призвание, затова съм и двете!

– Баща ми ще се влюби в него – отбеляза Еванджелин.

– Повече ме притеснява дали ще ни даде благословията си.

– Защо да не я даде? А, да, отчуждението между семействата. Няма ли да ми кажеш най-сетне причината?

– Сега вече това изглежда твърде смешно, но ще ти разкажа. Всичко стана заради зестрата на Мариса, по-голямата част от която се предполагаше, че са бижута. Те се оказаха обаче фалшиви. Чичо ти не искаше и да чуе. Обвини баща ми, че ги е откраднал. Имах чувството, че татко ще получи удар. От този ден нататък той скъса всички връзки между семействата Кларъндън и Бошан. Твоят баща, разбира се, взе страната на брат си, поради което цели шест години не зърнах това изключително сериозно момиче с полуфренски произход.

– Е, сега го имаш за цял живот! Но не мисля, че трябва да се притесняваме за реакцията на баща ми. Той ще бъде толкова щастлив, че и двамата отново сме в безопасност, че ще те целуне и ще ти прости, че си един отегчителен англичанин.

– Отегчителен англичанин е безсъмнено за предпочитане пред

достопочтения, божествен и непрежалим тъпанар Андре.

– Чуваш ли! – засмя се Еванджелин и протегна ръце, за да прегърне Едмънд.

– Ева, струва ми се, че татко всеки момент пак ще ти ухапе ухото!

КРАЙ

© 1983 Катрин Каултър
© 2000 Антоанета Дончева-Стаматова, превод от английски

Catherine Coulter
The Deception, 1983

Сканиране и разпознаване: ???
Начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

ИК „Бард“, 2000

Преводач: Антоанета Стаматова, 2000

Оформление на корицата: Петър Христов, „Megachrom“, 2000

ISBN 954-585-097-3

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10535>]